

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LISA KLEYPAS

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

Aşkın Son Yankısı

Sisters Planet

©psilon®

LISA KLEYPAS

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

Aşkın Son Yankısı

TEŞEKKÜRLER

Her zamanki gibi, kalbimden kopan kelimeleri basılı sayfalara dökmeme yardımcı olan birçok insana sonsuz minnetlerimi sunarım. Bunların başında olağanüstü menajerim Mel Berger ve sözlükteki her övgü sıfatını hak eden editörüm Jennifer Enderlin geliyor. Ayrıca aralarında Matthew Shear, Sally Richardson, Lisa Senz, John Murphy, Nancy Trypuc, Sarah Goldstein, Sara Goodman, John Karle, Olga Grlic, Jessica Preeg, Matt Baldacci, Anne Marie Tallberg, Brian Heler ve tüm satış ekibinin de bulunduğu, St. Martin's Press'teki hayranlık uyandıran arkadaşlarıma da kocaman teşekkürler.

Truly Texan'dan Cindy Blewett, Circle of Seven Prodüksiyon'dan Sheila Clover ve Michael Miller ve Author's Best Friend'den Kim Castillo'nun bana gösterdikleri dostluk ve harika çalışmaları olmasaydı bu kitabı bitiremezdim. Bu kadar fazla yetenekli insanla bir arada çalışabildiğim için çok şanslıyım.

Ayrıca sevgili yazar arkadaşlarım Christina Dodd, Teresa Medeiros, Eloisa James, Connie Brockway ve Emily March'a da minnetlerimi sunarım. Bana ruhen, yaratıcılık konusunda, profesyonel anlamda ve diğer birçok şekilde yardımcı oldular.

Bu gezegendeki en iyi ve en zeki insanlardan bazılarıyla arkadaş olma ayrıcalığına da sahibim: Christi Swayze, Rich ve Amy Kittinger, Tonia Boze, Sue Carlson, Ellyn Ginsburg ve Lynda Lehner.

Destekleri, sevgileri ve müthiş tavsiyeleri için Ireta ve Harrell Ellis'e de teşekkürlerimi sunarım.

En önemlisi de daimi kahramanım, en sevdiğim kişisel fotoğrafçım olan kocam Greg'e ve hayatımın her gününe neşe katan iki muhteşem çocuğumuza çok teşekkürler.

BİR

Lucy Marinn yedi yaşındayken üç şey olmuştu: Kız kardeşi Alice hastalanmıştı; ilk bilim fuarı projesi ödevini almıştı ve sihrin var olduğunu öğrenmişti. Daha özel olarak da kendisinin sihir yaratmaya yetenekli olduğunu keşfetmişti. Hayatının sonuna kadar da, Lucy olağanla olağanüstü arasında tek bir adım, tek bir nefes, tek bir kalp atışı kadar uzaklık olduğunu bilecekti.

Ama bu bilgi, insanı korkusuz ve cesur kılan türden değildi – en azından Lucy’nin durumunda. Bu onu meraklı hale getirmişti. Gizemli biri yapmıştı. Çünkü bir sihir yeteneğinin açığa vurulması –özellikle de üzerinde kontrolünüz yoksa- sizin çok farklı biri olduğunuz anlamına gelir. Yedi yaşındaki bir çocuk bile insanın kendisini farklı ile normal arasındaki çizginin yanlış tarafında bulmak istemeyeceğini bilir. İnsan bağlanmak ister. Sorun şuydu ki sırrınızı ne kadar korumak isterseniz isteyin, bir sırrınız olması sizi diğer insanlardan ayrı kılmak için yeterli bir nedendir.

Sihir geldiğinde bunun nedeni hakkında asla emin olamamıştı. Bunun ortaya çıkışında nasıl bir olaylar zinciri rol oynamıştı, bilemiyordu, ama her şeyin Alice’in boynu tutuk, yüksek ateşle ve parlak bir kızarıklıkla uyandığı bir sabah başladığını düşünüyordu. Lucy’nin annesi Alice’i görür görmez babasına seslenip doktor çağırmasını istemişti.

Evdeki karmaşadan feña halde korkan Lucy, üstünde geceliğiyle bir mutfak sandalyesine oturmuş ve babasının telefonu kapattıktan sonra aceleden plastik yuvasına oturtamayışını izlemişti.

“Ayakkabılarını bul, Lucy. Çabuk.” Babasının her zaman gayet sakin olan sesi, son kelimedede çatallaşmıştı ve yüzü de tebeşir beyazıydı.

“N’oluyor?”

“Annenle birlikte Alice’i hastaneye götürüyoruz.”

“Ben de mi geliyorum?”

“Sen bugün Bayan Geiszler’de kalacaksın.”

Bisikletini bahçesine soktuğunda her zaman ona bağırان komşusunun adını duyunca, Lucy itiraz etmişti: “İstemiyorum. O kadın çok korkutucu.”

“İtirazın sırası değil, Lucy.” Babası öyle bir bakmıştı ki kelimeleri Lucy’nin boğazında düğümlenmişti.

Hep birlikte arabaya gitmişlerdi. Arka koltuğa geçen annesi, Alice’i bebek gibi kucaklamıştı. Alice’in çıkardığı sesler o kadar ürkütücüydü ki Lucy kulaklarını elleriyle kapamak zorunda kalmıştı. Olabildiğince az yer kaplayacak şekilde oturmuştu; arabanın nemli, sentetik koltukları bacaklarına yapışuyordu. Onu Bayan Geiszler’in evine bıraktıktan sonra öyle bir telaşla uzaklaşmışlardı ki minivanın lastikleri arkada siyah izler bırakmıştı.

Lucy’ye hiçbir şeye dokunmamasını söyleyen Bayan Geiszler’in yüzü o sırada bir panjur gibi kırışıkı. Kadının evi antikalarla doluydu. Eski kitapların kabul edilebilir küf kokusuyla mobilya cilasının limon aroması havada asılı kalmıştı. İçeriye kilise sessizliği hâkimdi: ne bir televizyon gürültüsü, ne müzik, ne insan sesi, ne telefon çalışı...

Sırmalı kumaştan kanepede oturan Lucy, kahve sehпасına dikkatle yerleştirilmiş olan çay takımını incelemişti. Takımın yapıldığı cam daha önce hiç görmediği türdendi. Her fincan ve tabak rengarenk parıldıyordu; cam bardaklar kalm, altın rengi kavisler ve çiçeklerle süslenmişti. Renklerin çeşitli açılarda değişmesiyle büyülenen Lucy, yere oturup kafasını çevirerek manzaranın tadını çıkarmıştı.

Bayan Geiszler kapının ağzında durup öyle bir gülümüşü ki Lucy bunu buzların üzerine sıcak su döküldüğünde çıkan çatlama sesine benzetmişti. “Bunlar sanat camı,” demişti kadın. “Çekoslovakya’da yapıldı. Yüz yıldır benim ailemde.”

“Peki içine nasıl gökkuşakları yerleştirmişler?” diye sormuştu Lucy de kısık bir sesle.

“Metali eritip erimiş camın içinde renklendiriyorlar.”

Lucy bu cevapla hayrete düşmüştü. “Camı nasıl eritiyorlar?”

Ama Bayan Geiszler konuşmaktan sıkılmıştı. “Çocuklar çok soru soruyor,” diyip mutfığa geri dönmüştü.

Lucy çok geçmeden beş yaşındaki kardeşinin neyi olduğunu öğrenmişti: menenjit. Yani geri döndüğünde Alice çok zayıf ve yorgun olacaktı; Lucy’nin de ona yardımcı olabilmek için çok uslu bir kız olması, yaramazlık yapmaması gerekecekti. Ayrıca Alice’le tartışmaması, onu üzmemesi de gerekecekti. “Şimdi olmaz,” Lucy’nin ailesinden en çok duyduğu söz haline gelmişti.

Genellikle yaptıkları gibi oyun partileri düzenlememiş, kamplara gitmemiş, limonata tezgâhları kurup harçlık çıkarmamışlardı; yaz mevsimi uzun ve sessiz geçmişti. Alice’in hastalığı onu etrafında telaşla, yörüngesiz gezegenler gibi dört dönen ailesinin merkezine yerleştirmişti. Hastaneden dönmesini takip eden haftalarda, Alice’in odası yeni oyuncaklar ve kitaplarla dolup taşmıştı. Yemek zamanlarında masanın etrafında koşmasına izin verilmişti ve artık “lütfen”, “teşekkürler” gibi kelimeler kullanması da şart koşulmuyordu. Alice’e en büyük pasta dilimini yemek ya da diğer çocuklardan daha geç saate kadar oturmak asla yetmiyordu. Zaten şımartılmış bir kız için şımartılmaktan bıkmak gibi bir şey söz konusu olamazdı.

Marinn ailesi Seattle’ın Ballard semtinde yaşıyordu. Burada en başta somon avcılığı ve konservecilikle uğraşan İskandinavların yerleşim yeri idi. Ballard büyüyüp gelişirken İskandinavla-

nın oranı azalmıştı; ama semtin baştaki dokusundan eserler
görülebilmekteydi. Lucy'nin annesi İskandinav atalarından
rendiği yemek tariflerini uygulardı – soğukta mayalandırılmış
somon balıklarının tuz, şeker ve dercotuyla hazırlandığı grav
lax; ortası zencefilli kuru eriklerle doldurulan burma rostoları
tahta kaşıklarla kusursuz koniler haline getirilen kukule kurabi-
yeleri olan krumkake... Lucy mutfakta annesine yardım etmeye
bayılırdı, özellikle de Alice bununla hiç ilgilenmediği ve işe hiç
karışmadığı için.

Yaz yerini serin bir sonbahara bırakırken okul başlamıştı ve
evdeki durum hiçbir değişim belirtisi göstermiyordu. Alice iyi-
leşmişti ama ailesi onun hastalığındaki tutumlarını sürdürüyor-
du: O kız üzülmecekti. Her istediği yapılacaktı. Ama bu ko-
nuda Lucy şikayet ettiğinde annesi ona daha önce hiç yapmadığı
gibi terslenmişti.

“Kıskançlık etmeye utanmıyor musun? Kız kardeşin nere-
deyse ölüyordu. Çok acı çekti. Onun yaşadığı hastalığı yaşama-
dığın için çok ama çok şanslısın.”

Sonraki birkaç gün boyunca Lucy büyük bir suçluluk duy-
muştu ve bu suçluluk kendini sürekli yenileyip onu bunaltmış-
tı. Annesi onunla bu kadar sert şekilde konuşmadan önce, Lucy
içten içe onu bu kadar geren hissin adını koyamamıştı. Ama bu
kıskançlıktı, evet. Bu histen nasıl kurtulabileceğini bilmemesi-
ne rağmen bu konuda asla bir şey söylememesi gerektiğini bi-
liyordu.

Bunlar olurken, Lucy'nin her şeyin eskisi gibi olması için
beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Ama bu asla ol-
madı. Annesi iki kızını da eşit ama farklı şekillerde sevdiğini
söylerken, Lucy annesinin Alice'e duyduğu sevginin farkının
büyüklük olduğunu düşünüyordu.

Lucy her zaman ilginç “yağmurlu gün aktiviteleri” bulan ve
onun giysi dolabından kıyafet seçip topuklu ayakkabı giyerek
mankencilik oynamak istemesini hiç umursamayan annesine
adeta tapıyordu. Ama annesinin bu oyunbaz şefkatinin etrafı

sanki bir hüznle de kaplıydı. Lucy ara ara annesini boş bir odada, duvarın birine boş boş bakarken buluyordu.

Bazı sabahların erken saatlerinde, Lucy annesiyle babasının odasına parmak uçlarında girip annesinin yanına uzanıyordu ve ayakları sıcak örtünün altında ısınana kadar da oradan çıkmıyordu. Babası orada olduğunu fark edince kızırıyordu ve ondan kendi yatağına dönmesini istiyordu. Annesiyse, “Biraz sonra,” diye mırıldanıyordu, kollarım Lucy’ye iyice dolamış halde. “Güne böyle başlamak hoşuma gidiyor.” Lucy de annesine daha da sokulurdu.

Lucy annesini memnun edemediğindeyse bunun yansımaları oluyordu. Derste konuştuğu, matematik sınavından düşük not aldığı ya da piyano dersine yeterince çalışmadığı için eve öğretmenlerinden bir notla döndüğünde, Lucy’nin annesi ona son derece soğuk ve ters davranıyordu. Lucy sanki Alice’e bedava verilmiş gibi duran bir şeyi kendisinin neden çalışarak kazanmak zorunda olduğunu anlayamıyordu. Ölümünden döndüren hastalığından sonra, Alice fena halde şımarmıştı. Son derece terbiyesizce davranıyordu: Konuşmaları bölüyordu, sofrada yemeğiyle oynuyordu, insanların elindeki şeyleri izinsizce alıyordu... Hiçbirine de bir şey denmiyordu.

Annesiyle babasının Alice’le Lucy’yi bakıcıyla bırakıp dışarı çıkma planı yaptıkları bir akşam, Alice o kadar ağlayıp sızlanmıştı ki annesiyle babası onun memnun etmek için yemek rezervasyonlarını iptal edip evde kalmışlardı. Eve pizza sipariş etmiş ve mutfak masasında hep birlikte yemişlerdi. Annesiyle babası üstlerindeki güzel kıyafetlerini çıkarmamışlardı. Annesinin mücevherleri ışıktta parlayıp tavana yansımıştı.

Alice bir parça pizza alıp oturma odasına geçmiş, televizyonun karşısına oturmuştu. Lucy de kendi tabağını alıp oturma odasına doğru yürümeye başlamıştı.

“Lucy,” diye seslenmişti annesi hemen, “yemeğin bitmeden sofradan ayrılma.”

“Ama Alice oturma odasında yiyor?”

“O daha küçük, bilemez.”

Şaşırtıcı bir şekilde, Lucy’nin babası da sohbe burada dahil olmuştı. “Alice ondan sadece iki yaş küçük. Hem, hatırladığım kadarıyla, Lucy’nin yemek sırasında etrafta dolanmasına hiç izin verilmemişti.”

“Alice menenjitte kaybettiği kiloları hâlâ geri alamadı,” demişti annesi de sertçe. “Lucy, masaya dön.”

Olayın adaletsizliği Lucy’nin boğazına bir yumru gibi oturmuştu. Tabasını masaya olabildiğince yavaşça taşımış, bir yandan babasının onun yerine meseleye müdahale edip etmeyeceğini merak etmişti. Ama babası kafasını iki yana sallamakla yetinmiş ve tekrar sessizliğe gömülmüştü.

“Çok lezzetli,” demişti Lucy’nin annesi bir ısırık alırken, pizza çok özel bir yemekmiş gibi vurgulayarak. “Aslında canım gerçekten tam olarak bunu istiyordu. Dışarı çıkasım yoktu. Evi-mizin sıcaklığında olmak çok güzel.”

Lucy’nin babası karşılık vermemiş, pizzasını tekdüze hareketlerle bitirip boş tabasını lavaboya bıraktıktan sonra telefonu aramaya gitmişti.

★

“Öğretmenim bunu sana vermemi istedi,” demişti Lucy, annesine bir kâğıt parçası uzatırken.

“Şimdi olmaz, Lucy, yemek yapıyorum.” Cherise Marinn kesme tahtasında kereviz doğruyordu. Bıçağı, sapları düzgün U şekillerinde parçalara bölüyordu. Lucy sabırla beklerken annesi ona dönmüş ve iç geçirmişti. “Neymiş o, söyle bakalım tatlım.”

“İkinci sınıfların bilim projesi için talimatlar. Üç hafta içinde bitirmemiz gerekiyor.”

Kerevizin sonunu da dilimledikten sonra, Lucy’nin annesi bıçağı tezgâha bırakmış ve kâğıdı kızının elinden almıştı. Düzgün kaşları yazılanları okurken sertleşmişti. “Bayağı zaman alacak bir projeye benziyor bu. Tüm öğrencilerin katılması şart mı?”

Lucy kafa sallamıştı.

Annesiyse kafasını iki yana sallamıştı. “Şu öğretmenler keşke istedikleri şeyin anne-babaların ne kadar zamanına mal olacağını farkında olsalar.”

“Senin bir şey yapmana gerek yok, anne. İşi benim yapmam lazım.”

“Ama üçe katlanan tahtayı ve öteki malzemeleri alman için el sanatları atölyesine birisiyle birlikte gitmen lazım. Tabii deneylerini denetleyip sunumuna hazırlık yaptırılması da var...”

O sırada Lucy’nin babası mutfağa girmişti. Her zamanki gibi uzun günün yorgunluğu üzerindeydi. Philipp Marinn, Washington Üniversitesi’nde astronomi derslerine giriyor ve bir yandan da NASA’da danışmanlık yapıyordu; bu yüzden burada yaşamaktan çok, evi çoğu zaman ziyaret ediyor gibi duruyordu. Akşam yemeğine yetişebildiği zamanlarda bile, ailesi sofrada yemek yerken o meslektaşlarıyla telefonda konuşurdu. Kızların arkadaşlarının, öğretmenlerinin, futbol antrenörlerinin, dersleriyle ilgili ayrıntıların isimleri adama yabancıydı. Lucy de işte bu yüzden annesinin ağzından o anda çıkan sözlerle çok şaşırılmıştı.

“Lucy’nin bilim projesi için senin yardımına ihtiyacı var. Ben de Alice’in anaokulunda sınıf annesi olmak için başvurduğum bugün. O yüzden çok işim olacak.” Kâğıdı Lucy’nin babasına uzattıktan sonra kereviz dilimlerini ocaktaki çorba tenceresinin içine dökmeye başlamıştı.

“Güzel Tanrım.” Lucy’nin babası, kâğıttakileri dalgınlıkla, yüzünü ekşiterek okumuştı. “Benim bu kadar vaktim yok.”

“Yaratmak zorundasın.”

“Öğrencilerimden birinden yardım istesem olur mu?” önerisinde bulunmuştu Bay Marinn. “Yardım edene ekstra kredi veririm.”

Lucy’nin annesinin yüzü asılmış, yumuşak dudaklarının kenarları büzülmüştü. “Philip... Çocuğunu bir üniversite öğrencisinin ellerine bırakmanın düşüncesi bile-”

“Şaka yapmıştım,” demişti Lucy’nin babası hemen ama Lucy bunun doğru olduğundan tam olarak emin olamamıştı.

“O zaman projede Lucy’ye yardım etmeyi kabul ediyorsun yani?”

“Pek seçeneğim varmış gibi görünmüyor.”

“İkinizin bağlanabilmesi için de güzel bir fırsat olur.”

Babası Lucy’ye gönülsüz bir bakış atmıştı. “Sence bizim daha da bağlanmaya mı ihtiyacımız var?”

“Evet, baba.”

“Pekâlâ. Nasıl bir deney yapmak istediğine karar verdin mi?”

“Bir rapor hazırlayacağım,” demişti Lucy. “Cam hakkında.”

“Peki uzay temalı bir proje yapmak ister misin? Güneş sisteminin bir modelini yaparız ya da yıldızların nasıl oluştuğunu anlatırız-”

“Hayır, baba. Projenin cam hakkında olması gerekiyor.”

“Neden?”

“Öyle işte.” Lucy camlardan çok etkileniyordu. Her sabah kahvaltıda meyve suyunu taşıyan o hafif, şeffaf, büyümlü maddeye hayran hayran bakardı. Parıltılı sıvıları ne kadar mükemmel saklayışı; sıcaklığı, soğukluğu ve titreşimi kolayca geçirişi...

Babası onu kütüphaneye götürmüş ve camlar, cam işleri hakkında yetişkin kitapları bulmuştu; çünkü camlar hakkındaki çocuk kitaplarının yeterli olmadığını düşünüyordu. Lucy bir maddeyi oluşturan moleküller tuğlalar gibi yan yana dizildiğinde aralarından herhangi bir şey görülemeyeceğini öğrenmişti. Ama bir madde rastgele, düzensiz moleküllerden oluştuğunda -su, erimiş şeker ya da cam gibi- ışık bir şekilde o maddenin içinden yolunu bulup geçiyordu.

“Söyle bakalım, Lucy,” demişti babası, üçe katlanır tahtaya bir diyagram yapıştırırlarken, “cam sıvı mıdır, katı mıdır?”

“Katı gibi davranan bir sıvıdır.”

“Sen çok zeki bir kızsın. Büyüyünce benim gibi bir bilim insanı olacak mısın dersin?”

Lucy kafasını iki yana sallamıştı.

“Ne olmak istiyorsun?”

“Cam sanatçısı.” Lucy son zamanlarda rüyasında camdan bir

şeyler oluşturduğunu görmeye başlamıştı. Uykusunda ışığın parlayışını, şekerleme renginde pencerelerden geçerek kırılmasını izliyordu – camlar egzotik deniz canlıları, kuşlar, çiçekler gibi kıvrılıp dönüyordu.

Bu cevaptan sonra babasının yüzünde kaygılı bir ifade belirmişti. “Sanatçılıkla para kazanabilen çok az insan var. Ancak ünlü olanlar geçinebiliyorlar.”

“O zaman ben de ünlü olurum,” demişti Lucy neşeyle, tahtasındaki harfleri bir yandan boyarken.

Hafta sonu geldiğinde babası onu bir yerel cam üfleme atölyesine götürmüştü. Atölyedeki kıvılcak saçlı adam ona işin inceliklerini göstermişti. Büyülenen Lucy, adama babasının izin verdiği kadar yakın durmuştu. Cam üfleyen adam kumu yüksek sıcaklıkta bir fırında erittikten sonra fırına uzun ince bir metal sokmuş ve erimiş camı parlak kırmızı bir yığın halinde oradan çekip çıkarmıştı. İçerideki hava sıcak metal, tırnak, yanık mürekkep ve atölyenin cama elle şekil verirken kullandığı ıslak gazete parçalarının küllerinin kokusuyla dolmuştu.

Erimiş cam kütlelerinin ardı ardına eklenişiyse, cam üfleyen adam turuncu ve kıvılcak saçlı yığını gitgide genişletmiş, sürekli döndürmüş ve ısıtmaya devam etmişti. Kullandığı metal parçasının üstünü mavi renk cam tozun ya da seramik pudrasından bir katmanla kaplamış ve metalden bir masada çevirerek rengi eşit şekilde dağıtmıştı.

Lucy işi gözleri ardına kadar açık şekilde, ilgiyle izlemişti. Bu gizemli işle, cam kesmekle, eritmekle, renklendirmekle, cama şekil vermekle ilgili her şeyi öğrenmek istiyordu. Hiçbir şey bu kadar önemli ya da gerekli gelmemişti ona.

Dükkândan çıkmalarından hemen önce, babası ona bir sıcak hava balonunu andıran, etrafı ışıltılı gökkuşağı renkleriyle süslü bir üfleme cam işi satın almıştı. Cam, kendine ait bir piring telin üstünde duruyordu. Lucy o günü her zaman çocukluğunun en güzel günü olarak hatırlayacaktı.

Haftanın ilerleyen günlerinde, Lucy futbol antrenmanından eve döndüğünde akşamın erken saatleriydi ve alacakaranlık gökyüzünün üstü kara eriklerdeki gibi ince, beyaz bir tabakayla kaplıydı. Tozluklarının altındaki plastik dizlikleriyle kaplı bacakları tutulmuş halde, Lucy odasına girdiğinde gece lambasının açık durduğunu görmüştü. Alice oradaydı, elinde bir şey tutuyordu.

Lucy kaşlarını çatmıştı. Alice'e odasına izinsiz girmemesi gerektiği birden fazla kez söylenmişti. Ama Lucy'nin odasının yasaklanması belli ki burayı Alice'in en çok girmek istediği yer haline getirmişti. Lucy daha önce doldurulmuş hayvanları ve oyuncaklarının her zamanki yerlerinde olmadığını fark ettiğinde de kız kardeşinin buraya girdiğinden şüphelenmişti.

Lucy'nin feryadıyla Alice ürkerek ona dönmüş ve elindeki şeyi yere düşürmüştü; çıkan şangırtıyla ikisi de yerinden sıçramıştı. Alice'in küçük suratı utançla kızarmıştı.

Lucy ahşap zeminde parıldayan kırıklara boş boş bakakalmıştı – bu, babasının ona aldığı üfleme camdı. “Sen burada ne arıyorsun?” diye haykırmıştı kız kardeşine öfkeyle. “Burası benim odam. O benimdi. Çık dışarı!”

Kırık cam parçalarının ortasındaki Alice hemen gözyaşlarına boğulmuştu.

Gürültüyle panikleyen anneleri de hemen odaya dalmıştı. “Alice!” Kadın hemen küçük kızının yanına koşmuş ve onu yerden kaldırıp camların arasından almıştı. “Bebeğim, iyi misin? Bir yerine bir şey oldu mu?”

“Lucy beni korkuttu,” demişti Alice hıçkırıklarının arasında.

“Üfleme camımı kırdı!” demişti Lucy de öfkeyle. “Odama izinsiz girdi ve süsümü kırdı.”

Annesi Alice'e sarılmış, onun saçlarını düzeltmeye başlamıştı. “Önemli olan kimseye bir şey olmaması.”

“Önemli olan onun benim olan bir şeyi kırmış olması!”

Bayan Marinn kızmış, bunalmıştı. “Merak etmiş işte. Kazayla olmuş, Lucy.”

Lucy küçük kardeşine öfkeyle bakmıştı. “Senden nefret ediyorum. Sakın bir daha buraya gelme, yoksa kafanı kırarım.”

Bu tehdit Alice’in bir kez daha gözyaşlarına boğulmasına, annesininse yüzünün sertleşmesine neden olmuştu. “Yeter, Lucy. Kız kardeşine iyi davran, özellikle de öyle bir hastalık geçirmişken.”

“Artık o kadar hasta değil,” demişti Lucy de, ama sözleri Alice’in ağlayışının şiddetinde kaybolmuştu.

“Önce kız kardeşinle ilgileneceğim,” demişti annesi de, “sonra da gelip camları temizleyeceğim. Sen sakın dokunma, hepsi çok keskin. Tanrı aşkına, Lucy, sana yeni bir tane alırım ben.”

“Aynısı olmaz ki,” diye yanıt vermişti Lucy huysuzca, ama annesi çoktan Alice’i odadan dışarı çıkarmıştı.

Lucy yere, sabun köpüklerinin zarif parıltısıyla kaplı kırık camların yanına diz çökmüştü. Parçaları toplamış, burnunu çekmiş, kırık süse uzun uzun bakmıştı, ta ki görüşü bulanıklaşana kadar. Ne yapacağını şaşırmış halde gözlerini parmaklarıyla silmiş ve ışıkların dönüşünü, dans edişini izlemişti. Ve sonunda, ne gördüğünü anlamıştı.

Ateşböcekleri.

Sihir ona adalet getirmişti.

Her cam parçası canlı parıltılara dönüşmüştü. Yavaş yavaş, dans eden ateşböcekleri pencereye doğru ilerlemiş ve geceye karışmıştı.

Annesi birkaç dakika sonra geri döndüğünde, Lucy yatağının yanına oturmuş, pencereye doğru bakmıştı.

“Cama n’oldu?” diye sormuştu annesi.

“Gitti,” diye cevap vermişti Lucy de dalgın dalgın.

Bu sihir onun sırrıydı. Lucy bunun nereden geldiğini bilmiyordu. Tek bildiği istediği boşlukları bulacağı ve oralarda can bulacağıydı – tıpkı kaldırımların arasından fırlayan çiçekler gibi.

“Sana dokunmamanı söylemiştim. Parmaklarını kesebilirsin.”

“Özür dilerim, anne.” Lucy komodınındeki bir kitaba uzanmış, açıp rastgele bir sayfaya boş boş bakmaya başlamıştı.

Annesi iç geçirmişti. “Lucy, kardeşine daha hoşgörülü davranmalısın.”

“Biliyorum.”

“Yaşadığı şeyden sonra hâlâ çok kırılgan.”

Lucy bakışlarını ellerindeki kitapta sabit tutmuş ve annesi odayı terk edene kadar inatla sessiz kalmıştı.

Alice’in huysuzlanmaları dışında sessiz geçen bir yemekten sonra, Lucy annesinin masayı toplamasına yardım etmişti. Kafası bir sürü düşünceyle doluydu. Sanki düşüncelerinin aşırı gücü sayesinde camları yeni bir şekle sokmuş gibi geliyordu ona. Camın ona bir şey anlatmaya çalışmış olabileceğini düşünmüştü.

Babasının çalışma odasına girdiğinde babasının telefonla konuştuğunu görmüştü. Adam çalışırken rahatsız edilmekten hoşlanmazdı ama Alice’in de ona mutlaka bir şey sorması gerekiyordu. “Baba...” demişti tereddütle.

Sesin babasını ne kadar rahatsız ettiğini onun omuzlarının gerilişinden anlamıştı. Ama telefonu bırakıp cevap verdiğinde sesi çok uysaldı: “Efendim, Lucy?”

“Bir ateşböceği görmek ne anlama gelir?”

“Maalesef Washington eyaletinde ateşböceği göremezsin. Bu kadar kuzeyde yaşamıyorlar.”

“Ama o ne demek?”

“Sembolik olarak mı yani?” Bay Marinn biraz düşünüp devam etmişti. “Ateşböcekleri gündüzleri fazla göze çarpmazlar. Ne olduğunu çok iyi bilmediğin sürece özel bir şey olmadığını düşünürsün. Ama geceleri, kendine has iç kaynaklarıyla yanarlar. Karanlık kendi içinden çok güzel bir hediye çıkarır.” Lucy’nin yüzündeki hoşnut ifade babasını gülümsetmişti. “Normal görünen bir yaratıktan beklenmeyecek kadar olağanüstü bir yetenek, değil mi?”

O günden sonra, ne zaman ihtiyacı olsa, sihir Lucy’nin yanında oldu. Bazen de hiç istemediği zamanlarda.

İKİ

“Güven sorunlarım var,” demişti Lucy bir zamanlar Kevin’a, tanışmalarından kısa bir süre sonra.

Kevin da kollarını ona sarıp fısıldamıştı: “Benimleyken olmayacak.”

Kevin Pearson’la iki yıl yaşadıktan sonra, Lucy hâlâ şansına inanamıyordu. Bu adamda istediği her şey vardı. Lucy’nin en sevdiği çiçeği paylaştıkları evin ön bahçesine ekmek ya da onu günün ortasında, sebepsizce aramak gibi küçük şeylerin kıymetini biliyordu. Sosyal bir adamdı. Lucy’yi atölyesinden sık sık çıkarıp bir partiye ya da arkadaşlarıyla yemek yemeye götürüyordu.

Lucy’nin işle ilgili takıntı derecesindeki alışkanlıkları, daha önceki ilişkilerinde sorunlar yaratmıştı. Mozaikler, ışıklandırma araçları ve hatta küçük mobilyalar gibi bir sürü parçayla uğraşmış olmasına rağmen en sevdiği şey kirli camdan pencereler yapmaktı. Lucy onu yaptığı işin yarısı kadar bile etkileyebilen bir adam hiç bulamamıştı ve sonuç olarak sanatçılığı hep partnerliğinden çok daha önde olmuştu. Kevin ise bunu bozmuştu: Lucy’ye duygusallığı ve güveni öğretmişti. Öyle anlar geçirmişlerdi ki Lucy kendini ona hayatında kimseye karşı hissetmediği kadar yakın hissetmişti. Ama aralarında hâlâ küçük ama yok edilemeyen bir uzaklık vardı ve bu birbirlerinin özlerini tam olarak anlamalarına engel oluyordu.

Serin bir nisan esintisi, yarı açık pencereden garaja sızdı. Lucy’nin sanat atölyesi işleriyle doluydu: kendine ait bir ışık kutusu olan bir planlama ve kesme masası; bir lehim makinesi; düz

cam saklama rafları; bir ocak... Dışarıda şık bir mozaik tabela asılıydı. Tabelada eski bir tahta salıncağın üstünde bir kadın silüeti, arka planda da gökyüzü teması, altında da kıvrımlı ve yaldızlı hartflerle şu ibare vardı: YILDIZ SALINCAĞI.

Yakınlardaki Friday Limanı'ndan sesler geliyordu: martıların neşeli didişmeleri, yaklaşan bir feribotun boru sesi. San Juan Adası da Washington eyaletinin bir parçası olmasına rağmen, burası sanki bambaşka bir dünyaydı. Olympic Dağları'nın yağmur gölgesiyle korunan ada, Seattle bulutlu ve hatta hafif yağışlıyken bile günlük güneşlik olabiliyordu. Sahil kıyısı kumsallarla doluydu, içerilerse köknar ve çam ağaçlarıyla kaplıydı. İlkbahar ve sonbaharda, orka bálnası sürüleri somon akınlarının peşinden giderken ufku su buharı kümeleri doldururdu.

Lucy parçaları dikkatle yan yana getirip tekrar düzenledi, sonra da ince bir tutturma harcı tabakasıyla kaplı masaya bastırdı. Mozaik karışımı kumsal camı, kırık porselen, Murano ve millefiori'den oluşuyordu, hepsi kesme camdan bir sarmalın etrafında toparlanmıştı. Kevin'a doğum günü hediyesi olarak yaptığı bu masa, eskizlerinden birinde hayran olduğu bir sarmal tasarımına sahip olacaktı.

Tamamen işine odaklanınca, Lucy öğle yemeğini unutmuştu. Öğleden sonra bir ara, Kevin kapıyı çaldı ve içeri girdi.

"Selam," dedi Lucy sırtarak ve Kevin görmesin diye mozaiğin üstünü bir bezle örttü. "Sen n'apıyorsun burada? Yoksa beni sandviç yemeye falan mı götüreceksin? Çok acıkmışım."

Ama Kevin ona cevap vermedi. Yüzünde sert bir ifade vardı ve Lucy'nin gözlerinin içine bakmakta zorlanıyordu. "Konuşmamız lazım," dedi.

"Ne hakkında?"

Kevin titrek bir nefes verdi. "Bu... gitmiyor."

Kevin'm yüz ifadesinden bir şeylerin çok ters olduğunu anlayan Lucy'nin vücudu buz kesti. "Ne... ne gitmiyor?"

"Biz. İlişkimiz."

Vahşi bir panik bir anda Lucy'nin tüm zihnini esir aldı. Aklını başına toplayabilmesi için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Konu

seninle ilgili değil,” diyordu Kevin. “Yani, sen harika birisin. Umarım buna inanıyorsundur. Ama bu son zamanlarda bana yetmemeye başladı. Hayır... ‘Yetmemek’ doğru kelime değil. Belki de benim için çok fazlasındır. Sanki ilişkimizde benim var olabileceğim kadar fazla yer yok gibi, sanki sıkıştırılıyorum gibi hissediyorum. Dediklerimden bir şey anlayabiliyor musun?”

Lucy’nin inanamayan gözleri, masadaki cam artıklarında sabitlendi. Eğer başka bir şeye, Kevin dışında bir şeye odaklanabilseydi, o da konuşmaya devam etmeyebilirdi.

“...çok net olmalıyız, gerçekten; çünkü sonunda kötü adam olarak anılmak istemiyorum. Kimsenin kötü olmasına gerek yok. Çok yoruluyorum, Luce - en az senin kadar bu ilişkinin içinde olduğum konusunda seni sürekli ikna etmek zorunda kalmak beni çok yoruyor. Bir dakikacık kendini benim yerime koyarsan, biraz zaman isteme nedenimi anlarsın.”

“Zaman falan isteme, öyle bir şey olmayacak.” Lucy bir cam kesici aldı ve ucunu yağa bandırdı. “Sen ayrılıyorsun benden.” İnanamıyordu. Kendi sözcüklerini kulaklarıyla duymasına rağmen inanamıyordu. Bir L cetvel kullanarak cam parçasını işaretledi ama ne yaptığının tam olarak farkında da değildi.

“Bak, tam olarak bundan bahsediyorum ben de. Şu sesindeki ton. Ne düşündüğünü biliyorum. Her zaman senden ayrılacağımdan korktun, şimdi de bunu yaptığımı ve hep haklı olduğumu düşünüyorsun. Ama öyle değil.” Kevin duraksadı, Lucy’nin işaretlediği camı bir çift penseyle tutmasını izledi. Ustaca bir hamleyle, cam tam da işaretlenen yerlerden ayrıldı. “Bunun senin hatan olduğunu söylemiyorum. Söylediğim şey, bunun benim hatam da olmadığı.”

Lucy camı ve penseleri büyük bir dikkatle bıraktı. Oturuyor olmasına rağmen sanki bir yerden düşüyormuş gibi hissediyordu. Bu kadar afallaması, ahmak olduğu anlamına mı geliyordu? Hangi işaretleri kaçırmıştı? Nasıl bu kadar körleşebilmişti?

“Sen bana beni sevdiğini söyledin,” dedi ve kelimelerin kulağına çok acınası gelmesiyle içi ürperdi.

“Sevdim de. Hâlâ da seviyorum. O yüzden bu benim için bu kadar zor. Senin kadar benim de canım yanıyor. Umarım anlıyorsundur.”

“Başka biri mi var?”

“Olsaydı bunun ilişkimize ara vermek istemekle bir ilgili olmazdı.”

Kendi sesi, Lucy’nin kulağına sanki yırtılmış bir şeyin kenarı gibi geldi: “Sanki kahve almaya çıkıyormuşsun gibi ‘ara vermek’ diyorsun. Ama bu bir ara değil. Bu kalıcı bir şey.”

“Biliyordum kızacağın. Bunun ikimizin de üzüleceği bir durum yaratacağını da biliyordum.”

“Başka türlü olabilir miydi sence gerçekten?”

“Özür dilerim. Özür dilerim. Bunu daha kaç kez tekrar etmem gerekecek? Şu an daha üzgün olmam mümkün değil. Ben elimden geleni yaptım ve bunun sana yetmemesi beni çok üzüyor. Evet, hiç böyle bir şey söylemediğinin de farkındayım, ama bunu çok iyi sezebiliyorum. Çünkü yaptığım hiçbir şey senin özgüven eksikliğini aşmana yardımcı olamadı. Sonunda fark ettim ki bu ilişki benim istediğim gibi gitmiyor. Bunu keşfetmek hiç hoşuma gitmedi, inan bana. Eğer sana kendini daha iyi hissettirecekse bil ki kendimi bok gibi hissediyorum.” Lucy’nin anlayışsız bakışını fark edince, Kevin sertçe nefes verdi. “Bak, başkasından öğrenmeden önce benden duyman gereken bir şey var. İlişkimizin krizde olduğunu fark ettiğimde biriyle konuşma ihtiyacı hissettim... bir arkadaşım ile konuştum. Daha çok zaman geçirdikçe de daha çok yakınlaştık. İkimizin de olan biten üzerinde kontrolü olmadı. Oldu bitti işte.”

“Başka biriyle mi görüşmeye başladın? Benden ayrılmadan önce?”

“Senden duygusal olarak ayrılmıştım zaten. Yalnızca bunun hakkında seninle konuşmamıştım. Biliyorum, böyle yapmamalıydım. Ama mesele şu ki ben bu yolda ilerlemeliyim. İkimiz için de en iyisi bu. Ama işi herkes için, ben de dahil, zorlaştıran şeyse... bu kişinin sana yakın biri oluşu.”

“Yakın mı? Arkadaşlarımdan biri mi yani?”

“Yani... Alice.”

Sanki düşmekten az önce kurtulmuş, ama tüm vücudu hâlâ adrenalînle kaplıymış gibi, Lucy’nin tüm derisi kasıldı. Ağzından tek bir kelime çıkmadı.

“Bunun olmasını o da istemedi, ben de,” dedi Kevin.

Lucy gözlerini kırıştırdı ve yutkundu. “Neyin olmasını? Sen... Sen benim kız kardeşimle mi görüşüyorsun? Sen ona mı âşık oldun?”

“Bunu planlamamıştım.”

“Onunla yattın mı?”

Kevin’in utanç dolu sessizliği yeterli cevabı veriyordu.

“Çık dışarı,” dedi Lucy.

“Tamam. Ama bunlar için onu suçlama-”

“Defol buradan, defol!” Lucy artık dayanamıyordu. Şimdi ne yapması gerektiğinden tam olarak emin değildi, ama ne yaparsa yapsın o sırada Kevin’in yanında olmasını istemediğini biliyordu.

Kevin atölyenin kapı ağzına ilerledi. “Bu konuda düşünmeye fırsatın olduğunda tekrar konuşuruz, tamam mı? Çünkü arkadaş kalmamızı istiyorum. Ama şu var ki Luce... Alice yakında buraya taşınacak. O yüzden çok geçmeden kendine yeni bir yer bulman gerekiyor.”

Lucy sessiz kaldı. Kevin gittikten sonra dakikalar boyunca bitkin bir sessizlik içinde kaldı.

Buna neden şaşırdığını acı acı düşünmeye başladı. Bu örgü hiç değişmemişti. Alice her istediğini, ne zaman isterse, sonuçları hakkında en ufak bir şey dahi düşünmeksizin almıştı. Marinn ailesinin her ferdi Alice’i öncelik bellemişti, Alice de dahil. Ondandır nefret etmek kolay olabilirdi ama bazen öyle bir kırılma ve melankoli karışımı gösteriyordu ki annesinin sessiz üzüntüsünün bir yankısı gibi oluyordu. Lucy kendini hep Alice’e göz kulak olma pozisyonunda buluyordu; dışarı çıktıklarında akşam yemeklerini o ödüyordu, geri almamak üzere ona

para veriyordu, bir daha göremeyeceği kıyafet ve ayakkabılarını ona ödünç veriyordu.

Alice zeki ve açık sözlü biriydi ama başladığı bir şeyi bitirmek onun için hep çok zor olmuştu. Sürekli iş değiştirirdi, projelerini bitiremezdi, ilişkilerini herhangi bir yere gidemeden yarıda keserdi. Herkesin üzerinde baş döndürücü bir ilk intiba bırakırdı –karizmatik, seksi ve eğlenceli– ama insanlardan çabuk sıkılırdı ve bunun sebebi de belli ki bir ilişkinin temelini oluşturan günlük etkileşimlere tahammül edemeyişiydi.

Son bir buçuk yıldır, Alice uzun süredir yayında olan bir pembe dizinin yardımcı metin yazarlarından biriydi. İlk defa bir işte bu kadar uzun süredir tutunuyordu. Seattle’da yaşıyor, ara sıra diğer metin yazarlarıyla hikâyenin ana hatlarını tartışmak için NewYork’a seyahat ediyordu. Lucy onu Kevin’la tanıştırmıştı ve birkaç kez birlikte vakit geçirmişlerdi, ama Alice hiç Kevin’a özel bir ilgi göstermemişti. Lucy büyük bir saflık göstermiş ve el konulan mallarının arasına erkek arkadaşının da dahil olabileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti.

Alice’le Kevin’ın ilişkisi nasıl başlamış olabilirdi ki? İlk hamleyi kim yapmıştı? Lucy acaba Kevin’ı kendinden uzaklaştıracak kadar muhtaç bir izlenim mi vermişti? Eğer bu onun iddia ettiği gibi Kevin’ın hatası değilse, Lucy’nin kendi hatası olmalıydı, öyle değil mi? Sonuçta hata birinde olmalıydı.

Sıcak gözyaşlarının batması yüzünden Lucy gözlerini kapadı.

Canınızı bu kadar yakan bir şey hakkında nasıl düşünebilirsiniz? Artık hiçbir yere ait olmayan anılarınız, hisleriniz, ihtiyaçlarınızı ne yapmalıydınız?

Lucy sendeleyerek ayağa kalktı ve eski model üç tekerlekli bisikletinin yanına, kapının ağzına gitti. Schwinn marka, turkuaz renkli bisikletin gidonuna asılı bir çiçek sepeti vardı. Kapının yanındaki bir çengelde asılı olan kaska uzandı ve bisikleti dışarı çıkardı.

Sis, serin bahar sabahını esir almıştı. Kaliforniya ladinlerinin üstünde sabun köpüğü kalınlığında bulutçuklar vardı. Tişör-

tüne serin bir esinti vurunca Lucy'nin çıplak kollarındaki tüy gözenekleri kabardı. Bisikletini amaçsız ve hedefsizce, bacakları yanıp ciğerleri ağrıyana kadar sürdü. Bir sapakta durdu ve orada gördüğü, adanın batı tarafındaki bir koya giden patikayı tanıdı. Bisikleti sert yolda eliyle sürükleyerek parçalanmış kırmızı bazalttan yapılma dik yokuşlar ve saf kireçtaşından kozaların olduğu yere geldi. Aşağıdaki kumsalda, kuzgunlar ve martılar gelgitin arkada bıraktığı kalıntıları toplamakla meşguldü.

Adanın yerli popülasyonu, Salish Kıyısı'ndan bir kabile, bir zamanlar sedirden ağlarıyla istiridye ve somon toplayıcılığı yapmış. Boğazdaki bu yemek bolluğunu bir zamanlar denizle evlenen bir kadına borçlu olduklarını düşünürlermiş. Bu kadın bir gün yüzmeye gitmiş ve deniz, ona âşık olan genç ve yakışıklı bir adam şekline bürünmüş. Kızın babası istemeye istemeye evlenmelerine izin verdikten sonra, kadın sevgilisiyle birlikte denize girip kaybolmuş. O zamandan beri minnettar olan deniz, adalılar için böyle bir besin zenginliği sunarmış.

Lucy bu hikâyeyi her zaman sevmişti. Birine öyle bir kapılmak ki aşkın içinde yok olmayı göze almak... Bu uğurda her şeyini feda etmek... Ama bu yalnızca sanatta, edebiyatta ya da müzikte var olan, romantik bir durumdu. Gerçek hayatla ilgisi yoktu.

En azından onun hayatıyla.

Bisikletinin destek çubuğunu indirdikten sonra kaskını çıkaran Lucy, yolun altındaki kumsala doğru inmeye başladı. çakıllı ve sert bir zemine sahip olan kumsalda dalgaların sürüklediği kütükler gri kumlarda iz bırakmıştı. Lucy yavaşça yürüdü, ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Kevin evden ayrılmasını istemişti. Evini, erkek arkadaşını ve kız kardeşini aynı gün kaybetmişti.

Bulutlar alçaldı, zayıflaşan gün ışığının etkisini iyice azalttı. Uzaklardaki bir yağmur bulutu, bir pencerenin üstünde gezdirilen bir bez parçası gibi, parça parça yağmur yağdırmaya başladı. Kara kanatlarını iyice açarak tüylerinin parmaklar gibi

görünmesine neden olan bir kuzgun denizin üstünde havalandı ve iyice yükselip adaya yöneldi. Fırtına karaya doğru geliyordu; Lucy'nin de buradan uzaklaşıp bir yere sığınması lazımdı. Tabii o anda aklına sığınabileceği herhangi bir yer gelmiyordu.

Tuzlu ve bulanık görüşüyle, çakılların arasında yeşil bir şey olduğunu fark etti. Eğildi, onu eline aldı. Açıktaki gemilerden denize atılan şişeler bazen dalgalarla sahile taşınıp donuk çakılların arasına gömülüyordu.

Avucunu deniz camının etrafında kapayan Lucy, kıyıya vuran sert dalgaları izlemeye aştı. Yer yer lekeli görünen okyanus gri renkteydi: pişmanlık, üzüntü ve derin yalnızlığın rengi. Bu şekilde aldatılmış olmanın en kötü tarafı da insanın kendine güvenini yitirmesiydi. Bir konuda bu kadar yanıldığınızda hiçbir şeyden bu kadar emin olamıyorsunuz.

Yumruğunu sıkmış, adeta alevden bir düğüm haline getirmişti. Avucunda tuhaf bir gıdıklanma hissettiğinde parmaklarını refleksiyle açtı. Deniz camı yok olmuştu. Onun olduğu yerde bir kelebek duruyordu, parıltılı mavi kanatlarını açmıştı. Orada bir an duraksadıktan sonra, kelebek titreyerek havalandı ve sığınak bulmak üzere gökyüzüne yükselirken olağanüstü bir mavi ışıltı saçtı.

Lucy'nin dudaklarına acı bir gülümseme yayıldı.

Camla neler yapabildiğini kimsenin görmesine izin vermemişti. Güçlü duygular içinde olduğu bazı zamanlar, dokunduğu cam parçaları canlı yaratıklara ya da en azından son derece ilginç göz yanılmalarına dönüşebiliyordu. Bunlar her zaman küçük ve geçici şeyler oluyordu. Lucy bunun neden veya nasıl olduğunu anlamakta zorlanmıştı, ta ki Einstein'ın bir sözüne rastlayana kadar. Bu sözünde Albert Einstein insanın her şeyin bir mucize olduğuna ya da hiçbir mucizenin var olmadığına inanarak yaşaması gerektiğini vurgular. Bunu okuduktan sonra Lucy anlamıştı ki bu yeteneğini ister doğaüstü bir şey ister moleküler fizikle açıklamaya çalışsın, isterse de adını sihir koysun, her tanım doğrudur ve zaten kelimelerin fazla bir anlamı da yoktu.

Lucy'nin isteksiz gülümsemesi, kelebeğin gözden kaybolmasıyla yok oldu.

Kelebekler hayatta yeni bir sayfa açıldığının kabulünü, etrafınızdaki her şey değişirken inancınızı korumayı sembolize eder.

Bu kez değil, diye geçirdi Lucy içinden, yeteneğinden ve beraberinde getirdiği yalnızlıktan nefret ederek.

Gözünün ucuyla suyun kenarında ilerleyen bir buldog gördü. Köpeğin arkasında koyu saçlı bir yabancı vardı ve yabancı'nın gözleri Lucy'ye kilitlenmişti.

Adamı görür görmez Lucy bir rahatsızlık hissi duydu. Vücut yapısı yaşamını fiziksel bir uğraşla kazananlarınkine benziyordu. Başka bir ayrıntı da hayatın zorluklarıyla karşılaşmış gibi görünmesiydi. Başka şartlar altında farklı davranabilirdi ama Lucy o an kendini kumsalda bu adamla baş başa bulmakta bir sorun görmedi.

Geldiği patikaya doğru yöneldi. Omzunun üstünden bakınca adamın onu takip ettiğini gördü ve bir anda tüm sinirleri gerildi. Adımlarını hızlandırınca spor ayakkabısının ucu rüzgârdan aşınmış bir taşta takıldı ve ağırlığı bir anda öne kayan Lucy yere, ellerinin üzerine kapaklandı.

Neye uğradığını şaşırmişti. Kendini toparlamaya çalıştı. Ama ayağa kalkmayı başardığında adam ona yetişmişti bile. Arkasına dönüp görüşünü büyük ölçüde engelleyen, darmadağın olmuş kumral saçlarının arasından adama baktığında nefesi kesildi.

"Aman, dikkat et," dedi adam netlikle.

Lucy gözlerine giren saçları çekti ve adamı dikkatli gözlerle inceledi. Canlı bir mavi-yeşil karışımı gözler, bronz bir yüz... Adam dikkat çekiciydi, vahşi ve seksi bir havası vardı. Otuz yaşından büyük görünmemesine karşın, yüzünde görmüş geçirilmiş bir adamın olgunluğu vardı.

"Beni takip ediyordun," dedi Lucy.

"Hayır, takip etmiyordum. Yola çıkan tek patika burası ve ben de fırtına buraya gelmeden arabama geri dönmek istiyoy-

rum. O yüzden, senin için de sorun değilse, bir an önce ayaklan ya da yolumdan çekil.”

Lucy yan tarafa çekildi ve alaycı bir jestle adama yol verdi. “Ben tutmayayım.”

Yabancıнын bakışları Lucy’nin eline, yanlarında kan lekeleri olan parmaklarına odaklandı. Düştüğünde Lucy’nin avucunun üst kısmı minik bir taş parçasıyla yaralanmıştı. Adam kaşlarını çattı. “Arabamda ilk yardım çantam var.”

“Bi’ şey olmaz,” dedi Lucy, kesik aslında zonklasa da. Kanan yeri kot pantolonuna bastırdı. “İyiyim ben.”

“Öteki elini üzerine bastır,” dedi adam. Lucy’yi izlerken dudaklarını büzdü. “Yolu da birlikte çıkaralım.”

“Neden?”

“Bir daha düşersen diye.”

“Düşmem.”

“Yokuş çok dik. Sen de gördüğüm kadarıyla pek sağlam yürümüyorsun.”

Lucy hayret dolu bir kahkaha attı. “Sen var ya... gördüğüm en... en... Yahu ben seni tanımıyorum bile!”

“Sam Nolan. False Koyu’nda yaşıyorum.” Bir gök gürültüsü tepelerini kısa süreliğine esir alırken duraksadı. “Hadi gidelim.”

“İletişim yeteneklerini biraz geliştirmek isteyebilirsin,” dedi Lucy ama adamın zorlu arazide ona eşlik etmesine daha fazla ses etmedi.

“Hadi Renfield, arkada kalma,” diye seslendi Sam buldoguna. Köpek de huysuz huysuz homurdanıp hırlayarak onları takip etti.

“Yaz kış adada mı kalıyorsun?” diye sordu Lucy.

“Evet. Doğma büyüme buralıyım. Sen?”

“Ben geleli iki yıl oldu. Ama yakında gidebilirim,” diye ekledi Lucy keyifsizce.

“İş için mi?”

“Hayır.” Özel hayatı konusunda genelde ihtiyatlı davranan Lucy, o an pervasızlık etmesine neden olan bir dürtüyle ekledi.

“Erkek arkadaşım az önce benden ayrılmaya karar verdi de...”

Sam gözüünün ucuyla kısa bir bakış attı. “Bugün mü?”

“Bir saat önce.”

“Ayrıldığınızdan emin misin? Belki de yalnızca tartışmışsınızdır.”

“Eminim,” dedi Lucy. “Beni aldatıyormuş.”

“O zaman uğurlar olsun.”

“Onu savunmayacak mısın?” diye sordu Lucy alayla.

“Bunu yapan adamı niye savunayım ki?”

“Çünkü erkek ve belli ki erkekler aldatmadan duramıyor. Yapımız böyle. Biyolojik bir zorunluluk.”

“Yok öyle bir şey. Erkek gibi erkek aldatmaz. Eğer başka birinin peşinden gitmek istiyorsan önce birlikte olduğun insandan ayrılırsın. Bu herkes ve her durum için geçerli.” Patikadan ilerlemeye devam ettiler. Sert yağmur damlaları toprağa gitgide daha hızlı düşmeye başlıyordu. “Geldik neredeyse,” dedi Sam. “Elin hâlâ kanıyor mu?”

Lucy dikkatlice sağlam elinin parmaklarını yarasının üstünden çekti ve sızlayan kesiğe göz attı. “Yavaşlamış.”

“Yakında durmazsa dikiş gerekebilir.”

Bunu duyunca Lucy sendeledi ve Sam’in dirseğini kavramasına neden oldu. Lucy’nin bembeyaz kesildiğini gören Sam, “Hiç dikiş attırmadın mı daha önce?” diye sordu.

“Hayır ve şimdi başlamak da istemiyorum. Benim tripanofobim var.”

“O ne demek? İğne korkusu mu?”

“Hı-hı. Aptalca gelmiştir sana, değil mi?”

Sam kafasını iki yana salladı ve dudaklarına yumuşak bir gülüş yayıldı. “Benim daha kötü bir fobim var.”

“Nedir?”

“Çok gizli.”

“Örümcek mi?” diye tahmin yürüttü Lucy. “Yükseklik? Pal-yaço?”

Adamın gülüşü gitgide genişledi, güzelleşti. “Yaklaşamadın bile.”

Kavşağa vardılar ve Sam elini Lucy'nin dirseğinden çekti. Sam eski püskü mavi pikabına doğru ilerledi, kapıyı açtı ve içeriyi kurcalamaya başladı. Bulldog aracın yan tarafına ilerleyip oraya oturdu, kırıksıklarla dolu yüzünü sahibine doğrultarak onu izledi.

Lucy yakında bekledi, gizlice Sam'i izledi. Adamın eskimiş, ağarmış tişörtünün altındaki vücudu fit ve güçlüydü, kot pantolonu kalçalarından hafifçe aşağı sarkıyordu. Bu bölgenin erkeklerinin kendilerine has bir dış görünüşleri vardı, sertlik sanki iliklerine işlemişti. Pasifik Kuzeybatısı'na ilk yerleşenler, kendilerine destek gemilerinin ne zaman geleceğini bilmeyen kâşifler, öncüler ve askerlerdi. Okyanustan ve dağlardan edinebildikleriyle hayatta kalmışlardı. Açlık, soğuk, hastalıklar, düşman saldırıları ve ölümcüllüğe yaklaşan can sıkıntısı karşısında, bir erkek ancak alaycılık ve sertlikle hayatta kalabilirdi. Torunlarında da bu mizacı görebiliyordunuz: önce doğanın, sonra toplumun kurallarına göre yaşayan erkekler.

“Söylemek zorundasın,” dedi Lucy. “Benimkinden daha kötü bir fobin olduğunu söyleyip sonra da ne olduğunu söylemeden gidemezsin.”

Sam üzerinde kızıl bir haç olan beyaz bir çanta çıkardı. İçinden bir antiseptik mendil paketi aldı ve dişleriyle açtı. “Elini uzat,” dedi.

Lucy denileni yapmadan önce duraksadı. Elini nazikçe kavrayan adamın dokunuşu çok heyecan vericiydi: Hemen yanındaki sıcak ve güçlü erkek vücudunun varlığını keskin bir biçimde aktarıyordu. Sam'in çarpıcı mavi gözlerine bakınca Lucy'nin nefesi kesildi. Bazı adamlarda böyle bir şey vardı işte; izin verdiğiniz anda sizi bayıltabilirlerdi.

“Bu canını yakacak,” dedi Sam, kesiği nazik hareketlerle temizlemeye başlarken.

Antiseptik yakmaya başlarken Lucy nefesini dişlerinin arasından vermeye başladı.

Lucy sessizce bekledi, bir yandan da bir yabancının onun

için neden bu kadar zahmete girdiğini anlamaya çalıştı. Sam kafasını onun eline doğru eğmişken Lucy adamın koyu ve sık saç tutamlarını inceledi. Kahverengi teller o kadar yoğun ve koyuydu ki neredeyse siyah gibi görünüyordu.

“Düşününce o kadar da kötü durumda değilsin,” diye mırıldandığını duydu Sam’in.

“Elimden mi bahsediyorsun, ayrılıktan mı?”

“Ayrılıktan. Çoğu kadın şu an ağlıyor olurdu.”

“Hâlâ şoktayım. Sonraki aşama ağlamak ve tanıdığım herkeşe öfke dolu mesajlar atmak. Sonra da tüm arkadaşlarım benden bıkana kadar konuyu ısıtıp ısıtıp önlerine koyma bölümü gelecek.” Lucy boş boş konuştuğunun farkındaydı, ama kendini durduramıyordu da. “Son aşama da saçlarımı kısa, gösterişsiz bir modelde kestirmek olacak. Bir de asla giymeyeceğim ayakkabılar alacağım.”

“Erkekler için çok daha kolay oluyor bu durum,” dedi Sam. “Biraları ardı ardına yuvarlarız, birkaç gün tıraş olmayız, sonra da yeni bir alet alırız.”

“Alet mi? Yani... ekmek kızartma makinesi gibi bir şey mi?”

“Hayır, gürültülü bir şey. Çim biçme makinesi gibi, elektrikli testere gibi. Çok işe yarıyor.”

Bunu duyunca Lucy yüzüne kısa süren, isteksiz bir gülümseme yerleştirdi.

Artık eve gidip hayatının bu sabah kalktığından çok daha farklı olduğu gerçeğini düşünme zamanı gelmişti. Kevin’la birlikte yarattıkları yuvadan nasıl ayrılacaktı? Aksayan ayağım defalarca onarmaya çalıştıkları mutfak masasına oturamazdı, Kevin’ın ona yirmi beşinci doğum gününde hediye ettiği siyah kedi tasarımlı saatin kuyruğunun tiktaklarını dinleyemezdi. Sofra gereçleri antika dükkânlarından aldıkları, birbirleriyle eşleşmeyen çatal, bıçak ve kaşıklardan oluşuyordu - hepsinin harika isimleri vardı. Yeni hazineler bulmaktan çok hoşlanırlardı: Kral Edward çatalı, Bahar Valsi kaşığı... Artık o evdeki eşyalar, başarısızlıkla sonuçlanan başka bir ilişkinin ardında bıraktığı ka-

nitlerden ibaretti. Lucy bu lanetli birikimle nasıl yüzleşecekti?
Sam yarayı yapışkanlı bir bandajla kapadı. "Sanırım dikiş konusunda korkmana gerek yok. Kanama neredeyse durdu," dedi. Lucy'nin elini gereğinden minik bir an daha fazla tuttu. "Adın ne?"

Yüzünde hâlâ çok silik bir gülümseme olan Lucy kafasını iki yana salladı. "Fobini söylemezsen söylemem."

Sam gözlerini ona indirdi. Yağmur hızlanmıştı; Sam'in teninde damlalardan oluşan bir tabaka parıltıyordu. Saçları daha da koyulaşmış birbirinden ayrılacak kadar ıslanmıştı. "Fıstık ezmesi," dedi.

"Neden?" diye sordu Lucy eğlenerek. "Alerjin mi var?"

Sam kafasını iki yana salladı. "Ağzımın tavanına yapışma hissinden dolayı."

Lucy şüpheli bir bakış attı. "Bu gerçek bir fobi mi?"

"Hem de nasıl." Sam kafasını yana yatırdı ve Lucy'yi o etkileyici gözleriyle süzdü. Lucy adını söylemesini beklediğini anladı.

"Lucy," dedi.

"Lucy." Sorusunu sorarken Sam'in ses tonunda taze bir yumuşama oldu: "Bir yere gidip konuşmak ister misin? Kahve falan içeriz."

İçinde bir anda doğan, bu teklife evet diyebilme arzusu Lucy'yi hayrete düşürdü. Ama bu iri, yakışıklı yabancıyla bir yere giderse eninde sonunda acınası aşk hayatı hakkında ağlayıp sızlanacağını da farkındaydı. Bu kibarlık karşısında onu buna maruz bırakmamayı ona borçluydu. "Sağ ol, ama gerçekten gitmem lazım," dedi kendini çaresiz ve mağlup hissederek.

"Seni eve de bırakabilirim. Bisikletini kamyonun arkasına koyarız."

Lucy'nin boğazı sıkıştı. Kafasını iki yana salladı ve bakışlarını kaçırdı.

"Rainshadow Yolu'nun sonunda oturuyorum," diye fısıldadı Sam arkasından. "False Koyu'ndaki üzüm bağında. Ziyaretime gelersen sana bir şişe şarap açarım. Ne istersen onun hakkını"

da konuşuruz.” Duraksadı. “Ne zaman istersen.”

Lucy omzunun üstünden acı acı gülümsedi. “Sağ ol. Ama bu teklifini kabul edemem.” Sonra da bisikletine yürüdü, destek ayağını kaldırdı ve bacağını selenin öteki tarafına attı.

“Neden?”

“Az önce benden ayrılan adam... Başta o da tıpkı senin gibiydi. Etkileyiciydi, nazikti. Hepsi başta senin gibi oluyor. Ama benim sonum da hep böyle oluyor. Buna artık katlanamayacağım.”

Lucy pedalları çevirmeye, yumuşamaya başlamış toprağı yararak ilerlemeye başladı ve Sam’in onu hâlâ izlediğini bilse de dönüp ona bakmak için kendine izin vermedi.

False Koyu'na gitmek için Westside Yolu'nda ilerleyen Sam buldogun kapalı pencereye burnunu sürttüğünü gördü.

“Aklından bile geçirme,” dedi. “İçeri yağmur girmesini istemiyorum. Ayrıca o kadar ağırsın ki kesin dışarı düşersin.”

Koltuğuna geri oturan Renfield, sahibine pis pis baktı.

“Burnun kafanın içine o kadar gömülü olmasaydı bana onu bulmam konusunda yardım edebilirdin. Sen ne işe yarıyorsun – gerçekten?” Tek elini direksiyonda tutarak, Sam uzanıp köpeğinin kafasını nazikçe okşadı.

Kafasında hâlâ az önce tanıştığı kadın vardı: ifadesindeki ümitsizliğin çekimi, o harika koyu saçlar... O okyanus yeşili gözlere bakmak, adeta ay ışığına dalıp gitmek gibi olmuştu. Bu konuda tam olarak ne yapması gerektiğini kestiremiyordu ama tek bildiği onu tekrar görmek istediğiydi.

Yağmur artık daha da şiddetlenmişti ve sileceklerin hızını artırmasını emrediyordu ona. Bu bahar hayli yağışlı geçiyordu, yani üzüm bağında küflenme olması ihtimaline karşı fazladan dikkatli olmalıydı. Neyse ki koydan düzenli olarak soğuk esintiler de geliyordu. Sam asma sıralarını rüzgâra paralel dizmiş, böylece havanın koridorlardan geçmesini ve asmaları daha etkili bir şekilde kurutmasını sağlamıştı.

Üzüm yetiştirmek bir bilimdi, bir sanattı ve Sam gibi insanlar için neredeyse bir dindi. Bu işe ergenliğinde başlamıştı. Şarapçılıkla ilgili eline geçirebildiği her kitabı okumuş, San Juan adası ve Lopez'de çeşitli fidanlıklarda çalışmış, asmalarda çıraklık yapmıştı.

Washington State Üniversitesi'nde Bağcılık bölümünden mezun olduktan sonra bir Kaliforniya şaraphanesinde asistanlık yapmıştı. Sonunda varlığının büyük kısmını San Juan Adası'nın False Koyu'nda altı hektarlık bir araziye yatırmış, bu arazinin iki hektarlık kısmına da Şiraz, Riesling ve Pinot-Noir cinsi üzümler ekmişti.

Rainshadow Bağı olgun ekin verecek seviyeye gelene kadar Sam'in kendine bir gelir kaynağı bulması gerekiyordu. Günün birinde kendi bağındaki üzümleri işlemesine imkân tanıyacak bir üretim tesisi kuracaktı. Ama çoğu hayale fedakârlıklar olmadan erişilemediğini bilecek kadar da gerçekçi biriydi.

Sofra şarabı üretebilmek için gereken kaynağı bulmuş, ürününü özel bir ezme tesisinde işletmiş ve beş çeşit kırmızı, iki çeşit de beyaz şarabı bayilere, restoranlara satılmak üzere hazır hale getirmişti. Çoğuna denizcilikle ilgili isimler vermişti: Üç Iskota, Güverte Altı, Kaptan Azarı... Kendine mütevazı ama düzenli bir hayat kurmuştu, önü de açık görünüyordu. "Bu bağla küçük bir servet kazanacağım," demişti abisi Mark'a ve karşılık olarak da şunu duymuştu: "İşe başlamak için de büyük bir servet borç almasaydım iyiydi."

Sam arabayı araziye aldığı anda eline geçen Viktorya stili çiftlik evinin yanına çekti. Mekânın köhneleşmiş bir görkemi vardı ve sizi sürekli eskiden ne kadar güzel görüldüğünü düşünmeye itiyordu. Bu evi yüz yılı aşkın süre önce bir tersane işçisi inşa etmiş, verandalarla, balkonlarla ve cumba pencereleriyle süslemişti.

Ancak yıllar geçtikçe, ev sahipleri ve kiracılar burayı harap etmişti. Odalar genişlesin diye iç duvarlar yıkılmış, bazı diğer bölümlerse suntalarla birbirinden ayrılmıştı. Su ve elektrik tesisi de sorunluydu, ayrıca zeminde de bir eğim mevcuttu. Vitraylar yerini alüminyum çerçeveli pencerelere bırakmış, balık pulu desenli çatı padavralarıyla destekler de vinillerle kaplanmıştı.

Bu bitap haliyle bile, evin hoş bir havası vardı. Terk edilmiş köşelerde, dermansız merdiven sahanlıklarında bilinmeyen hikâyeler yadigâr kalmıştı. Anılar duvarlara kazınmıştı.

Kardeşleri Mark ve Alex'in de yardımıyla, Sam yapısal onarımlar yapmış, birkaç odayı yıkıp yeniden düzenlemiş ve zeminin bir kısmını düzleştirmişti. Restorasyonun bitmesine hâlâ vardı. Ama burası özel bir yerdı. Buranın kendisine ihtiyaç duyduğu hissinden Sam bir türlü kurtulamıyordu.

Sam'in beklemediği bir şekilde, Alex de buraya karşı benzer bir sempati duyuyordu. "Çok güzel bir yaşlı kız," demişti Alex, Sam ona burayı ilk gezdirdiğinde. Konut geliştirme işinde çalıştığı için, Alex inşaat ve restorasyon konusunda çıkabilecek her türlü karışıklığa aşinaydı. "Burası senin canını çıkaracak. Ama değer."

"Adamakıllı bir şeikle sokmam kaç patlar?" diye sormuştu Sam de. "Uyurken başıma yıkılmayacak hale getirebilsem yeter."

Bu soru Alex'in gözlerine hınzır bir parıltı getirmişti. "Bir hafta boyunca klozete yüzer dolarlık banknotlar atıp üstlerine de sifon çekersen yeter herhalde."

Yine de yılmayan Sam burayı satın almış ve hemen üzerinde çalışmaya başlamıştı. Alex de ön verandadaki bağ kirişinin değiştirilmesi ve hasarlı kirişlerin tamiri gibi daha zor kısımlarda yardımcı olabilmeleri için işçilerini getirmişti.

"Bunu senin için yapmıyorum," demişti Alex, Sam ona minnetlerini iletince. "Holly için."

Önceki sene, Seattle'da yağmurlu bir nisan akşamı, tek kız kardeşleri olan Victoria bir trafik kazasında ölmüş ve arkasında altı yaşında bir kız çocuğu bırakmıştı. Babanın kimliği konusunda Victoria kimseye bir şey söylemediği için de Holly üç amcası dışında kimsesiz kalmıştı.

En büyük amca olan Mark, Holly'ye vasi olarak atanmış ve Sam'den de yeğenlerini yetiştirirken ona yardım etmesini istemişti.

“Bunu nasıl yapacağız, bilemiyorum,” demişti Sam, Mark’a. “Aile kurmak hakkında en ufak bir fikrim yok.”

“Benim var mı sanıyorsun? Anne-babamız aynıydı hatırlarsan.”

“Bizim çocuk yetiştirmeye çalışmakla işimiz olmaz, Mark. İnsanların hayatını bir sürü farklı şekilde mahvedebilirsin - özellikle de küçük bir kızinkini.”

“Kes sesini, Sam.” Mark da endişelenmeye başlamıştı.

“Veli toplantıları n’olacak? Ya da kızı erkekler tuvaletine mi sokacağız mesela? Nasıl yapacağız böyle şeyleri?”

“Onları ben düşünürüm. Sen burada yaşamamıza izin ver, yeter.”

“Benim cinsel hayatım peki?”

Mark o an kardeşine kızgın bir bakış atmıştı. “Bu gerçekten önceliklerinden biri mi, Sam?”

“Yüzeysel bir adamım maalesef. Ne düşünürsen düşün.”

Ama eninde sonunda, elbette, Sam bu anlaşılmayı kabul etmişti. Bunu da hiç beklemediği ve istemediği, çok zor bir durumla karşı karşıya kalan Mark’a borçluydu - hatta daha da önemlisi, Victoria’ya. Kız kardeşinin hiç yanında olamamıştı, onunla yakınlık kuramamıştı, yani en azından kimsesiz kalan kızına yardımcı olarak bunu bir nebze telafi edebilecekti.

Sam’in hesap etmediği şeyse Holly’nin bu kadar kolayca kalbini çalacağıydı. Bunu çoğunlukla okuldan getirdiği çizimlerle ve makarnadan kolyelerle yapmıştı. Burnunu kıvrarak sırtmasıyla, iş yaparken ya da kitap okurken bakışlarını odaklayışıyla Victoria’nın izlerini de taşıyordu küçük kız. İnsanın hayatına bir çocuk sokması, onu farkında bile olmadan değiştiriveriyor. Alışkanlıklar, fikirler, endişeler, umutlar...

Bir de egzemalı, kalçası sakat, kimsenin sahiplenmek istemediği bir buldog almak gibi salak salak hareketler yapmanıza neden olabiliyorlar.

“Hadi bakalım, dostum,” dedi Sam ve Renfield’ı pikaptan indirip nazikçe yere koydu. Köpek ön verandaya yürüyen sahibini takip etti.

Alex eskimiş bir hasır sandalyeye oturmuş, birasını yudumluyordu.

“Al,” dedi Sam rahat bir tonla, bir yandan da onun için özel yapılmış rampada ilerlemeye çalışan Renfield’ı dikkatle gözlerken. Buldogların merdivenlerle ilişkisi asla iyi olmamıştı. “Sen n’apıyorsun burada?”

Alex yırtık bir kot pantolon, üstüne de çok eski bir süveter giymişti – her zaman takındığı iş adamı havasından çok uzaktı. Tıraşsız yüzü, bütün öğleden sonrayı içerek geçirmiş adamların yüzüne düşen kasvetli gölgeyle kaplıydı.

Ebeveynlerinde bu hali ne kadar sık gördüğünü bir anda hatırlayınca, Sam ensesinde bir ürperti hissetti. Onlar sanki herkesin tükettiğinden farklı bir alkol tüketiyor gibiydiler. Diğer insanları neşeli, seksi, rahat hallere sokan içkiler sanki Alan ve Jessica Nolan’ı canavara çeviriyordu.

Alex hiç o seviyeye düşmemiş olsa da içki içtiğinde kendi kimliğinden hayli uzaklaşırdı. Kan bağları olmasa Sam’in hiçbir alakası olmasını istemeyeceği türden birine dönerdi.

“Öğleden sonra izin aldım,” dedi Alex, şişeyi ağzına götürüp biranın kalanını kafasına dikerek.

Dört yıllık evliliğin ardından, aslında hiç ilgisi olmaması gereken bir kadından boşanma sürecindeydi. Karıcı Darcy, evlilik sözleşmelerinin altından girip üstünden çıkmıştı ve Alex’in binbir güçlkle, özenerek kurduğu hayatı paramparça etmekle meşguldü.

“Avukatınla mı görüştün?” diye sordu Sam.

“Dün görüştük.”

“Nasıl gitti?”

“Darcy evi de alıyor, paranın çoğunu da. Avukatlar şimdi böbreklerim için pazarlık ediyorlar.”

“Üzüldüm. Senin istediğin gibi gitmesini ummuştum.” Aslında bu pek doğru sayılmazdı. Sam asla Darcy’ye dayanmamıştı. Bu kadın, hayattaki tek amacı zengin koca bulmak olanlardandı. Sam bağının üstüne bahse girerdi ki Alex durumu daha sağlam bir erkek için terk ediliyordu.

“Evlenirken bunun bir gün biteceğini biliyordum,” dedi Alex.

“O zaman neden evlendin?”

“Vergi kolaylıkları.” Alex kafasını bacağına sürümekte olan Renfield’a meraklı gözlerle döndü, sonra da hayvanın sırtını kaşdı. “Mesele şu ki,” dedi dikkatini tekrar Sam’e verdiğinde, “biz Nolan ailesiyiz – yani hiçbirimizin evliliği bir ev bitkisinden uzun sürmeyecek.”

“Ben hiç evlenmeyeceğim,” dedi Sam.

“Mantıklı,” dedi Alex de.

“Mantıkla alakası yok. Sadece ondan istediğim an uzaklaşabileceğimi bildiğim kadınlarla daha fazla yakınlaşabiliyorum.”

Aynı anda, iki kardeş de açık pencerelerden içeri giren yanık kokusunu aldı. “Bu ne yahu?” diye sordu Sam.

“Mark yemek yapıyor,” dedi Alex.

Ön kapı o anda açıldı ve Holly hızla dışarı çıktı, Sam’i görür görmez bir ciyaklama kopardı. Sam de gülerek kendisine saldıran yeğenini kucakladı. Günün sonunda birbirlerini gördüklerinde, Holly hep haftalardır görüşmüyorlarmış gibi yapıyordu.

“Sam Dayı!”

“N’apıyorsun bıcırık?” Sam yeğenini seslice öptü. “Okul nasıldı?”

“Bayan Duncan bize birkaç Fransızca kelime öğretti bugün. Ben de ona bazılarını zaten bildiğimi söyledim.”

“Hangilerini?”

“Rouge, blanc, sec ve doux. Bayan Duncan bunları nereden öğrendiğimi sordu, ben de dayımdan dedim, şarap üreticisi olduğunu söyledim. O da ‘şarap üreticisi’nin Fransızcasını bilmediğini söyledi, o yüzden sözlüğe baktık ama bulamadık.”

“Öyle bir kelime yok da ondan.”

Çocuk çok şaşırdı. “Neden?”

“Anlam olarak en yakın kelime vigneron, o da üzüm yetiştiricisi demek. Fransızlar şarabı doğanın ürettiğini düşünürler, bağcının değil.”

Holly bunu duyunca burnuna dokundu. “Peki kendi üzüm-
lerinden şarap yapınca birine benim adımı verir misin?”

“Tabii ki. Kırmızı mı olsun, beyaz mı?”

“Pembe,” dedi Holly kararlılıkla.

Sam şaşırması numarası yaptı. “Ama ben pembe şarap yapmı-
yorum ki.”

“Pembe ve köpüklü olsun,” diye ısrar etti Holly, dayısının
yüzündeki ifadeye gülerek. Sonra da Sam’in ellerinden kurtu-
lup ayaklarının dibine gelen Renfield’ı okşamaya başladı.

“Mark ne yemek yapıyor?” diye sordu Sam.

“Bilmiyorum ki,” dedi Renfield’in boynunu kaşıyan Holly.
“Hâlâ ocakta.”

“Bugün Market Chef’te taco günü,” dedi Sam. “İçeri girip
sor bakalım; akşam yemeğini dışarıda yemek ister miymiş?”

Holly, Alex’e umut dolu bir bakış attı. “Sen de gelir misin?”

Alex başını iki yana salladı. “Ben aç değilim.”

Çocuk endişeli bir surat yaptı. “Boşanma hâlâ devam ediyor
mu?”

“Evet, hâlâ.”

“Bitince tekrar evlenecek misin peki?”

“Anca evliliğin nasıl bir şey olduğunu unutursam...”

“Sen Alex Dayı’nı dinleme,” dedi Sam hemen. “Evlilik süper
bir şey.” İçten bir sesle konuşabilmek için çok çaba sarf etti.

“Evlilik, Cadılar Bayramı’nda şekerleme olarak bir kutu
kuru üzüm almak gibi,” dedi Alex. “Seni bunun güzel bir ikram
olduğuna ikna etmeye çalışıyorlar. Ama kutuyu açtığında karşı-
na yine kuru üzümler çıkıyor.”

“Ben kuru üzüm severim ama,” dedi Holly.

Sam gülümsedi. “Ben de.”

“Üzümleri kanepenin altında çok çok uzun süre bıraktığın
zaman kuru üzüm oluyorlar, biliyor musun?”

Sam’in yüzündeki gülüş yok oldu, kaşları çatıldı. “Sen nere-
den biliyorsun ki, Holly?”

Anlık bir tereddüt... “Boş ver,” dedi küçük kız telaşla ve

Rehfield'ı da arkasında sürükleyerek eve girdi, gözden kayboldu.

Sam abisini asık bir suratla inceledi. "Alex, bana bir iyilik yap: Evlilik konusundaki fikirlerini Holly'yle paylaşma. En azından sekiz yaşına gelene kadar bazı yanlışlarını kaybetmesini istemiyorum."

"Tabii." Alex boş bira şişesini veranda parmaklığının üstüne bıraktı ve ayağa kalktı. "Ama senin yerinde olsam ona evlilik hakkında söyleyeceğim şeyler konusunda dikkatli olurum. En kötü ihtimalle adamı bombok ediyor, en iyi ihtimalle de tedavülden kalkmış bir kurum. Gerçek şu ki büyük ihtimalle bir yerlerde senin için tam uygun olan biri yok ve hatta varsa bile, hislerinizin karşılıklı olma ihtimali düşük. O yüzden, eğer Holly'yi hayatın bir peri masalı olduğuna inandırarak yetiştireceksen, gerçeklerle karşılaştığında acı dolu dersler almasına da neden olacaksın."

Sam abisinin garajdaki çakılların üstüne park ettiği BMW'sine ilerleyişini izledi. Arabanın motoru çalıştığında, "Pislik," diye mırıldandı şefkatli bir sesle. Sırtını kalm veranda sütunlarından birine yasladı ve önce evin kapalı ön kapısına, sonra da evin arkasındaki ekinlere doğru baktı – eski elma bahçesi artık asma sıralarıyla doluydu.

Alex'in evlilikle ilgili fikirlerine katılıyordu, inkâr edemezdi – Nolanlar için boş bir umuttan ibaret olduğu kesindi. İnsanların uzun süreli bir ilişki sürdürebilmeleri için nasıl bir genetik kombinasyona ihtiyaç duyduklarını bilmiyordu, ama bunun Nolanlarda olmadığını biliyordu – belki büyük abisi Mark bir istisna olabilirdi. Ama Sam'e kalırsa evliliğin riskleri potansiyel faydalarından fazlaydı. Mesele şuydu ki kadınları cinselliği duygusallıkla bağdaştırıyorlardı ve ilişkileri karmaşıktırıyorlardı. Ayrıca şimdiye kadar Sam'in basit, karmaşıklıktan uzak ilişki isteklerini paylaştıklarını iddia eden kadınlar bile bağlılık istedikleri aşamaya gelmişlerdi. Sam'in onlara istedikleri şeyi veremeyeceğini anladıklarında da ondan ayrılmış ve hayatlarına devam etmişlerdi. Sam de öyle yapmıştı.

Neyse ki içinde özgürlüğünü feda etme dürtüsü uyandıran bir kadınla henüz tanışmamıştı. Tanışırda bu durum karşısında ne yapacağını çok iyi biliyordu: ters yönde tabanları yağlayacaktı.

Yağmur gitgide daha da beter bir hal alırken Lucy nereye gideceğini bilemediğinde her zaman gittiği yere yöneldi. Arkadaşları Justine ve Zoë Hoffman, Friday Limanı'nda, tren istasyonuna iki dakika yürüyüş mesafesinde bir pansiyon işletiyorlardı. Artist's Point adındaki mekân geniş verandalı, manzara pencere-
 reli, uzaktan Baker Dağı'nın görüldüğü, eski bir malikâneydi.

Justine'le Zoë kuzen olsalar da birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Justine ince ve atletikti. Sürekli kendine hedefler koyan insanlardandı: bisikletle ne kadar uzağa gidebilir, ne kadar koşabilir, ne kadar yüzebilir... Oturduğu yerde bile hareket ediyormuş izlenimi verenlerdendi. Utangaçlık ve aldatıcılıktan hiç nasibini almamış biriydi, hayata bazı insanlara itici gelen bir iyimserlikle yaklaşıyordu. Bir sorunla karşılaştığında zaman kaybetmekten hiç hoşlanmaz, hemen bununla ilgilenirdi – bazen üzerinde yeterince düşünememiş olsa da.

Zoë'ye her hareketini tariflerini uygularken davrandığı titizlikle hesaplardı. Pazarlarda ya da ürün stantlarının önünde uzun süre geçirip en organik meyve ve sebzeleri seçmekten, ada şarküterilerinden kavanozlarca reçel, lavanta balı ve taze tereyağı almaktan çok sevdiği bir şey yoktu. Aşçılık konusunda lisans derecesi olmasına rağmen aynı zamanda hisleriyle de hareket ediyordu. Zoë ciltli kitaplara, klasik filmlere ve el yazması mektuplara bayılırdı. Yatak odasında tuttuğu eski bir terzi mankeninin üstüne iğnelediği bir de antika broş koleksiyonu vardı.

Evlendikten bir yıl sonra boşanan Zoë, Justine'in ısrarlarına dayanamayıp pansiyonun işletmesine yardım etmeyi kabul et-

mişti. Daha önce hep restoranlarda ve fırınlarda çalışmıştı. Kafasında her zaman kendi kafesini açıp işletme hayaliyle eğlenmiş olsa da işletmecilik ve muhasebe sorumluluklarının altına girmeyi istememişti. Justine'le birlikte çalışmaksa mükemmel bir çözümdü.

“İşletme kısmı hoşuma gidiyor,” demişti Lucy'ye bir defasında. “Temizliği sorun etmiyorum, hatta tesisatla bile uğraşabilirim ama sadece yemek yaparak hayatımı kazanamam. Zoë de buranın tanrıçası gibi.”

İşte bu doğrudu. Zoë mutfakta olmaya bayılıyordu. Üstü maskarpon peynirli kremayla kaplı, muzlu muffin gibi; kenarlarında erimiş kahverengi şeker olan, metal kapta pişirilmiş, tarçınlı kahveli kek gibi tarifler icat edebiliyordu. Öğleden sonraları, Zoë ortak alanlara kahve ve tatlı servisi yapıyordu. Tabaklar, arası krem peynirle dolu balkabağı sandviçleriyle, kâğıt ağırlıkları kadar ağır çikolatalı brovnilerle, jöleli meyvelerle kaplı tartlarla dolu olurdu.

Zoë şimdiye kadar birçok erkekten çıkma teklifi almış ama hiçbirini kabul etmemişti. Hâlâ bir felaket olarak geçip giden evliliğini atlatmaya çalışıyordu. Zoë'yi çok üzense, eski kocası Chris'in eşcinsel olmasına sadece kendisinin şaşırmış olmasıydı.

“Herkes biliyordu,” demişti Justine ona doğrudan. “Sana evlenmeden önce de söylemiştim ama dinlemedin ki.”

“Chris bana hiç eşcinsel gibi görünmemişti.”

“Sarah Jessica Parker takıntısı n'olacak peki?”

“Heteroseksüel erkekler de Sarah Jessica Parker'dan hoşlanabilirler,” demişti hemen Zoë kendini savunarak.

“Peki kaç tanesi onun çıkardığı kokuyu tıraş losyonu olarak kullanır?”

“Bana turunçgil kokusu gibi gelmişti,” demişti Zoë.

“Seni kayak tatili için Aspen'e götürmesini de hatırlıyorsundur herhalde?”

“Heteroseksüel erkekler de Aspen'de kayak yaparlar.”

“Peki eşcinsellerin kayak haftasında mı?” diye ısrar etmişti Justine ve Zoë bunun algılaması gereken bir belirti olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı.

“Ayrıca Chris’in herkesin içinde bir eşcinsel olduğunu söylemesini de hatırlıyor musun?”

“Sofistike bir laf etmek istediğini sanmıştım.”

“Eşcinselliğini ifade ediyordu, Zoë. Sence herhangi bir heteroseksüel erkek böyle bir şey söyler mi?”

Ne yazık ki Zoë’nin babası, gerekçesi ne olursa olsun, boşanma kavramının karşısındaydı. Eğer danışmanlık yardımı alırlarsa her şeyin çözüleceğinde ısrar etmiş ve hatta Zoë’nin Chris’in ilgisini elinde tutmak için yeterince çabalamadığını söyleyecek kadar bile ileri gitmişti. Chris’in ailesi de Zoë’yi suçlayacak kadar ileri gitmiş, evlenmeden önce Chris’in eşcinsel olmadığını iddia etmişti. Kendi adına, Zoë eski kocasını eşcinsel olduğu için değil, onu bu kimlik keşfi sırasında zayıf haline getirdiği için kızılıyordu.

“Çok aşağılayıcı bir şey,” diye itiraf etmişti Zoë, Lucy’ye. “Kocan seni terk ediyor, hem de bir erkek için. Sanki bütün hemcinslerini utanç içinde bırakmışsın gibi hissediyorsun. Sanki onu rakip takıma zorla gönderen ben olmuşum gibi...”

Lucy bu utanç hissinin aldatılmış olmanın sonucu olduğunu düşünmüştü. Haksızlığa uğramış olsanız da kendinizde bir çeşit eksiklik olduğunu düşünmekten kendinizi alamıyordunuz.

“N’oldu sana?” diye sordu Justine, Lucy’yi mekânın arka kapısından içeri alırken. Her zamanki gibi, Justine kot pantolon üstüne süveter giymişti ve saçlarını da salınan bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı. “Berbat görünüyorsun. Gel hadi, mutfığa geçelim.”

“Sırılsıklam oldum,” dedi Lucy. “Yerleri mahvedeceğim.”

“Ayakkabılarını çıkarıp içeri gir, hadi.”

“Özür dilerim, önce aramam lazımdı.” Lucy altları çamurla kaplanmış spor ayakkabılarını çıkardı.

“Sorun değil, yoğun değildik.”

Lucy arkadaşını mekânın büyük ve sıcak mutfağına doğru takip etti. Duvarlar kiraz desenli, sevimli duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. İçerisi güzel kokularla doluydu: un, erimiş tereyağı ve çikolata. Altın rengi, dalgalı saçlarını tepesinde toplamış Zoë fırından bir muffin tepsisi çıkarıyordu. Eski model bir poster kızını andırıyordu: ince belli, hatları kıvrımlı, yanakları fırının sıcaklığından dolayı kızarmış.

Lucy'yi görünce Zoë gülümsedi. "Lucy. Lezzet kontrolcüsü olmak ister misin? Çikolatalı lorlu muffin için yeni bir tarif deniyorum."

Lucy kafasını halsizce iki yana salladı. Mutfağın rahatlığı ve sıcaklığı her nedense kendisini daha kötü hissetmesine yol açıyordu. Hissettiği yoğun üzüntü hissini bastırabilmek için elini boğazına götürdü.

Justine ona endişeli gözlerle baktı. "N'oldu, anlatsana Luce."

"Çok kötü bir şey," demeyi başardı Lucy. "Berbat bir şey."

"Kevin'la kavga mı ettiniz?"

"Hayır." Lucy titrek bir nefes aldı. "Beni terk etti."

Bunu der demez masadaki sandalyelerden birine oturtuldu. Zoë ona ıslak saçlarını kurulayıp burnunu silebilmesi için birkaç tane kâğıt mendil getirdi; Justine de bir shot viski doldurdu. Lucy bu sıvı alevden bir yudum alırken Justine yeni bir bardağa bir shot daha doldurdu.

"Tanrı aşkına, Justine, daha birinciye bitirmedi," dedi Zoë hemen.

"Bunu kendime koydum."

Zoë gülümsedi ve kafasını iki yana salladı, sonra da bir tabak muffin getirip Lucy'nin yanındaki sandalyeye oturdu. "Al bir tane," dedi. "Sıcak muffinin çözemeyeceği pek bir sorun yoktur."

"Yok, sağ ol. Pek bir şey yiyecek halim yok."

"Çikolatalı ama," dedi Zoë, sanki maddenin bilindik bir medikal faydası olduğu kesinmiş gibi.

Titrek bir iç geçirişle, Lucy muffini aldı ve ikiye böldü, sıcaklığının parmaklarının arasına yayılmasına izin verdi.

“Ee, Kevin’ın derdi neymiş?” diye sordu muffininden bir ısırık alan Justine.

“Aldatıyormuş beni,” dedi Lucy uyuşukça. “Daha yeni söylüyor.”

“Vay pislik,” dedi Zoë hayretle. “Alçak, namussuz...”

“Sanırım ‘piç kurusu’ demeye çalışıyorsun,” dedi Justine.

“Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim,” dedi Zoë, “ama Kevin bana hep sadakatsiz bir erkek gibi gelmişti.”

“Neden öyle diyorsun?” diye sordu Justine.

“Çünkü tam bir yere bakan yürek yakan.”

“Sırf yakışıklı diye-” diye lafa girdi Justine ama Zoë lafını kesti.

“Hayır, öyle değil. Yani gözü dışarıda. Onu sürekli göğüslerimi dikizlerken yakalıyordum.”

“Senin göğüslerine herkes bakıyor, Zoë. İnsan kendine hâkim olamıyor.”

Lafına devam ederken Zoë kuzenini kasti olarak duymazlıktan geldi. “Kevin pek düzenli ilişki insanı değil. Arabaların peşinde koşturan köpekler olur ya, onlar gibi - derdi araba değil, kovalamaca.”

“Peki kiminle aldatmış?” diye sordu Justine.

“Alice’le. Kız kardeşimle.”

Kuzenlerin ikisi de aynı şekilde, gözlerini kocaman açarak tepki verdiler.

“İnanamıyorum,” dedi Zoë. “Kevin’ın gerçeği söylediğinden emin misin?”

“Neden böyle bir yalan söylesin ki?” diye sordu Justine.

Zoë Lucy’ye endişeli bir bakış attı. “Alice’i aradın mı peki?”

“Doğru olduğunu söylerse ne yapacağım?” dedi Lucy çok üzgün bir şekilde.

“Verip veriştirirsin. İnanılmaz bir kaşar olduğunu söylersin, cehenneme kadar yolu var.”

Lucy viski bardağını kaldırıp kafaya dikti. “Yüzleşmekten nefret ediyorum.”

“Bu gece ne yapacaksın?” diye sordu Zoë nazikçe Lucy’ye. “Kalacak yere ihtiyacın var mı?”

“Bilmiyorum. Var galiba. Kevin en kısa sürede evden çıkmamı istiyor. Alice onunla yaşamaya başlayacakmış.”

Justine neredeyse boğulacaktı. “Seattle’den buraya mı taşıyor? Senin evine? Tanrım, iğrenç.”

Lucy muffininden bir ısırık aldı: Rikottanın yumuşak tadı çikolatayla mükemmel karışmıştı. “Adadan ayrılmam lazım,” dedi. “Sürekli onlarla karşılaşma riskini göze alamam.”

“Ben senin yerinde olsam,” dedi Justine, “hayatta gitmezdim. Burada kalıp sürekli suçluluk hissetmelerine neden olurum. Her fırsatta karşılarına çıkardım.”

“Ayrıca arkadaşların da burada yaşıyor,” dedi Zoë. “Bizimle kal. Bu durumun üstesinden gelmene yardımcı olabilecek bir destek sistemin var.”

“Var mı?”

“Elbette var. Sağmalama, sorman bile hata.”

“Ama adadaki arkadaşlarımın çoğuyla Kevin aracılığıyla tanıştım- sizinle bile. Şimdi bütün arkadaşları ona mı dönecek?”

“Sanırım bazıları,” dedi Justine. “Ama biz sendeyiz, desteğimiz de seninle, ayrıca istediğin kadar yanımızda da kalabilirsin.”

“Boş odanız var mı?”

“Bir tane,” dedi Zoë. “Hep boş olan.” Sonra da Justine’e üzgün bir bakış attı.

“Hangisi o?” diye sordu Lucy.

Justine biraz utanarak yanıt verdi: “Edvard Munch odası.”

“Çıglık’ı yapan ressam mı?” diye sordu Lucy.

“Çıglık’tan başka eserleri de var,” dedi Justine. “Tabii odaya o resmi koyuyorum, çünkü en meşhur olanı, ama çok güzel birkaç tane daha astım. Mesela Köprüdeki Dört Kız.”

“Fark etmiyor ki,” dedi Zoë. “Odaya girenler sadece Çıglık’ı fark ediyor. İnsanların ona bakarak uyuyakalmaktan hoşlanmadıklarını söylüyorum ama dinletemiyorum.”

“Ben uyurum,” dedi Lucy. “Ayrılık sürecinden geçen bir kadın için ideal oda.”

Justine arkadaşına şefkatli bir bakış attı. “Orada canın istediği kadar kalabilirsin.”

“Gittiği zaman da,” dedi Zoë, “orayı başka bir sanatçının eserleriyle dekore ederiz.”

Justine kaşlarını çatı. “Aklında biri var mı?”

“Picasso,” dedi Zoë kararlılıkla.

“Munch’u sorun ediyorsun, ama üç gözlü ve kare göğüslü kadınlar çizen adamı etmiyorsun yani?”

“Pansiyona gelen herkes Picasso odasında kalmak istiyor. Öyle bir odamız olmadığını anlatmaktan bıktım.”

Justine iç geçirip dikkatini Lucy’ye çevirdi. “Muffinini bitirince benim arabayla evine gidip eşyalarını getirelim.”

“Kevin’la karşılaşabiliriz,” dedi Lucy kasvetle.

“Justine de onu istiyor zaten,” dedi Zoë bilmişçe.

Justine pis pis sırıttı. “Arabamın tamponu kaşınıyor.”

Artist’s Point’e yerleşmesinin üstünden birkaç hafta geçtiğinde, Lucy sonunda kız kardeşini arayacak cesareti toplayabildi. Durum ona gerçek dışıymış gibi görünüyordu. Yıllar boyu Alice’e kol kanat verdikten, her istediğini yaptıktan sonra böyle mi olacaktı? Alice gerçekten sonuçları hakkında hiç düşünmeden ablasının erkek arkadaşını elinden alabilmeyi mümkün mü görmüştü?

Elinde telefonla, Lucy yatakta oturdu. Munch odası güzel ve sıcak bir yerdi. Odanın duvarları, etraftaki beyaz temayla mükemmel bir tezat şekilde koyu kırmızıydı. Yatak takımının üstünde rengârenk bir geometrik desen vardı. Köprüdeki Dört Kız ve Asgardstrand’da Yaz Akşamı gibi dijital baskı çıktısı tablolar da çok şıktı. Yalnızca tam ortasında, ağzını ardına kadar açmış ve açık şekilde ızdırap çeken bir figür olan Çıglık insanın içini fena ediyordu. Bunu gördüğünüz anda başka bir şeye odaklanamıyordunuz.

Lucy hızlı arama butonuna dokunurken kulaklarını kapayıp haykıran figüre baktı. Tepesinde kan kırmızı gökyüzü, altında

mavi-siyah fiyort... Adamın nasıl bir his duyduğunu çok iyi anlıyordu.

Alice telefonu açtığında kalbi tekledi.

“Alo?” Kardeşinin sesi temkinliydi.

“Benim.” Lucy zayıf bir nefes aldı. “Kevin da orada mı?”

“Evet.”

Sessizlik.

Bu, daha önce paylaştıklarından farklı türde bir sessizlikti. Boğucuydu, ürperticiydi. Lucy bu diyalog için kafasında bir sürü farklı ihtimal oluşturmıştı ama zamanı geldiğinde kelimeler ağzından dökülemedi.

Önce Alice konuştu. “Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum.”

Lucy öfkesine sığındı, bir can yeleğiymişçesine bu duyguya sarıldı. Söylemesi gerekmiyordu? “Bunu neden yaptığını söyleyebilirsin mesela,” dedi.

“Oldu işte. İkimizin de kontrolünde olan bir şey değildi.”

“Hislerini kontrol edemeyebilirsin,” dedi Lucy, “ama davranışlarını kontrol altında tutabilirsin.”

“Biliyorum. Söyleyeceğin her şeyi biliyorum. Özür dilememin bir şeye yaramayacağını da biliyorum, ama yine de özür dilerim.”

“Alice... Hayatın boyunca benden her özür dileyişinde sorun olmadığını söyledim. Ama bu kez sorun var. Bu sorun kalıcı olacak. Bu ne zamandır devam ediyordu?”

“Ne zamandır çıkıyoruz diye mi soruyorsun, yoksa-”

“Seks – ne zamandır seks yapıyorsunuz?”

“Birkaç aydır. Noel’den beri.”

“Noel’den-” Lucy devam edemedi. Odada yeterince temiz hava yoktu. Denizden çıkmış balığa dönmüştü.

“Çok sık görüşmedik,” dedi Alice hemen. “Zaman bulmak zordu-”

“Tabii, arkamdan iş yapmak için.”

“Bunu farklı bir şekilde yapmalıydık. Ama ben senden her-

hangi bir şey çalmadım, Lucy. Kevin'la ikiniz zaten birbirinizden kopmuştunuz. Aranızın iyi olmadığı zaten çok belliydi.”

“Bana göre belli değildi. İki yıldır birlikteydik. Aynı evde yaşıyorduk. Daha geçen hafta sevişmiştik. Yani, benim bakış açım göre, o kadar da sıçıp batırmamıştık!”

Lucy ağzını pek sık bozmazdı, ama bu durumda onu çok rahatlatmıştı. Duruma uygundu. Ayrıca, Alice'in sessizliğinden, Kevin'la ayrılmalarından bir hafta önce yattıklarından kız kardeşinin haberi olmadığını da çıkarabilmişti.

“Şimdi ne olmasını bekliyorsun?” diye sordu Lucy. “Seni affedip Kevin'la ilişkiyi tamamen unutmam mı lazım, sonra aile toplantılarımızda havadan sudan sohbet mi edeceğiz?”

“Bunun olması için uzun bir süre geçmesi lazım, farkındayım.”

“Süre lazım değil. Buna süre falan yetmez. Sen benim kalbimi kırmanın ötesine geçtin, Alice. Ailemizi böldün. N'olacak şimdi? Gerçekten erkek arkadaşımı çalman bunlara değer miydi?”

“Kevin'la birbirimizi seviyoruz.”

“Kevin yalnızca kendisini sever. Ayrıca beni aldattıysa aynıını sana da yapmaz mı sanıyorsun? Böyle başlayan bir ilişkiden hayır gelir mi sence?”

“Benimle ilişkisi seninle olandan farklı.”

“Nasıl bir fark varmış?”

“Ne sorduğunu anlamıyorum.”

“Nerede görüyorsun bu farkı, onu soruyorum. Seninle nasıl bir farkımız varmış?”

“Kevin yanında kendisi olabileceği birini istiyor. Sen çok mükemmel birisin, Lucy. Kimsenin ulaşamayacağı standartların var. Yani, kendin hariç.”

“Ben asla mükemmel olduğumu iddia etmedim,” dedi Lucy titrek bir sesle.

“Gerek yok ki... Öylesin sadece.”

“Sen şimdi yaptığın şey yüzünden bir de beni mi suçluyorsun?”

“Nasıl bir kontrol manyağı olduğu konusunda sürekli espri yapıyoruz,” dedi Alice acımasızca. “Kevin yerde bir çorap teki bıraksa bile dayanamadığını söyleyip duruyor. Herkesi, her şeyi kontrol etmekle o kadar meşgulsün ki gözlerinin önünde duran şeyleri görmekten aciz hale düşüyorsun. Kevin beni daha çok istiyorsa yapabileceğim bir şey yok. Onu bir şey yapması için yönlendirdiğim falan yok. Ayrıca sen de ileride değişmezsen daha çok erkek arkadaş kaybedersin.”

“Bu seferkini kaybederken senin yardımına ihtiyaç duymadım,” dedi Lucy titreye titreye ve kız kardeşi yanıt veremeden telefonu kapadı.

BEŞ

Ayrılık sonrası zihninizin geçirdiği evreler çok yorucu olur. Geçmişteki olaylar hatırlanır, değilir, diyaloglar bir kez daha değerlendirilir. Kurutucudan çıkmış çoraplar gibi ipuçları eşleştirilmeye çalışılır. Bunca çabadan sonraysa ayrılmanıza değil, bunun gelişini önceden fark edemeyişinize sinirlenirsiniz.

“Çoğu insan olan biteni olduğu sırada fark edecek kadar vakte sahip değil,” dedi Justine. “Çoğumuz dışçı randevularımızı unutmamakla, işe yetişebilmekle, balığın kuyruğu pas tutmadan akvaryumun suyunu değiştirmeye çalışmakla meşgulüz.”

“Kevin’ın bana bu kadar kolay yalan söyleyebildiğine inanmıyorum,” dedi Lucy. “Onu çok iyi tanıdığımı sanıyordum, ama belli ki hiç tanıımıyormuşum.”

“İhanet böyle bir şey işte. Onlara güvenmediğin sürece insanlar da sana zarar veremez zaten.”

“Amacın bana zarar vermek olduğunu sanmıyorum,” dedi Lucy. “Ama Kevin’ın benimle ilgili duyguları bir yerde değişti ve ben bunu fark edemedim. Belki de Alice’e âşık olmuştur, durum bundan ibarettir.”

“Sanmam,” dedi Justine. “Bence Kevin Alice’i seninle olan ilişkisinden kurtulabilmek için bir araç olarak kullandı, şimdi de kızı başına aldı.”

“Bu doğru olsa da bana olan aşkını nasıl yitirdiğini anlamam lazım.”

“Sana lazım olan yeni bir erkek arkadaş.”

Lucy başını iki yana salladı. “Neden yanlış adamları bulup durduğumu anlamadan erkek arkadaş istemiyorum.”

Ama arkadaşı durmadı. “Ben bir sürü harika erkek tanıyorum. Sana birini ayarlayabilirim.” Justine, Friday Limam’ndaki neredeyse her grup ve kulüple ilişkiliydi. Hayır işleri için kermesler ve eğlence koşuları düzenliyor, kadınlara meşru müdafaa öğretilen yerel bir kursa da sponsorluk yapıyordu. Justine’in erkeklerle olan ilişkileri genellikle bir kelebeğin ömrü kadar olsa da çıktığı erkeklerle arkadaş kalmayı başarabilenlerdendi.

“Tabii şu da var ki,” diye ekledi hemen Justine savunmaya geçerek, “standartlarını birazcık düşürmek zorunda kalabilirsin.”

“Benim standartlarım zaten yüksek değil ki,” dedi Lucy. “Tek istediğim kendine bakabilen ama narsist olmayan bir erkek. İş olan ama iş bağımlısı olmayan, küstahlık etmeden kendine güven sahibi olabilen... Otuz yaşma gelip hâlâ ailesiyle yaşamayan... İlk randevuda güzel bir restorana götürünce gecenin sonunda hemen kıyafetlerimi çıkarmamı kendine hak görmeyen... Çok mu mantıksız?”

“Evet,” dedi Justine. “Ama bu minimum sistem gereksinimlerini unutursan kendine düzgün bir erkek bulabilirsin. Duane gibi mesela.”

Justine’in bahsettiği Duane şu anki erkek arkadaşıydı: tamamen deri giyinen, 81 model bir Harley Shovelhead’e sahip bir motorcu.

“Sana Hog Heaven’den iş aldığımı söylemiş miydim?” diye sordu Lucy. Hog Heaven, motorcuların kilisesiydi ve Duane de buraya gidiyordu.

“Hayır, söylememiştin.”

“Binanın arkasındaki büyük pencereyi değiştirmemi istediler. Şimdi cemaatin önerilerini alıyorum. Haçın yatay kısmı motor gidonlarından yapılacak.”

“Çok havalıymış,” dedi Justine. “Sana para yetiştirebildiklerine inanamıyorum.”

“Yetiştiremediler zaten,” diye itiraf etti Lucy sırtarak. “Ama o kadar iyi adamlar ki reddedemedim. Aslında bir takas anlaş-

ması yaptık diyebilirim. Ben onların cam işini yapacağım, onlar da bana büyük bir iyilik borçlu olacak – ben ne zaman istersem.”

Kevin’in evinden çıkıp Artist’s Room’daki odaya taşındıktan sonra, Lucy atölyesinde neredeyse iki gün boyunca aralıksız çalışmıştı. Yalnızca pansiyondaki odasında birkaç saat uyuyabilmek için atölyeyi terk etmiş, gün doğmadan önce de geri dönmüştü. Motorcu kilisesinin penceresi şekil almaya başladıkça da işiyle olağanın fazlası bir bağ kurduğunu hissetmeye başlamıştı.

Kilise eski bir sinema binasıydı. Oda küçüktü ve eskiden sinema perdesinin bulunduğu ön duvara yapılan vitray dışında içerisi penceresizdi. Bütün bina en fazla altı metre genişliğindeydi, odadaki koridorun iki yanında altışar koltukluk sıralar vardı. “Hedefimiz cennete kabul görmek,” demişti papaz, “çünkü cehennem bizlik değil.” Bu sözlerden sonra Lucy camı nasıl dizayn edeceği konusundaki fikrini gayet netleştirmişti.

Geleneksel kurşun çerçeve metodunu kullanmıştı –cam parçalarını lehimli metalden yapılma bir çerçevenin içinde birleştirme- ve buna modern bir teknik eklemişti: Birkaç plaka parlak camı alttaki daha büyük cam plakalarına yapıştırmıştı ve böylece pencereye daha derin, hacimli bir görünüm sağlamıştı. Kurşunla cam arasındaki boşluğa sırlı bir bileşim uyguladıktan sonra, Lucy pencereye destek çubuklarından oluşan bir kalıp lehimlemişti.

Projeyi sabaha karşı iki civarında bitirdikten sonra masasının başında dikilmiş, işinden büyük bir tatmin duymuştu. Tam olarak gözünde canlandığı gibi görünüyordu – seçkin, güzel, biraz da acayip. Tam da motorcu cemaatine uygun yani.

Bir şeyler üretmek, kişisel sorunlarından başka bir şeye odaklanmak ona iyi gelmişti. Parıltılı, yarı saydam panelde parmaklarını gezdirirken, Cam beni hiç yarı yolda bırakmadı, diye düşündü.

Lucy ayrılığının haberini annesiyle babasına iletme işini erteleyip duruyordu. Neler olduğu ve şimdi ne yapacağı konusunda düşünmek için zamana ihtiyaç duymasının yanı sıra, Alice'in ondan önce davranıp onlarla konuştuğundan ve durumu kendisine göre çarpıttığından da emindi. Lucy'nin de duygularını veya enerjisini faydasız bir savaşta harcadacağı yoktu. Ailesi Alice'in tarafını tutardı ve Lucy'nin ağzını kapatıp arka planda yok olması beklenirdi.

Marinnler California Teknoloji Enstitüsü yakınlarında bir apartman dairesine taşınmışlardı; Phillip orada yarı zamanlı olarak ders veriyordu. İki-üç ayda bir Seattle'a seyahat edip kızlarını ziyaret ediyorlar, aynı zamanda arkadaşları ve meslektaşlarıyla da hasret gideriyorlardı. Son ziyaretlerinde Lucy'ye doğum günü hediyesi olarak verdikleri yüklü çekin Kevin'ın yeni jet ski'si için kullanıldığını öğrenerek hayal kırıklığına uğramışlardı.

"Kendine güzel bir şey alırsın diye ummuştum," demişti annesi Lucy'ye gizlice, azarlarcasına. "Belki arabayı düzelttirirsin, boyatırsın demiştim. Kendi yararına bir şey."

"Kevin'ın mutluluğu benim için gayet yararlı."

"Sen o çeki aldıktan ne kadar sonra jet ski istediğinden bahsetti?"

Sorudan rahatsız olan Lucy, rahat bir tavırla yanıt vermişti: "Öyle bir şeyden bahsetmedi ki. Fikir benden çıktı."

Bu tabii ki doğru değildi ve annesi de zaten inanmamıştı. Ama annesiyle babasının erkek arkadaşını sevmediklerini öğrenmek Lucy'yi rahatsız etmişti. Şimdi onu kız kardeşi için terk ettiğini öğrendiklerinde nasıl bir tepki vereceklerini çok merak ediyordu. Eğer bu Alice'in isteğiye, bu onu eğer mutlu edecekse, ailesinin de bununla bir şekilde yaşamayı hazmedeceğini düşünüyordu.

Ama annesi onu Pasadena'dan aradığında verdiği tepki, Lucy'nin beklediği gibi değildi.

"Az önce Alice'le konuştum. Neler olduğunu anlattı. İnanamıyorum."

“Başta ben de inanamadım,” dedi Lucy. “Sonra Kevin evden taşınmamı isteyince kafama dank etti tabii.”

“Bekliyor muydun bunu? Böyle bir yapabileceğine dair ipuçları var mıydı?”

“Hayır, hiç beklemiyordum.”

“Kevin’la ikinizin arasında sorunlar olduğunu söyledi Alice.”

“Görüşüne göre sorunun adı Alice’miş,” diye karşılık verdi Lucy de.

“Alice’e babasını da beni de çok üzdüğünü söyledik. Bu davranışının arkasında duramayız. Onun iyiliği için.”

“Gerçekten mi?” diyebildi Lucy biraz duraksadıktan sonra.

“Neden bu kadar şaşırdın?”

Lucy rahatsız bir şekilde güldü. “Anne... Hayatım boyunca ne senin ne de babamın Alice’in yaptığı bir şeyden rahatsız olduğunuzu duydum. Benden Alice’le Kevin’in ilişkisini kabullenip hayatıma devam etmemi isteyeceğinizi sanmıştım.”

“Sen o adamla iki sene yaşadın. Bunu nasıl ‘kabullenebileceğini’ tahmin bile edemiyorum.” Uzun bir duraksama oldu. “Ayrıca babanla ikimizin bunu onaylayacağını düşünmene de inanamıyorum.”

Annesinin sesi o kadar hayal kırıklığı doluydu ki Lucy hayret dolu kahkahasını bastıramadı. “Sen Alice ne yapsa onayladın anne, doğru ya da yanlış fark etmedi ki hiç.”

Annesi biraz sessiz kaldı. “Tamam, kardeşini biraz fazla şımarttım,” dedi sonunda. “Ama onun hep senden çok daha fazla yardıma ihtiyacı oldu, Lucy. O hiç senin kadar kabiliyetli olmadı. Ayrıca menenjitten sonra da eski haline dönemedi. Ruh hali değişimleri, depresyonlar...”

“Belki delirecek kadar şıarmış olmasıyla da ilgilidir...”

“Lucy...” Annesi ses tonuyla azarladı.

“Benim de hatam var,” dedi Lucy. “Alice’i ben de herkes kadar şımarttım. Ona hep muhtaç bir çocuk gibi davrandık. Menenjitin uzun süreli etkilerinden çekmediğini de iddia etmiyorum. Ama... Bir yerden sonra Alice’in hareketlerinden sorumlu tutulması gereken zaman da gelecek.”

“Biraz Kaliforniya’ya gelip bizi ziyaret etmek ister misin? Birkaç gün kafa dağıtırsın hem? Babanla sana bir bilet alalım.”

Lucy sohbetin konusunun açık bir şekilde değiştirilme çabası karşısında gülümsedi. “Sağ ol. Çok tatlısın. Ama burada öylece durup surat asmak istiyorum. İşlerimle kendimi meşgul etsem daha iyi olacak gibi.”

“Bir ihtiyacın var mı?”

“Yo, iyiyim. Gün gün ilerliyorum. Sanırım zor kısım onlarla karşılaşmak olacak – bu durumda ne yapabileceğimi henüz çözemedim.”

“Umarım Kevin adada kalmak yerine onunla daha çok Seattle’da vakit geçirme haysiyetine sahiptir.”

Lucy şaşırdı, gözlerini kırptırdı. “İkisi de burada olacak, anne.”

“Nasıl yani?”

“Alice söylemedi mi? Kevin’in yanına taşmıyor.”

“Yo, hiç-” Annesi lafını yarım bıraktı. “Güzel Tanrım... İkinizin evine mi?”

“Evet.”

“Seattle’daki dairesini n’apacakmış?”

“Bilmiyorum,” dedi Lucy duygusuzca. “Belki onun yerine ben tutarım.”

“Lucy, hiç komik değil.”

“Pardon. Sadece... Alice hayatıma sanki eski bir çift ayakkabı gibi dalıverdi. Beni delirten şu ki Alice kendini hiç suçlu hissetmiyor. Gerçekten de erkek arkadaşımı elimden almayı kendine hak olarak görüyor galiba. Sanki sırf canı istedi diye adamı Alice’e teslim etmeliymişim gibi.”

“Hata bende. Onu yetiştirme tarzım-”

“Bekle,” dedi Lucy, amaçladığından daha sert bir tonda. Yorgun bir nefes aldı ve sesini yumuşatarak devam etti. “Anneciğim, bir defalığına olsun, bu kez hata Alice’te olabilir mi? Kızın yanlış bir şey yaptığı konusunda anlaşıp ona bahaneler üretmeye çalışmasak olmaz mı? Çünkü benim evimde, benim yata-

ğında, benim arkadaşım ile olduğunu düşündükçe benim onu suçlayasım geliyor açıkçası.”

“Ama Lucy, yani, böyle demek için çok erken olabilir belki ama... O senin kız kardeşin ve zamanı gelince, sana içten bir özürle gelirse, umarım onu affedersin. Çünkü aile ailedir.”

“Haklısın, böyle demek için gerçekten çok erken. Evet, anne... Benim artık kapamam lazım.” Lucy annesinin ona yardım etmeye çalıştığının farkındaydı; ama bu tarz konuşmaların sonu ikisi için de iyi bitmezdi. Yüzeysel şeyler hakkında sorunsuzca konuşabiliyorlardı ama daha derin konulara girdikleri anda annesi Lucy’ye nasıl düşünüp nasıl hissetmesi gerektiği konusunda nasihatlerini sıralıyordu. Lucy de bu yüzden kişisel ilişkileri hakkında ailesinden çok arkadaşlarıyla konuşuyordu.

“Nasıl hissettiğini anlamadığımı düşünüyorsun; biliyorum, Lucy,” dedi annesi. “Ama anlıyorum.”

“Öyle mi?” Lucy annesinin lafına devam etmesini beklerken gözü Munch’un eserlerinden birinin baskısına takıldı: Hayat Dansı. Bu eserde yaz gecesinde dans eden birkaç çift resmedilmişti. Ama iki kadın resmin içinde yalnız başlarıydılar. Soldaki beyaz bir kıyafet giymişti, masum ve umutlu bir havası vardı. Ama öteki taraftaki siyahlı kadının vücut açılarındaki zıtlıklar, yolunda gitmemiş bir aşkın izlerini taşıyordu.

“Ben evlenmeden önce,” diye devam etti annesi, “bir adamla ilişkim vardı – onu çok sevmiştim. Ama günün birinde bana en yakın arkadaşıma âşık olduğu haberini verdi.”

Annesi daha önce Lucy’ye hiç buna benzer bir konu açmamıştı. Herhangi bir ses çıkarmayı başaramayan Lucy, telefona sıkıca sarıldı.

“Çok acı vericiydi, tarifi imkânsız. Ben... yani, bir çeşit sinir krizi geçirmiştim diyebilirim. O yataktan çıkamama durumunu asla unutamam. Ruhun insana hareket etmeyi işkence haline getirecek kadar ağır gelmesi...”

“Üzüldüm,” dedi Lucy çok kısık bir sesle. “Başından böyle bir şey geçmiş olduğunu düşünmek çok zor. Berbat bir durum olmalı.”

“En kötüsü de erkek arkadaşımın en yakın arkadaşımı aynı anda kaybetmiş olmaktı. Sanırım ikisi de yarattıkları acı nedeniyle üzölmüşlerdir, ama birbirlerini o kadar sevmişlerdi ki diğer her şey önemsiz kalmıştı. Evlendiler. Daha sonra, bu eski arkadaşım benden onu affetmemi istedi. Ben de affettim.”

“Gerçekten mi? Samimiyetle affedebildin mi yani?” Lucy kendine hâkim olamadı.

Annesi bunu duyunca acı acı güldü. “Yani, kelimeler ağzımdan çıktı. Elimden gelen bundan ibaretti. Sonradan bunu yaptığımı da çok sevindim, çünkü düğünden bir hafta sonra, kız Lou Gehrig hastalığından öldü.”

“Adama n’oldu peki? Tekrar konuşabildiniz mi?”

“Öyle de diyebiliriz.” Annesinin sesi aniden kurulaştı. “Onunla evlendik, iki tane de kızımız oldu.”

Durumu kavrayınca Lucy’nin gözleri büyüdü. Babasının daha önce evlendiğini, başka bir kadını sevip onu kaybettiğini hiç duymamıştı. Her zaman muhafaza ettiği ketumluğunu acaba buna mı borçluydu?

Bir ailenin tarihine gizlenmiş birçok sır... Bunlardan biri de baba figürünün kalbi.

“Bana bunu neden şimdi anlatıyorsun?” diye sorabildi Lucy sonunda.

“Philip’le onu sevdiğim için, ama o benimle aynı duyguları taşımamasına rağmen evlendim. Bana hâlâ yas içinde olduğum için, yalnız kaldığım için, birine ihtiyacı olduğum için geri döndü. Ama bu âşık olmakla aynı şey değil.”

“Ama babam seni gerçekten seviyor,” diye itiraz etti Lucy.

“Kendine göre. Güzel bir evlilik de oldu zaten. Ama ben her zaman onun ikinci tercihi olduğum bilgisiyle yaşamak zorunda kaldım. Bunun senin de başına gelmesini asla istemem. Ben senin sana aymışsın, güneşmişsin gibi bakacak bir adam bulmanı isterim.”

“Ben öyle bir adam olduğunu sanmıyorum.”

“Var. Lucy, yanlış adama evet demiş olsan da umarım zamanı geldiğinde bu durum doğru adama hayır demene yol açmaz.”

ALTI

Artist's Point'te iki ay yaşıdıktan sonra, Lucy kiralayabileceği apartmanları listelemeye başlamıştı ama her birinin başka bir sorunu vardı. Bir tanesi yerleşim yerlerinden çok uzaktaydı, bir tanesi çok kasvetliydi... Yakında bir seçim yapması gerekecekti ama Justine ve Zoë onu acele etmemesi konusunda sürekli yüreklendiriyorlardı.

Hoffmanlarla kalmak Lucy'ye aşırı iyi gelmişti. Ayrılık sonrası hüznüne mükemmel bir antidot görevi görmüşlerdi. Kendini üzgün ya da yalnız hissettiğinde mutfağa gidip Zoë'ye arkadaşlık edebiliyor ya da Justine'le koşuya çıkabiliyordu. İnsanın özellikle Justine'in yanında kendini bunalımda hissetmesi çok zordu – kızın sınır tanımayan bir mizah anlayışı ve enerjisi vardı.

“Sana mükemmel bir erkek buldum,” dedi Justine bir öğleden sonra – o, Zoë ve Lucy mekânı aylık bir etkinlik olan sessiz okuma partisine hazırlıyorlardı. Bu parti Zoë'nin fikriydi – insanlar en sevdikleri kitapları getirebilir ya da pansiyondaki seçkiden bir tane alıp okuyabilirdi. İnsanlar alt kattaki ortak odadaki rahat kanepelere ya da büyük tekli koltuklara kurulup şaraplarıyla, peynirleriyle okumanın tadını çıkarırlardı. Justine bu fikri ilk duyduğunda gülmüştü – “İnsanlar evleri varken başka bir yere kitap okumaya neden gitsinler ki?”- ama Zoë inat etmişti ve etkinlik başarıya ulaşmıştı – kötü havalarda bile ön kapının önünde kuyruk oluyordu.

“Onu sana önerirdim aslında, Lucy,” diye devam etti Justine, “ama Zoë daha uzun süredir yalnız. Bu bir çeşit tiryaj yani – durumu daha kötü olanlara öncelik tanımalıyım.”

Ortak odadaki antika bir sehpanın üstüne elindeki bir tepsi peyniri bırakan Zoë, kafasını iki yana salladı. “Benim tiryaja ihtiyacım yok. Eninde sonunda biriyle tanışacağım, zamanı gelince. Neden şu işlerin doğal şekilde ilerlemesine izin vermiyorsunuz?”

“Doğal ilerleyişi çok uzun sürüyor da ondan,” dedi Justine. “Tek ihtiyacın olan tekrar birileriyle çıkmaya başlamak. İşaretleri görüyorum.”

“Nasıl işaretler?” diye sordu Zoë.

“Öncelikle, Byron’la çok fazla zaman geçiriyorsun. Fazla şımartı.”

Zoë’nin boş zamanlarının çoğu İran kedisinin bakımıyla geçiyordu. Hayvanın maun rengi bir kumluğu, sahte elmaslarla kaplı bir tasmalı ve mavi, kadifeden bir yatağı vardı. Düzenli olarak banyosu yaptırılan, kaşınan Byron, porselen tabak altlıklarında sunulan ve özel tasarlanmış mamasını tüketiyordu.

“O kedi benden iyi yaşıyor,” diye lafa devam etti Justine.

“Mücevherleri daha güzel, orası kesin,” dedi Lucy de.

Zoë kaşlarını çattı. “Kedilerin arkadaşlığını kesinlikle erkeklerinkine değişirim.”

Justine kuzenine alaycı bir bakış attı. “Hiç öksürürken ağzından tüy yumağı çıkan bir adamla çıktın mı?”

“Hayır. Ama erkeklerin aksine, Byron her zaman vaktinde yemeğe gelir ve alışverişlerim hakkında şikâyet etmez.”

“Kısırlaştırılmış erkeklerle karşı duyduğun zaafa rağmen,” dedi Justine, “bence Sam’le çok iyi anlaşırsın. Sen yemek yapmaktan hoşlanıyorsun, o da şarap üretiyor... Doğal bir eşleşme.”

Zoë şüpheli bir bakış attı. “Hani şu ilkokulda inek olan Sam Nolan’ı mı diyorsun?”

Lucy adamın ismini duyunca elindeki kitap yığınının neredeyse düşürüyordu. Biraz yalpalayarak da olsa ağır ciltleri çiçek döşemeli kanepenin önündeki sehpa bırakabilmeyi başardı.

“O kadar da kötü değildi,” diye tepki verdi Justine.

“Lütfen... Elinde hep bir Rubik Küpü olurdu – yüzüğünü okşayan Gollum gibi bir şeydi.”

Justine gülmeye başladı. “Tanrım, hatırladım şimdi.”

“Ayrıca o kadar zayıftı ki kuvvetli rüzgârlarda savrulmasın diye onu tutmak zorunda kalırdık. Gerçekten de şimdi yakışıklı biri mi olmuş yani?”

“Bayağı çekici biri olmuş,” dedi Justine vurgulu bir sesle.

“Senin fikrine göre...” dedi Zoë. “İkimizin erkek zevkleri farklı.”

Justine kuzenine şaşkın bir bakış attı. “Duane’in tatlı bir adam olduğunu düşünüyorsun, değil mi?”

Zoë’nin yumuşak omuzları rahatsızlıkla daraldı. “Bilemiyorum. Çok kapalı duruyor.”

“O ne demek?”

“Favorileri tavaralarım kadar kalın olduğu için yüzünü göremiyorum ki. Bir sürü de dövmesi var ayrıca.”

“Üç tane dövmesi var,” diye itiraz etti Justine.

“Üçten fazla var,” dedi Zoë. “Onu bir Kindle gibi okuyabiliyorum.”

“Yani, ben de dövmeleri seviyorum açıkçası. Ama o konuda için rahat olsun: Sam’de dövme yok. Piercing de yok.” Zoë’nin ağzım açtığını görünce, Justine hemen ekledi: “Favori de yok.” Sonra da bitkin bir ses çıkardı. “Sana görsel kanıt da sunacağım.”

“Justine haklı,” dedi Lucy. “Ben de tanıştım onunla. Çekici bir adam.”

Kuzenlerin bakışları hemen Lucy’ye döndü.

“Sen Sam’le tanıştın ve bundan bize hiç bahsetmedin yani?” dedi Justine.

“Şey, bir defa görüştük zaten, o da çok kısa sürdü. Onu tanıdığınızı hiç bilmiyordum.”

“Ben Sam’le hep arkadaşım.”

“Buraya neden hiç gelmedi?” diye sordu Zoë.

“Birkaç yıldır aşırı meşgul – bağ işini kurduğundan beri. Ça-

lısanları da var ama işin büyük kısmını kendi başına götürüyor.” Justine dikkatini Lucy’ye çevirdi. “Naşıl tanıştınız, anlat bakalım.”

Lucy yanıt verirken şarap kadehlerini sehpalardan birinin üstüne dizdi. “Bisikletimle geziniyordum, sonra... biraz durdum. Kısa bir sohbet ettik. Önemli bir şey değildi.”

“Justine, Sam’le neden sen çıkmıyorsun?” diye sordu Zoë.

“Ortaokulda çıkmıştık – sen ailenle birlikte Everett’a taşındığın zaman. Yaz ilişkilerinden biriydi işte. Okul başladığında kendi kendine bitti gibi bir şey. Sam’le o zamandan beri arkadaşız.” Justine duraksadı. “Sam’in özelliği şu ki kendisi uzun vadeli bir partner değil. Kimseyle ciddi bir şey yaşamak istemiyor. Özgür ruhlu biri. Asla evlenmek istememesiyle ilgili de gayet dürüst.” Stratejik bir duraksama. “Denise Rausman’a sor istersen.”

Lucy yakın bir tarihte Seattle’ın en güzel spikeri seçilen, muhteşem sarışını adını duyunca hemen hatırladı. “Sam onunla mı çıktı?”

“Evet. Kadının Roche Limanı yakınlarında bir tatil evi var; Sam’le bir yıl boyunca ciddi bir ilişki yaşadılar. Sam’e bayılıyordu. Ama adamı bağlanmaya ikna edemedi, sonunda da pes etti. Sonra Laura Delfrancia geldi.”

“O kim?” diye sordu Zoë.

“PMC şirketinin sahibi – yeni kurulan ileri teknoloji ve temiz enerji şirketlerine yatırım yapıyor. Asil ve birikimli bir kadın, ama Sam’i ciddi bir ilişkiye o da ikna edemedi.”

“Bu adamın peşinden koşan kadınları hayal etmek zor,” dedi Zoë. “İnekliği kolay atlatılacak türden değildi.”

“İnekleri savunmak gerekirse,” dedi Justine. “yatakta harika olurlar. Çok fazla fantezi kurarlar, o yüzden hayli yaratıcılar. Ayrıca aygıtlarla da araları bayağı iyidir.” Diğer ikisi gülmeye başladığında Justine onlara birer kadeh şarap verdi. “Buyrun. Sam hakkında istediğinizi söyleyebilirsiniz ama adam harika şarap yapıyor.”

“Bu onunkilerden mi?” diye sordu Lucy, zengin lal mahsulünü kadehin içinde döndürürken.

“Adı da ‘Kaptan Azarı’. Şiraz Kabarne,” dedi Justine.

Lucy bir yudum aldı: Şarap gayet kolay içimliydi, meyve aroması kuvvetliydi ama rahatsız etmiyordu; ağızda da bir kahve tadı bırakıyordu. “Yalnız güzelmış,” dedi. “Bu şişelerden bedava alabileceksen onunla çıkmaya değer bence.”

“Sam’e numaranı verdin mi?” diye sordu Justine.

Lucy başını iki yana salladı. “Kevin beni daha yeni terk etmişti.”

“Hiç sorun değil. Şimdi size çöpçatanlık yapabilirim – Zoë’nin bir itirazı olmazsa tabii.”

“Asla,” dedi Zoë net bir şekilde. “İlgilenmiyorum.”

Justine yorgun yorgun güldü. “Senin kaybın, Lucy’nin kazancı.”

“Ben de ilgilenmiyorum,” dedi Lucy. “Ayrılığımın üstünden henüz iki ay geçti. Ayrıca kural da şudur ki bir ilişkinin bitiminden sonra biriyle çıkmak için o ilişki süresinin yarısı kadar beklemen gerekir. Yani benim için bir yıl demek oluyor.”

“Kural öyle değil,” diye atıldı hemen Justine. “Her yıl için bir ay bekleyeceksin, o kadar.”

“Bence bu kuralların hepsi aşırı saçma,” dedi Zoë. “Lucy, içgüdülerinin seni yönlendirmesine izin ver. Ne zaman hazır olduğunu anlayacaksın.”

“Erkekler konusundaki içgüdülerime güvenmiyorum,” dedi Lucy. “Tıpkı geçen gün okuduğum makale gibi - ateş böceklerinin nüfustaki düşüşle ilgiliydi. Bu böceklerin kaybolmalarının sebeplerinden biri de modern yapay ışıklandırmaların artmasıymış. Tabelalar, sokak ışıkları yüzünden arkadaşlarının ışıklarını bulamıyorlarmış.”

“Zavallicıklar,” dedi Zoë.

“Aynen öyle,” dedi Lucy de. “Kendine mükemmel bir eş bulduğunu sanıyorsun ve ona doğru yöneliyorsun, gözlerini mümkün olduğunca hızla kırıştırıyorsun ama sonra onun

bir çakmak olduğunu fark ediyorsun. Bu benim başıma bir kez daha gelirse kaldıramam.”

Justine karşısındakilere bakarken kafasını yavaşça iki yana salladı. “Hayat bir ziyafetse, siz ikiniz masanın etrafında kronik hazımsızlık çekerek dolaniyorsunuz.”

★

Hoffmanların okuma partisine hazırlanmalarına yardım ettikten sonra, Lucy odasına çıktı ve laptopunu yatağında kucağına alıp e-mailini kontrol etmeye başladı. Eski bir öğretmeni ve akıl hocası olan Dr. Alan Spellman’dan bir mail gelmişti – Dr. Spellman yakın tarihte New York’taki Mitchell Sanat Merkezi’nin sanat ve endüstri koordinatörlüğü pozisyonuna getirilmişti.

Sevgili Lucy,

Son konuşmamızda sana bahsettiğim Misafir Sanatçı programını hatırlıyor musun? Bir yıl süreli, masrafları ödenekten karşılanacak, tüm dünyadan sanatçılarla bir arada çalışılacak. Sen bu pozisyon için mükemmel bir adaysın. Çoğu sanatçı camı yanıltıcı yönleriyle ele alır ama senin camın birincil materyal olarak kullanılması konusunda harika bir görüşün var. Ayrıca çıkacak ödenekle şu an zorlandığın ya da imkânsız bulduğun denemeleri de hayata geçirme şansı bulabilirsin.

Bu işe bir şans vermek istersen haberim olsun. Başvuru formunu ekte gönderiyorum. Şimdiden senden bahsettim ve bizimle çalışman konusunda gerçekten çok hevesliler.

Selamlar,

Alan Spellman

Bu şans insanın ayağına bir defa gelirdi – New York’ta bir yıl boyunca cam üzerine çalışmak ve eğitim almak.

Lucy e-mailin bitimindeki bağlantıya tıkladı ve formdaki gereksinimler listesine göz attı: bir sayfalık niyet mektubu, bir

sayfalık ön yazı ve işiyle ilgili yirmi dijital fotoğraf. Onu baştan çıkaran yirmi saniye boyunca kendine bu hayali kurma izni verdi.

Yeni bir yer... Yeni bir başlangıç.

Ama tüm o başvurular arasında kabul edilme ihtimali o kadar düşüktü ki bunu neden ciddi ciddi düşündüğünü sorgulamaya başladı.

Sen kimsin de şansın olduğunu düşünüyorsun? Kafasında kendi kendine sormadan edemedi.

Ama sonra başka bir düşünce kafasında belirdi: Sen kimsin de denemeyi bile göze almıyorsun?

YEDİ

“Seninle konuşmamız lazım, Lucy,” diyordu annesi telesekreter kaydında. “Özel olarak konuşabileceğimiz bir zamanda bana bir dakikanı ayır. Bunu erteleme lütfen, önemli bir şey.”

Annesinin sesindeki telaşlı tona rağmen, Lucy henüz ona dönüş yapmamıştı. Bu mesajın bir şekilde Alice’le ilgili olduğundan şüphesi yoktu ve küçük kız kardeşi hakkında düşünmediği bir gün geçirmek istiyordu. Bu yüzden öğleden sonrasını bitirdiği son işleri paketleyip Friday Limam’ndaki bazı dükkânlara götürmek üzere hazırlayarak geçirmişti.

“Muhteşem,” diye bağırdı hem arkadaşı hem de dükkân sahibi olan Susan Seburg, Lucy’nin getirdiği cam mozaik parçalarını incelerken. İşlerde kadın ayakkabıları tasvir edilmişti: topuklu ayakkabılar, topuklu terlikler, dolgu topuklular ve hatta bir çift de spor ayakkabı. Hepsi camlardan, çinilerden, kristallerden ve boncuklardan yapılmaydı. “Ah, bunları keşke gerçekten giyebilsem! Bunların hemen satılacağından hiç şüphen olmasın. Son zamanlarda senin işlerini vitrinde tutamaz oldum – sergiler sergilemez gidiyorlar!”

“Duyduğuma çok sevindim,” dedi Lucy.

“Son işlerinde çok etkileyici bir şeyler var... böyle... özel bir şeyler. Müşterilerden bazıları sana özel işler vermeyi düşündüler.”

“Harika. Fazladan işe asla hayır diyemem.”

“Evet, insanın kendini meşgul etmesi her zaman çok güzeldir.” Elindeki özel tasarım lambayı kenara bırakan Susan, Lucy’ye şefkat dolu bir bakış attı. “Sanırım kafanı olan bitenden

uzak tutmaya hayli yarıyordur.” Lucy’nin boş surat ifadesini görünce açıklama yaptı: “Kevin Pearson’la kız kardeşin arasındakilerden bahsediyorum yani.”

Lucy bakışlarını telefonunun ajandasına indirdi. “İkisinin bir arada yaşamasından mı bahsediyorsun?”

“Evet, bir de düğünlerinden.”

“Düğün?” diye, cansız bir sesle tekrar etti Lucy. O an sanki ayaklarının dibinde bir buz katmanı oluşmuş gibi hissetti – ne yöne giderse gitsin kayıp düşecekti.

Susan’ın yüzü değişti. “Bilmiyor muydun? Lanet olsun – özür dilerim, Lucy, benden duymanı asla istemezdim.”

“Nişanlanmışlar mı?” Lucy duyduklarına inanamıyordu. Alice, Kevin’ı nasıl böyle bir bağlanışa ikna etmeyi başarabilmişti? “Bir gün evlenme fikrine soğuk bakmıyorum, ama aceleyle getirebileceğim bir şey değil,” demişti Kevin zamanında Lucy’ye. “Yani seçtiğim biriyle uzun bir süre boyunca birlikte olmaya gönüllüyüm tabii – ama bunun evlilikten farkı ne?”

“Evlilik başka bir seviye,” demişti Lucy.

“Belki de. Belki de bu başka insanların bizim için seçtiği bir seviyedir. Bunu gerçekten kabullenmemiz gerekiyor mu?”

Belli ki artık kabulleniyordu. Alice sayesinde. Yani bu, Alice’i gerçekten sevdiği anlamına mı geliyordu?

Mesele Lucy’nin kıskançlığı değildi. Kevin onu aldatmıştı ve ilerideki ilişkilerindeki partnerlerini de muhtemelen aldatacaktı. Ama bu haber, Lucy’nin kendisinde ne kusur olduğunu merak etmesine neden olmuştu. Belki de Alice haklıydı: Lucy gerçekten de bir kontrol hastasıydı. Belki de Lucy onu sevecek kadar aptal olan her erkeği bir şekilde kendinden uzaklaştıracaktı.

“Üzgünüm,” dedi Susan tekrar. “Kız kardeşin yanında bir evlilik planlamacısıyla adayı dolaşıp duruyordu. Kendilerine mekân bulmaya çalışıyorlar.”

Lucy’nin elindeki telefon titriyordu. Çantasına koydu ve yüzünü buruşturmaktan öteye gidemese de gülümsemeye çalıştı.

“Eh, şimdi annemin sabah telesekreterime bıraktığı mesajın konusunu anladım en azından.”

“Betin benzin attı resmen. Arkaya gel benimle – alkolsüz bir şeyler ikram edeyim, istersen kahve yapayım-”

“Yok. Sağ ol, Susan, ama ben artık geri dönmeliyim.” Lucy’nin içindeki duygu birikimi artık katmanlara ayrılmaya başlamıştı: üzüntü, şaşkınlık, öfke.

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sorduğunu duydu Susan’ın.

Kafasını hemen iki yana salladı. “İyiyim. Gerçekten, iyiyim.” Çantasının kayışını omzuna tekrar oturtan Lucy, dükkânın ön kapısına doğru ilerlemeye başladı. Susan tekrar konuşunca duraksadı.

“Kevin hakkında fazla bir şey bilmiyorum, kız kardeşini de hiç tanımiyorum diyebilirim. Ama şimdiye kadar gördüklerim ve duyduklarım kadarıyla... birbirlerini hak ediyorlar. Bu lafım ikisine de iltifat değil.”

Lucy’nin parmak uçları kapının cam paneline dokundu ve pürüzsüz camın serinletici etkisiyle anlık bir rahatlama hissetti. Susan’a kırılğan bir gülümsemeyle baktı. “Geçecek. Hayat devam ediyor.”

Arabasına vardığında, Lucy sürücü koltuğuna oturdu ve anahtarı kontağa yerleştirdi. Anahtarı çevirdiğinde hiçbir şey olmadı. Şaşkınlık dolu bir kahkaha attı. “Şaka mı yapıyorsun...” dedi ve tekrar denedi: tıkr-tıkr-tıkr-tıkr... Motor çalışmayı reddediyordu. Farlar hâlâ çalıştığı için sorun aküde olamazdı.

Yakında sayıldığı için pansiyona dönmek sorun olmazdı, ama tamircilerle uğraşmak ve çıkacak masraf fikri Lucy’ye o an çok fazla geldi. Kafasını direksiyona yasladı. Bu tarz şeyleri onun için hep Kevin hallederdi. “Ooo, iş çıktı demek,” diye şaka yaptı, aracın yağını değiştirip silecekleri değiştirdikten sonra.

O an Lucy sevimsiz bir gerçeği fark etti ki yalnız bir kadın olmanın en kötü tarafı kendi arabasını kendi tamir etmek zorunda kalacak olmasıydı. Canı sert, etkili bir içki istiyordu.

Cansız arabasından çıktı ve liman yakınlarındaki bir bara doğru ilerledi. Burada insanlar tekneleri ve yolcu bırakıp alan feribotları izleyebiliyordu. On dokuzuncu yüzyılda bir gazino olan bu bina, Fraser Altın Akını sırasında Britanya Kolumbiyası'na giden arayıcıların konağıymış. Altın arayıcıları yollandıklarında gazinonun yeni müşterilerini askerler, öncüler ve Hudson Koyu çalışanları oluşturmaya başlamış. İlerleyen uzun yıllar içerisinde de mekân kıymetli bir eski bara dönüşmüş.

Çalan cep telefonu, Lucy'nin çantasından müzik notalarını etrafa yaydı. Dudak parlatıcı, bozuk para ve sakız paketi gibi objelerin arasından telefonunu çıkaran Lucy, Justine'in numarasını tanıdı ve ruhsuz bir sesle telefonu açtı: "Alo."

"Neredesin?" diye sordu arkadaşı girizgâha ihtiyaç duymadan.

"Kasabada dolanıyorum."

"Az önce Susan Seburg aradı. İnanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum," dedi Lucy. "Kevin resmen eniştem olacak."

"Susan ondan duyduğun için kendini berbat hissediyormuş."

"Hissetmesin. Nasıl olsa duyacaktım. Annem bu sabah telesekretere mesaj bırakmış, eminim o da nişanlanmalarıyla ilgiliydi."

"Sen iyi misin?"

"Hayır. Ama birazdan içki içeceğim, sonra iyi olacağım. İstersen buluşabiliriz."

"Buraya gel de margarita hazırlayayım."

"Sağ ol da," dedi Lucy, "pansiyon biraz fazla sessiz. Barda içmek istiyorum, insanlarla birlikte. Sorunları olan gürültücülerle."

"Peki," dedi Justine, "nerede-"

Telefon bipledi ve arkadaşının sözünü yarıda kesti. Lucy elindeki minik ekrana bakınca kırmızı batarya işaretinin yanıp söndüğünü fark etti. Şarjı da bitmişti.

“Şahane...” diye mırıldandı Lucy kendi kendine ve telefonu çantasına geri koyduktan sonra barın loş girişine doğru ilerledi. Mekânın çok belirgin bir eski bina kokusu vardı: tatlı, misk kokulu, karanlık.

Akşamın erken saatleri olduğu için iş çıkış kalabalığı burayı henüz doldurmamıştı. Lucy barın sonuna, en gölgeli yere ilerledi. Menüyü inceledi, votka, limon ve portakal likörü karışımı olan, şekerli bardakta servis edilen Limon Damlası adında bir kokteyl sipariş etti. İçki boğazından aşağı güzel bir ferahlık bırakarak aktı.

“Sanki bir buzdağını öpmüşsünüz gibi, değil mi?” diye sınıtarak sordu sarışın kadın barmen Marty.

Bardağı kafasına dikip öteye ittiren Lucy kafa salladı. “Bir tane daha, lütfen.”

“Hızlı gidiyorsunuz. Yanma atıştırmalık bir şeyler ister misiniz? Cips ya da biber?”

“Hayır, bir tane daha sadece.”

Marty şüpheli bir bakış attı. “Umarım buradan kendi arabanızla ayrılmazsınız.”

Lucy acı acı güldü. “Hayır, arabam arızalandı.”

“Her şeyin üst üste geldiği günlerden biri yani, öyle mi?”

“Her şeyin üst üste geldiği bir yıl diyelim.”

Barmen içkiyi ağır ağır hazırladı. Bar taburesinde dönen Lucy, barın diğer müşterilerine baktı: Bazıları öteki uçta toplanmış, bazıları masalara yayılmıştı. Masalardan birinde beş-altı motorcu biralarını bitirmiş, boğuk sesleriyle muhabbet ediyorlardı.

Gereğinden fazla uzun bir sürede, Lucy bu adamların motorcu kilisesinden olduklarını fark etti – Justine’in erkek arkadaşı Duane de aralarındaydı. Lucy’nin bakışlarını çevirmesine fırsat kalmadan, Duane onunla göz göze geldi.

Odanın öte tarafından, Duane onlara katılmasını işaret etti.

Lucy kafa jestiyle reddettikten sonra ona el salladı ve sandalyesini tekrar bara doğru çevirdi. Ama o iri, yufka yürekli mo-

torcu aylak adımlarla ona doğru geldi dostane bir hareketle elini Lucy'nin kütrek kemiklerinin arasına dokundurdu.

"Lucy'ciğim," dedi, "nasıl gidiyor?"

"Birazcık içip hemen gideceğim de," dedi Lucy yarı gönüllü bir gülümsemeyle. "Nasılsın, Duane?"

"Fena değil işte. Gel de bizimle otur. Hepimiz Hog Heaven'danız."

"Sağ ol davet ettiğin için, Duane, çok nazıksın. Ama şu an gerçekten yalnız olmam lazım. Gerçekten."

"Sorun ne?" Lucy duraksayınca Duane hemen tekrar lafa atıldı: "Yapabileceğimiz bir şey varsa hemen söyle. Borçluyuz, biliyorsun."

Lucy devasa favorilerle kaplı tatlı yüze bakmak için kafasını kaldırdığında yüzünde samimi bir gülümseme oluştu. "Evet, unutmadım. Siz benim koruyucu meleklerimsiniz."

"Ee, anlat o zaman derdini."

"İki sorunum var," dedi Lucy. "Öncelikle arabam bozuldu – ya da en azından komaya girdi."

"Aküsü mü bitti?"

"Sanmıyorum. Bilmiyorum."

"Biz hallederiz," dedi Duane hemen. "Öteki nedir?"

"Kalbim sanki gazeteye sarılıp en yakın çöpe fırlatılması gereken bir şeymiş gibime geliyor."

Motorcu ona şefkatli gözlerle baktı. "Justine bana erkek arkadaşından bahsetmişti. Çocuklarla birlikte icabına bakalım ister misin?"

Lucy biraz olsun gülmeyi başarabildi. "Ölümcül bir günah işlemeniz için sizi azmettirmek istemem doğrusu."

"Aman, biz günahı sürekli işliyoruz," dedi Duane neşeyle. "Bu yüzden kilise açıyoruz ya zaten. Eski sevgilinin de ilahi adaletin biraz tadına bakması hoş olurmuş gibi sanki." Kutsal mebinden alıntı yaparken sırtıttı ve adamın geniş favorileri birleştirdi: "Çünkü kafasından aşağı ateşli kömür parçaları dökmelisiniz ve bilin ki Tanrı sizi ödüllendirecektir."

“Arabayı tamir etseniz bana yeter,” dedi Lucy. Duane soruncaca arabasının nerede olduğunu söyledi ve anahtarları ona uzattı.

“Teşekkürler, Duane. Ne kadar makbule geçti, anlatamam.”

“Bizimle bir şeyler içmek istemediğinden emin misin?”

“Teşekkürler ama eminim.”

“Peki. Ama gözümüz üzerinde, sana kendini yalnız hissettirmeyeceğiz.” Duane barın köşesini, küçük bir müzik grubunun çalmaya hazırlık yaptığı yeri gösterdi. “Yakında burası dolmaya başlar.”

“Neler oluyor?” diye sordu Lucy.

“Domuz Savaşı Günü.”

Lucy’nin gözleri büyüdü. “Ne günü ne günü?”

“15 Temmuz, her yıl olduğu gibi işte.” Lucy’nin omzuna minik bir şaplak indiren Duane arkadaşlarının yanına döndü.

“Buradan çıkmam lazım,” dedi Lucy ve içkisini eline alıp bir yudum içti. Domuz Savaşı Günü partisi her neyse bunu kaldıracak bir ruh haline sahip değildi.

Bu gelenek 1859’da, Britanyalıların sahibi olduğu bir ticaret merkezi olan Hudson Koyu’nun domuzlarından birinin, Amerikalı bir çiftçi olan Lyman Cutler’in patates tarlasına dalmasıyla ortaya çıkmış. Domuzun tarlasına dalıp ekinlerini mahvettiğini fark eden çiftçi, hayvanı vurmuş ve Britanyalılarla Amerikalıların adaya askeri kamplar kurarak on üç yıl tetikte beklemesine neden olmuş. İki ordu arasındaki bu uzun süreli bekleyişteki tek can kaybıysa domuz olmuş. Takriben bir buçuk yüzyıl sonra, Domuz Savaşı’nın başlangıç tarihi mangallarla, müziklerle ve filolarca denizciyi sarhoş edecek kadar birayla kutlanmaya başlamış.

Lucy içkisini bitirdiğinde grup çalmaya, barda domuz fileto-ları servis edilmeye başlamış, barın her tarafı tantanacı insanlarla dolmuştu. Hesabı işaret ettiğinde barmen kafa salladı.

“Size bir içki ısmarlayabilir miyim?” diye sordu yan taburede oturan bir adam.

“Teşekkürler, ama almayayım,” dedi Lucy hemen.

“Şunlardan da almaz mısınız?” dedi adam domuz filetolarından birini uzatarak.

“Aç değilim.”

“Ücretsizler,” dedi adam.

Lucy ona pis pis bakarken adamın Kevin’in peyzaj işindeki çalışanlarından biri olduğunu fark etti – adını pek hatırlayamıyordu. Paul... Parıltılı gözleri ve ekşi nefesinden anlaşıldığı kadarıyla, Paul kutlamaya erken saatlerde başlamıştı. “Aa,” dedi adam birden, karşısındakini tanıyarak. “Sen Pearson’ın kız arkadaşısın.”

“Artık değilim,” dedi Lucy.

“Sahi, sen eskisisin.”

“Eskisi?” Lucy öfkeyle tekrar etti.

“Yani eski kız arkadaşı... aa... Bir bira iç – benden.” Bardaki tepsilerden birinden büyük bir plastik bardak aldı.

“Teşekkür ederim, ama hayır.” Adam bardağı ona zorla uzatınca Lucy kendini iyice geri çekti.

“Bedava. Al hadi.”

“İstemiyorum yahu.” Lucy adamın ona uzatmaya çalıştığı bardağı itti ve tam o sırada kalabalıktan biri arkadan ona çarptı. Sanki yavaş çekimdeymiş gibi bardaktaki tüm içki Lisa’nın göğsüne çarptı ve üstüne döküldü. Buz gibi içecek gömleği ve sutyeninden içeri sızarken Lucy şok içinde nefessiz kaldı.

Etrafındaki insanlar ne olduğunu anlamak için oraya doğru dönerken kısa, buz gibi bir sessizlik oldu. Bir sürü göz Lucy’ye bakıyordu - bazıları acıyordu, bazılarıysa soğuk ve iğrenme doluydu. Şüphe yok ki bazıları Lucy’nin birayı kendi kendine üstüne döktüğünü düşünmüştü.

Küçük düşmüş ve öfkelenmiş halde, Lucy üstüne yapışmış bira kaplı gömleğini çekiştirmeye başladı.

Lucy’ye attığı tek bir bakışla, barmen bütün bir kâğıt havlu rulosunu ona uzattı. Lucy gömleğini kurulamaya başladı.

Bu arada Duane ve arkadaşları onun yanına gelmişlerdi. Duane’in devasa eli Paul’ü yakasından yakalamıştı ve adamı nere-

deyse havaya kaldıracaktı. "Sen Lucy'nin üstüne bira mı döktün?" diye hesap sordu Duane. "Cezanı çekeceksin, geri zekâlı."

Barmen telaşla lafa atıldı: "Burada kavga çıkartmayın!"

"Ben bi' şey yapmadım," dedi Paul titrek sesiyle. "O, biraya uzanıyordu; bardak benim elimden kaydı."

"Ben hiçbir şeye uzanmıyordum," dedi Lucy tersçe.

O sırada birisi kalabalığı yardı ve nazik bir el Lucy'nin sırtına dokundu. Bir anda irkilen Lucy terslenmek için elin sahibine döndü, ama karşısında gördüğü mavi-yeşil gözler sözlerini hemen ağzına tıktı.

Sam Nolan.

Bu durumda onu görebilecek onca insan varken gerçekten de karşısında bu adam mı olmalıydı?

"Lucy," dedi Sam sessizce, etrafa hemen bir göz gezdirerek, "sana zarar veren biri mi var?" Bakışlarını büzülüp kalmış olan Paul'e çevirdi.

"Hayır," diye mırıldandı Lucy, kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak. Gömleğinin kumaşı iyice nemlenmişti ve neredeyse içini gösterecekti. "Sadece.... Islandım. Biraz da üşüdüm."

"Gel seni buradan çıkaralım." Bardaki çantasını Lucy'ye uzatan Sam, barmene seslendi: "Hesap ne kadar, Marty?"

"Onun içkileri müesseseden," dedi barmen.

"Sağ ol." Sam motorculara bir göz attı. "Oğlanı sakatlama, Duane. Olup biteni anlayamayacak kadar sarhoş bu."

"Sakatlamak yok," dedi Duane. "Yalnızca limana kadar bırakacağım. Belki biraz itip kakarım. Minik bir hipotermi deneyimi tattırabilirim mesela. O kadar."

"Kendimi hiç iyi hissetmiyorum," dedi Paul hıçkırarak.

Lucy sarhoş adama neredeyse acıyacaktı. "Bırak gitsin, Duane."

"Düşüneceğiz." Duane'in Paul'ü inceleyen gözleri daralırken, Sam de Lucy'nin kalabalığın içinde ilerlemesine yardım etmeye çalıştı.

“Nolan... Lucy’ye iyi davran, yoksa sırada sen olursun,” dedi Duane.

Sam alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Seni koruma mı tuttu yani, Duane?”

“Lucy, Justine’in arkadaşı,” dedi Duane. “Yani ona karşı bir şeyler denersen seni tartaklamam gerekecek.”

“Beni dövemezsin ki sen,” dedi Sam sırtarak ve ekledi: “Ama Justine...” Sonra da Lucy’yle birlikte kalabalıktan sıyrılıp dışarı çıktı.

Dışarıya çıkar çıkmaz, Lucy kaldırımında duraksadı ve Sam’e döndü. Adam tıpkı hatırladığı kadar hayat dolu ve yakışıklıydı. “Sen geri dönebilirsin,” dedi ona. “Yardıma ihtiyacım yok.”

Sam kafasını iki yana salladı. “Ben de çıkıyordum zaten. Fazla kalabalık.”

“Sen zaten niye girmiştin ki buraya?”

“Kardeşim Alex’le birlikte bir bira içmeye girdik - bugün boşanma işlemleri tamamlandı. Ama burada Domuz Savaşı Günü partisi olduğunu anlar anlamaz çıktı gitti.”

“Ben de aynısını yapmalıydım.” Yumuşak bir esinti Lucy’nin önüne doğru vurdu ve titremesine neden oldu. “Ah... Eve gidip üstümü değiştirmem lazım.”

“Evin neresi?”

“Artist’s Point.”

“Justine Hoffman’ın yeri. Sana oraya kadar eşlik edeyim.”

“Sağ ol, ama tek başıma gitsem daha iyi. Çok uzakta değil.”

“Friday Limanı’nda bu tişörtle yürüyemezsin. Yan taraftaki hediyelik eşya dükkânı hâlâ açık. Sana bir tişört alayım.”

“Ben kendim alırım.” Lucy nankörlük ve kabalık ettiğinin farkındaydı ama bunu umursayamayacak kadar kötü durumdaydı. Dükkâna girdi; Sam de onu takip etti.

“Güzel Tanrım!” diye bağırdı tezgâhın arkasındaki mavi saçlı kadın, içeri giren Lucy’nin halini görünce. “Bir kaza mı geçirdik yoksa?”

“Sarhoş gerzeğin teki üstüme bira döktü,” dedi Lucy.

“Ah be canım.” Lucy’nin arkasından geleni görünce kadının yüzü aydınlandı. “Sam Nolan... Sen yaptın, değil mi?”

“Benim yapmayacağımı bilmeniz lazım, Bayan O’Hehir,” dedi Sam sırtıarak. “Ben ağzımla içerim. Burada arkadaşımın yeni tişörtünü giyebileceği bir yer var mı?”

“Şurada, arkada değişebilir,” dedi kadın arkasındaki kapıyı işaret ederek, sonra da Lucy’ye şefkatli bir bakış attı. “Nasıl bir gömlek istersin, canım?”

“Normal bir şey işte.”

“Dur ben bir şey bulayım,” dedi Sam. “Ben bakınırken sen de istersen arkaya geçip üstünü başını sil, ne dersin?”

Lucy önce tereddüt ettiyse de sonra kafa salladı. “Tuhaf bir şey seçme,” dedi. “Üstünde kurukafa, aptalca bir özlü söz ya da küfür olmasın.”

“Bana karşı güvensizliğin beni yaralıyor,” dedi Sam.

“Seni sana güvenebilecek kadar tanımıyorum.”

“Bayan O’Hehir bana kefil olacaktır.” Sam yaşlı kadının yanına gitti, ellerini tezgâhın üstüne koydu ve dükkân sahibine doğru muzip bir şekilde eğildi. “Hadi, söyle ona ne kadar iyi bir adam olduğumu. Bir melek, bir gün ışığı...”

Bayan O’Hehir, Lucy’ye döndü, “Kuzu kılığına girmiş bir kurt,” dedi.

“Yani demek istiyor ki,” diye bilgilendirdi Sam, “kurt kılığına girmiş bir kuzu.”

Lucy gülümsememek için kendini tuttu. Ufak tefek kadın Lucy’ye manidar bir bakış attı ve kafasını yavaşça iki yana salladı. “Bence kız ne demek istediğimi çok iyi anladı.”

Lucy dolap büyüklüğündeki tuvalete girdi, ıslak gömleğini çıkardı ve kirli sepetine bıraktı. Sutyeni de sırlıslıkla olduğu için onu da aynen bıraktı. Eski bir sutyendi bu, elastik bir parçaydı, askıları gevşemişti. Sıcak su ve kâğıt havlu kullanarak kollarını, göğsünü sildi.

“Bu motorcu grubuyla nasıl arkadaş oldun?” diye sorduğunu duydu Sam’in kapının arkasından.

“Kiliselerine vitraylı bir pencere yapmam için beni işe almışlardı,” diye açıkladı Lucy. “Şimdi de... Yani, beni kanatları altına aldılar diyebilirim.”

“İşin bu mu? Cam sanatçısı mısın?”

“Evet.”

“İlginçmiş.”

“Olabiliyor bazen.” Lucy elindeki nemli kâğıt havluları bir kenara fırlattı.

“Bir gömlek buldum. Uzatayım mı, hazır mısın?”

Lucy kapıya yöneldi ve kapıyı hafifçe araladı, görünmeyecek kadar temkinli davranmaya dikkat etti. Sam içeriye uzandı ve ona koyu kahverengi bir gömlek uzattı. Kapıyı kapattıktan sonra, Lucy giysiyi eleştirel bir gözle inceledi. Gömleğin ön tarafı pembe renkte kimyasal semboller içeren bir şemayla dekore edilmişti.

“Bu nedir?”

Sam’in sesi kapalı kapının ardından süzüldü: “Teobromin molekülünün şeması.”

“Teobromin nedir peki?” diye sordu Lucy safça.

“Çikolatanın içinde seni mutlu etmeye yarayan kimyasal. Başka bir şey bulmamı ister misin?”

Geçirdiği berbat güne rağmen, Lucy elinde olmadan eğlenmeye başlamıştı. “Hayır, bunu alacağım. Çikolatayı severim.” Kumaş esnek ve yumuşaktı, nemli gövdesine güzel oturmuştu. Lucy tuvalet kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Onun çıkmasını bekleyen Sam, hemen Lucy’yi süzdü. “Harika durmuş.”

“İneklere benziyorum,” dedi Lucy. “Ayrıca birahane gibi kokuyorum. Bir de sutyene ihtiyacım var.”

“Tam istediğim kadın.”

Sırıtmamak için kendini zor tutan Lucy, tezgâha ilerledi. “Ne kadar?” diye sordu.

Bayan O’Hehir, Sam’i işaret etti. “Ödendi bile.”

“Doğum günü hediyen kabul et,” dedi Sam, Lucy’nin yüzündeki ifadeyi görünce. “Doğum günün ne zaman?”

“Kasımda.”

“Çok erken bir doğum günü hediyesi o zaman.”

“Sağ ol, ama gerçekten-”

“Karşılıksız.” Sam duraksadı. “Eh, yani, belki minik bir karşılık isteyebilirim tabii.”

“Neymiş o?”

“Bana soyadını da söyleyebilirsin mesela.”

“Lucy Marinn.”

Sam elini uzattı; Lucy karşılık vermeden önce biraz tereddüt etti. Sam’in eli sıcaktı, parmakları biraz nasırlaşmıştı – işçi eli. Sıcaklık Lucy’nin kolundan yukarıya doğru tırmanmaya başladı, sanki teni canlanıyormuş gibi. Lucy hemen elini geri çekti.

“Seni evine bırakayım,” dedi Sam.

Lucy kafasını iki yana salladı. “Sen kardeşini bulup ona eşlik et. Eğer boşanması bugün bittiyse herhalde bunalımdadır.”

“Yarın da bunalımda olacak. Yarın yanında olurum.”

Sohbeti tezgâhın arkasından dinleyen Bayan O’Hehir, “Alex’e onsuz daha iyi olacağını söyle. Bir dahakine de güzel bir ada kızı bulsun kendine.”

“Bence artık ada kızları Alex’i iyi tanımıştır,” dedi Sam ve Lucy’yle birlikte dükkândan dışarı çıktı. “Bak,” dedi dışarı çıktıklarında, “başına bela olmak istemiyorum ama evine gerçekten sağ salim gitmeni istiyorum. Eğer öyle istersen, seni uzaktan da takip edebilirim.”

“Ne kadar uzaktan?”

“Ortalama bir uzaklaştırma emri kadar, yüz metre gibi yani.”

İsteksiz bir gülüş Lucy’nin ağzından kaçtı. “Gerek yok. Benimle birlikte yürüyebilirsin.”

Sam denileni yapıp Lucy’yle birlikte yürümeye başladı.

Artist’s Point’e doğru giderlerken, Lucy olağanüstü bir güneş batımı manzarasının başlamakta olduğunu fark etti. Gökyüzü turuncu ve pembe tonlarla kaplanmıştı, bulutların ucu parıldıyordu. Başka şartlar altında çok hoşuna gidecek bir manzaraydı.

“Peki şu an hangi aşamadasın?” diye sordu Sam.

“Aşama?... Ha, ayrılık sonrası aşamaları diyorsun. Sanırım ilk aşamanın sonundayım.”

“Sarah MacLachlan ve öfkeli telefon mesajları.”

“Evet.”

“Saçlarını kestirme,” dedi Sam.

“Ne?”

“Sonraki aşama. Saç kesimi ve yeni ayakkabılar. Saçını değiştirme, şu an çok güzel.”

“Teşekkür ederim.” Lucy bilinçli bir şekilde uzun, koyu saçlarını kulaklarının arkasına itti. “Saç kesimi üçüncü aşama aslında.”

Sokağın köşesinde durup trafik ışıklarını beklediler.

“Şu an,” dedi Sam, “Pasifik Kuzeybatısı’ndaki en iyi lambuka balığını yapan şarapçının önündeyiz. Burada bir akşam yemeği yemeye ne dersin?”

Lucy mekânın camından içeri göz attı. İnsanlar mum ışığında oturmuş, harika zaman geçiriyormuş gibi görünüyordular. Sonra dikkatini onu ilgiyle izleyen Sam Nolan’a çevirdi. Umursamaz havasının arkasında bir şey gizliydi. Clair-obscur derdi Fransızlar buna, yani gizli açık. Lucy’nin içinde Sam Nolan’ın Justine’in anlattığı gibi karmaşıklıktan uzak bir adam olmadığına dair bir his vardı.

“Teşekkürler ama sonu pek de istediğim bir yere gitmez,” dedi.

“Bir yere gitmek zorunda değil ki. Yemek yeriz sadece.” Lucy’nin tereddüt ettiğini fark edince, Sam şöyle ekledi: “Eğer hayır dersen evde, mikrodalgada bir şey ısıtıp yiyeceğim. Gerçekten başıma böyle bir şey gelmesine izin verecek misin?”

“Evet.”

“‘Evet, seninle yemek yerim,’ gibi bir evet mi yani?”

“Evet, senin hazır yemek yeme fikrinle yaşayabilirim.”

“Kalpsiz,” dedi Sam yumuşak bir sesle ama gözlerinin canlı derinliklerinde ufak bir eğlenme parıltısı da vardı.

Pansiyona doğru ilerlemeye devam ettiler.

“Artist’s Point’te daha ne kadar kalmayı düşünüyorsun?”

“Umarım çok uzun değil. Bir süredir kendime bir daire bakıyorum.” Lucy kendiyle dalga geçercesine güldü. “Ne yazık ki kirasını verebileceğim dairelerin pahalı olanlarla kalite olarak alakası yok.”

“Dairende neler istiyorsun ki?”

“Tek yatak odası yeter. Sessiz bir yer olsun ama kendimi tecrit edilmiş hissetmek de istemiyorum. Mümkünse bir su manzarası olursa çok hoşuma gider. Bulana kadar da Justine’in yanında kalacağım.” Duraksadı. “Sanırım ortak bir arkadaşımız var.”

“Justine onunla arkadaş olduğumuzu mu söyledi?”

“Değil misiniz?”

“Hakkımda ne dediğine bağlı olarak değişir.”

“Çok iyi bir adam olduğunu, seninle çıkmam gerektiğini söyledi.”

“O zaman arkadaşmışsınız.”

“Sonra bir de senin mükemmel bir geçici eş olduğunu söyledi. Çünkü hem eğlenceliymişsin hem de bağlılıktan kaçıyor-muşsun.”

“Sen ne dedin peki?”

“İlgilenmediğimi söyledim. Aptalca hatalar yapmaktan bıktım çünkü.”

“Benimle çıkmak çok akıllıca bir hata olurdu senin için,” dedi Sam emin bir tonda ve Lucy’yi güldürdü.

“Nedenmiş?”

“Ben asla kıskançlık etmem ve tutmayacağım sözler vermem. Benimle olursan gördüğünü alırsın sadece.”

“Kötü bir satış stratejisi değil,” dedi Lucy. “Ama hâlâ ilgilenmiyorum.”

“Bu stratejinin içinde bir bedava sürüş teklifi de var,” dedi Sam.

Lucy gülümsedi ve kafasını iki yana salladı.

Artist’s Point’e geldiler ve ön basamaklarda durdular.

Lucy, Sam'e döndü, "Yeni gömlek için teşekkürler. Bardan çıkardığın için de. Kötü bir günün güzel bir bitişi oldun."

"Bir şey değil." Sam duraksadı. "Şu daire işi... Bir fikrim olabilir. Mark -kardeşim- evini kiralamak istiyordu. Kıyıda bir apartman dairesi var. Holly benim yanıma taşındığından beri kafasında böyle bir fikir var."

"Holly kim?"

"Yeğenim. Yedi yaşında. Kız kardeşim Victoria geçen yıl vefat etti, Mark da Holly'nin vasisi olarak atandı. Kısa bir süreliğine ben de ona yardım ediyorum."

Bu bilgi ilgisini çeken Lucy, Sam'e yakından ve dik dik bakmaya başladı. "Büyütmesine yardım ediyorsun yani."

Sam kafasını bir kez sallayarak yanıt verdi.

"Ve evinde kalmalarına izin veriyorsun," dedi Lucy, soru sormaktan çok bilgilendirirmiş gibi.

Sam rahatsız bir tavırla omuz silkti. "Büyük bir ev." Yüz ifadesi okunamaz hale geldi, sesi doğal bir tonla devam etti. "Daire için... Son kiracı evden çıktı. Bildiğim kadarıyla Mark da orayı hâlâ birine vermeye çalışıyordu. Senin için sorayım ister misin? Belki seni gezdiririm de."

"Şey... Olabilir." Lucy gereğinden fazla dikkatli davrandığını fark etti. Kıyıda bir apartman dairesi bulmak kolay şey değildi ve göz atmaya kesinlikle değermişti. "Benim fiyat aralığımın dışında olduğuna eminim ama... Ne kadar istiyor?"

"Öğrenip sana haber veririm." Sam cebinden telefonunu çıkardı ve gözlerini beklenti içinde Lucy'ye çevirdi. "Sapıklık etmeyeceğim, söz. Reddedilmeyi hazmedebilirim."

Lucy adamdaki yumuşak cazibeye karşı koyamıyordu. Ona numarasını verdi, sonra da Sam'in mavi-yeşil gözlerine baktı ve dudaklarında istemsizce bir gülümseme belirmediğini hissetti. Bu adamla biraz eğlenemeyecek kadar rahatsız durumda olması gerçekten çok yazıktı.

Ama Lucy bundan fazlasını düşünebilecek bir kadındı. İstemekten, ummaktan ve kaybetmekten artık yorulmuştu. Bir

süre sonra, bundan aylar ve hatta yıllar sonra, bir eş isteği tekrar uyanacaktı ve biriyle yakın bir ilişki kurma riskini tekrar alabilecekti. Ama şimdi olmazdı. Özellikle de ilişkilerini bu kadar yüzeysel tutan bu adamla hiç olmazdı.

“Teşekkürler,” dedi Lucy, Sam’in telefonunu tekrar cebine koymasını izleyerek. Elini iş kadınlarını andıran bir şekilde, tuhafça uzattı. “Daire hakkındaki haberlerini duymak için sabırsızlanıyorum.”

Sam uzatılan eli usulca sıktı, gözleri parıldadı.

Sam’in elinin sıcaklığı, parmaklarının parmakları etrafında sıkıca sarılışı, Lucy’nin kendini tarifi imkânsız bir şekilde iyi hissetmesine neden oldu. Kendisine uzun bir süredir dokunan, sarılan olmamıştı. Lucy bu anı gerekenden bir saniye daha uzun tuttu – tenindeki kızarış ayak parmaklarından kafa derisine kadar uzansa da.

Sam okunamaz bir ifadeyle Lucy’yi inceledi. Elini tutarak ona yaklaştı, kafasını onunkine doğru eğdi. “Şu test sürüşü hakkında...” diye mırıldandı.

Lucy düşüncelerine hâkim olamıyordu. Kalbi gümbürdemeye başladı. Güneşin serin ve mavi karanlığa karışmasını boş gözlerle izledi. Sam onu omzuna dayayıp şaşırttı, elini de Lucy’nin omurgasının üzerinde, rahatlatıcı bir hareketle gezdirmeye başladı. Vücutları ara ara birbirine dokundu. Sam sıcak, sert ve diz titreten bir baskı yaratıyordu.

Dikkati dağılan Lucy, Sam’in eli yüzünün yan kısmına gelip ağzı ağzına yaklaştığında ses çıkaramadı. Sam çok nazıkçe, Lucy’yi rahatlatarak öpücüğe hazırladı. Lucy içgüdüsel olarak ağzını açtı, yanlış içgüdüleri doğrularının üstesinden geldi.

Öpücük onu bir anlığına, kaybedecek bir şeyi olmadığı konusunda kandırdı. Saçmalık, diye düşündü. Ama Sam’in dili onunkine değdi; Lucy’nin eli de yükselip Sam’in ensesini aradı. Lucy’nin kalp atışlarının arası duygularla dolup taşıtı.

Öpücüğü bitiren Sam oldu. Lucy dengesini tekrar bulabilene kadar kollarını etrafından ayırmadı. Neye uğradığını şaşırmış

ve savunmasız kalmış halde, Lucy sonunda kendini ondan çekmeyi başarabildi. Sonra da ön basamaklara doğru hareketlendi.

“Seni yakında arayacağım,” dediğini duydu Sam’in.

Duraksayan Lucy, omzunun üstünden ona baktı. “İyi bir fikir olmaz,” dedi.

İkisi de daireden bahsetmediğinin farkındaydı.

“Seni kimse bir şeye zorlamayacak,” dedi Sam. “Kontrol sende, Lucy.”

Lucy küçük bir kahkahanın ağzından kaçmasına engel olmadı. “Eğer birine kontrolün onda olduğunu söyleme ihtiyacı duyuyorsan, kontrol pek de onda değildir.” Sonra da merdivenleri çıkmaya başladı ve arkasına bakmadı.

SEKİZ

“Daha çok erken,” diye itiraz etmişti Kevin, Alice evlilik fikrini öne sürdüğünde. “Daha yanıma henüz taşındın.”

Alice ona uzun uzun, sertçe bakmıştı. “Nasıl bir zaman çizgisi düşünüyoruz peki?”

“Zaman akışı,” diye tekrar etmişti Kevin.

“Altı ay? Bir yıl? Ben sonsuza kadar beklemeyeceğim, Kevin. Senin yaşındaki birçok erkek evli. Senin sorunun nedir? Bana âşık olduğunu söylemiştin.”

“Öyleyim de, ama-”

“Hakkımda daha fazla öğrenecek ne olduğunu düşünüyorsunuz? Seni tutan nedir? Eğer bu ilişkinin uyumsuz olduğunu düşünüyorsan ayrılmak konusunda bir sorunum yok.”

“Ben hiç öyle bir şey demedim.”

Ama Alice kendisiyle ilgili büyük bir şey olması gerektiğine karar vermişti, özellikle de senaryo yazarlığı işini henüz kaybetmediği düşünülürse. Dizinin baş yazarıyla konuşan menajeri, bu konuşmadan hemen sonra Alice’i aramış ve dizinin yayından kaldırıldığını bildirmişti. Reytingler o kadar düşüktü ki hikâyeyi bir yere bağlamaları bile mümkün olmayacaktı. Dizinin yayın dilimi şimdiden birkaç oyun programıyla doldurulmuştu bile. Dağıtımçı, diziyi birkaç farklı kanala pazarlamaya çalışıyordu ama bu süre zarfında Alice’in sakince bekleyip sınırlı birikimiyle yaşamaya çalışması gerekiyordu.

Kevin’la evlenmek onun üç farklı sorununu çözecekti. Hem onun maddi desteğini arkasına alacaktı, hem Lucy’ye Kevin’ın onu daha çok sevdiğini ispatlamış olacak, hem de ailesinin bu

birlikteliği onaylamasını sağlayacaktı. Düğünü annesiyle birlikte planlayacaklardı ve herkes heyecanlı bir bekleyiş içine girecekti. Bu olay aileyi tekrar birleştirecekti. Lucy de incinen gururunu bir kenara bırakıp olanları unutmak zorunda kalacaktı.

Nişan yüzüğünü parmağına takar takmaz, Alice büyük bir zafer kazanmışçasına ailesini aramıştı. Onu tebrik etmek yerine sertçe eleştirdiklerinde büyük şaşkınlığa uğramıştı.

“Tarih belirlediniz mi?” diye sormuştu annesi.

“Daha değil. İkimiz birlikte fikir yürütürüz diye-”

“Beni planlarına karıştırmama hiç gerek yok,” demişti annesi hemen. “Eğer bizi de orada istiyorsan, babanla birlikte düğüne geliriz. Ama planlama ve ödeme senin sorumluluğunda.”

“Ne? Ben senin evlenen ilk kızınım ve bana güzel bir düğün yapmayacak mısın yani?”

“Ailemizin durumu normale döndüğünde bir düğünün masraflarını karşılamaktan fazlasıyla mutlu oluruz. Ama şu an sanki kız kardeşinin üzerinden bir mutluluk devşirmişsin gibi bir hal var. Onun hislerini düşününce de Kevin’la olan ilişkinizi desteklememiz mümkün değil. Bunun bir başka anlamı da şu ki aylık harçlıklarını da kesiyoruz.”

“Bir de evlatlıktan reddedin bari!” diye bağırdı Alice inanamayan bir şekilde. “Yaptığınız haksızlığa inanamıyorum!”

“Sen herkese haksızlık eden bir durum yarattın, Alice. Kendin de dahil. Gelecekte bir sürü şey olacak: tatiller, doğumlar, hastalıklar... Bunları bir aile olarak göğüsleyebilmeliyiz. Ama sen Lucy’yle aranı düzeltmeden bunlar mümkün olmayacak.”

Çok öfkelenen Alice, annesiyle yaptığı konuşmayı Kevin’a anlatmıştı; ama erkek arkadaşı omuz silkip düğünü belki de ertelemeleri gerektiğini söyleyerek karşılık vermişti.

“Lucy seni kaybettiğini hazmedene kadar mı yani? Sırf kalıklık etmek için, önümüzdeki elli yılı bekâr geçirir o.”

“Onu birisiyle beraber olmaya zorlayamazsın,” demişti Kevin da.

Alice uzun uzun düşünmüştü. “Lucy yeni bir erkek arkadaş bulduğu anda kurban pozisyonunu kaybedecek. Annemle babam da hayatına devam ettiğini kabul etmek zorunda kalacak. Sonra da bana hak ettiğim düğünü verecekler ve her şey olması gerektiği gibi ilerleyecek.”

“Peki nereden bulacaksın Lucy’nin yeni sevgilisini?”

“Sen adada bir sürü insan tanıyorsun. Kimi önerirsin?”

Kevin ona korku dolu bir bakış atmıştı. “Bu iş tuhaflaşmaya başlıyor, Alice. Eski kız arkadaşımın dostlarımdan birinin arasını yapacak da değilim yani.”

“Yakın arkadaşların arasından biri olmak zorunda değil ki. Lucy’ye hitap edebilecek normal, iyi görünümlü bir adam olsun, yeter.”

“Ben birini bulabilsem bile, sen nasıl...” Alice’in yüzündeki inatçı ifadeyi okuyunca Kevin’in sesi gitgide kısıldı. “Bilemiyorum. Belki Nolanlardan birini düşünebiliriz. Alex’in boşandığını duymuştum.”

“Boşanan adamlar olmaz. Lucy onlarla ilgilenmez.”

“Ortanca kardeşleri bekâr – Sam. Bağ sahibi.”

“Mükemmel. Nasıl aralarını yapabiliriz?”

“Onları tanıştırmamı ister misin?”

“Hayır, bunu gizli yapmamız lazım. Lucy ikimizden birinin tavsiye ettiği biriyle asla çıkmaz.”

Kevin bunu nasıl başarabileceklerini kafasında tarttı. “Alice, bunu gerçekten yapmak zorunda-”

“Evet.”

“Sam’in de bana bir borcu var zaten,” deid Kevin düşünceli bir şekilde. “Birkaç yıl önce onun bir zemin işini yapmıştım, para da almamıştım.”

“Güzel. O zaman borcunu geri isteme zamanı. Sam Nolan’ı Lucy’yi dışarı çıkarmaya ikna et.”

★

Sam Dayı’sı onu bağın içinde omuzlarında taşımak için sıksa vücudunu havaya kaldırıncı Holly kıkırdadı. “Ben uzunum!” diye haykırdı kız. “Bana bakın!”

Pamuk şeker kadar hafif olan kızın küçük kolları Sam'in alnının etrafına sarılmıştı.

"Sana kahvaltıdan sonra ellerini yıkamanı söylemiştim," dedi Sam.

"Yıkamadığımı nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü saçlarıma değiyorlar ve yapış yapışlar."

Kafasının üstünden bir gülüş geldi. Marşmelovhı çikolatalı krep yemişlerdi – bu kendi icatlarıydı ve Mark orada olsa muhtemelen bunu yemelerine izin vermezdi. Ama geceyi nişanlısı Maggie'nin evinde geçiren Mark orada olmadığı her zaman, Sam kuralları biraz gevşetiyordu.

Holly'nin ayak bileklerini elleriyle kavrayan Sam, traktörü çalıştırmak üzere olan bağ çalışanlarına seslendi. Araçta dört beş asma sırasını tamamen kaplayabilecek bir ağ mevcuttu.

Holly kollarını Sam'in kafasına daha da sıkı sardı, dayısını neredeyse kör edecek kadar. "Bu sabah sana yardım ettiğim için bana ne kadar ödeyeceksin?"

Sam sıırttı. Omuzlarının üstündeki hafif yüke, kızın şeker esintili nefesine, bitmek tükenmek bilmeyen enerjisine bayılıyordu. Holly hayatına girmeden önce küçük kızlar ona uzaylı gibi geliyordu. Pembe ve mor renklere olan tutkuları, simli yapışkanlara, oyuncak ayılara ve peri masallarına duydukları ilgi...

Cinsiyet eşitliği ruhuyla, iki bekâr dayısı Holly'ye balık tutmayı, beysbol oynamayı, çivi çakmayı öğretmişlerdi. Ama kızın yaylara, biblolar ve tüylü şeylere duyduğu ilgi olduğu gibi kalmıştı. O an da kafasında olan, en sevdiği şapkası, ön tarafına gümüş bir taş tutturulmuş, pembe bir beysbol şapkasıydı.

Sam yakın zamanda Holly'ye yeni kıyafetler almış ve kızın üzerine artık olmayanları bir poşete koyup hayır kurumuna bağışlamıştı. Yeğeninin ölen annesiyle ilgili anılarının gitgide yok olduğu fikri gelmişti aklına. Kıyafetler, eski oyuncaklar ve hatta eski söz öbekleri ile alışkanlıklar bile yavaş yavaş, zamanla yerini başka şeylere bırakacaktı. Bu yüzden tavan arasına eski şeyleri saklayacağı bir kutu koymuştu. Bir de Vick'le olan hatıralarını bir gün Holly'nin okuması için kenara not ediyordu.

Bazen kız kardeşiyle Holly hakkında konuşabilmeyi, küçük kızın ne kadar tatlı ve zeki olduğunu anlatabilmeyi istiyordu. Holly'nin değıştiğı yönleri, etrafında değıştirdiğı şeyleri anlatmak istiyordu. Sam şimdi kız kardeşiyle ilgili, yaşarken hiç anlamadığı şeyleri anlamaya başlıyordu: insanın çocuğunu bir eş olmadan büyütmesinin zorlukları, bir iş olduğunda evden çıkmanın ne kadar dert açtığı... Holly'yi de bir yere götürmek istediğı zaman kızın ayakkabılarını bulmak en az on beş dakika sürüyordu.

Ama bir de Sam'in hiç beklemediğı kazançlar vardı. Holly'ye bağcık bağlamayı o öğretmişti. Holly'nin önceki ayakkabılarının hepsi cırt cırtlıydı; Sam ona ilk bağcıklı ayakkabısını aldığında kızın bağcık bağlamayı bilmediğini fark etmişti. Holly o sırada altı yaşında olduğu için dayısı artık öğrenmesinin vaktinin geldiğini düşünmüş ve tavşan kulaklarını, etrafından dolanması gereken ipi göstermişti. Sam'in beklemediğı şeyse Holly'nin bu işi yapmak için odaklandığında kaşlarını çatışını gördüğünde içinde duyduğu histi. Babalık hissi, diye tahmin etmişti. Küçük bir kızın bağcıklarını bağlayışını görmesiyle gözleri buğulanmıştı resmen. Bunu keşke kız kardeşine de anlatabilseydi. Ya da Vick yaşarken, bebeğı küçükken onlarla daha ilgili olamadığı için ne kadar üzgün olduğundan bahsedebilseydi...

Ama Nolanlar böyleydi işte.

Holly'nin ışıklı spor ayakkabıları göğsüne vurdu. "Bana ne kadar ödeyeceksin?" diye sordu kız.

"Bugün ikimiz de bedavaya çalışıyoruz," dedi Sam de.

"Beni bedavaya çalıştırmak yasalara aykırı."

"Holly... şimdi birkaç tane saçma çocuk işçi kanununu çiğnedim diye polisi aramayacaksın, değil mi?"

"Arayacağım," dedi kız neşeyle.

"O zaman bir Dolar vereyim?"

"Beş Dolar."

"Peki bir Dolar verip bir de öğleden sonra Friday Limanı'na seni dondurma yemeye götürsem?"

“Anlaştık!”

Pazar sabahıydı, bağıın üstü sisle kaplıydı, uzaktaki koy sessiz bir gümüşten ibaretti. Ama bir anda çalışıp koridorların arasınıda dolaşmaya başlayan traktör atmosferi değıştirdi.

“Asmaların üstüne neden ağ gereceğiz?” diye sordu Holly.

“Kuşları meyveden uzak tutabilmek için.”

“Peki şimdiye kadar niye yapmadık?”

“Üzümler henüz olmamıştı, çiçekler daha yeni meyve veriyordu. Şimdi sonraki aşamaya geçtik, yani versaison.”

“O ne demek?”

“Şimdi üzümler büyüüyüp şekerlenecek, gitgide daha da tatlanacak. Benim gibi.”

Durdular; Sam, Holly’yi dikkatlice yere indirdi. “Peki neden özellikle versaison diyoruz?”

“Çünkü Fransızlar bu aşamaya özel bir isim vermişler. Bu da güzel bir şey aslında, çünkü her şeyin kulağa daha güzel gelmesini sağlıyorlar.”

Bütün bağı ağlarla çevirmek iki-üç günlerini alacaktı. Bu işlem hem hayvanları uzak tutacaktı hem de işçiler fazla yeşeren meyveleri almak için geldiklerinde onlara kolaylık sağlayacaktı.

İlk ağ panelleri serildikten sonra Sam yeğenini tekrar omuzlarına aldı. Çalışanlardan biri de sicimleri ağların ucuna tahta çiviyle dolama yöntemini küçük kıza gösterdi.

Küçük ve becerikli elleriyle, Holly panelleri birbirine bağladı. Kafasını kaldırıp işçiliğini incelerken pembe şapkası sabah güneşinde parıldadı. “Gökyüzüne dikiş attım,” dedi ve Sam Dayı’sını gülümsetti.

★

Öğlen yemeği vakti geldiğinde işçiler mola verdi ve Sam de Holly’yi yıkanması için eve gönderdi. Sonra asmaların arasında yalnız başına tur atmaya başladı, yaprakların sesini dinledi, ara ara parmaklarını bir ağaç gövdesinde ya da ince dalların üstünde

gezdirdi. Asmaların içinde dolaşan sağlık titreşimlerini, köklerden yükselen suyu, gün ışığını emen yaprakları, yumuşamaya ve şekerle ağırlaşmaya başlayan üzümleri hissedebiliyordu.

Eli bitkinin en üstündeki dalın üzerinde gezinirken yapraklar gözle görülür şekilde ona doğru hareketlendi.

Sam'ın büyümekte olan şeylere karşı duyduğu ilgi, çocukluğunda birinin bahçesinde çalışmaya başladığında şekillenmişti.

Fred ve Mary Harbison, mahallenin yaşlı çiftlerindendi. Sam on yaşındayken doğum günü hediyesi olarak aldığı bumerangı oyun sırasında yanlışlıkla bu çiftin oturma odası penceresinin camını kırmıştı.

Fred aksayarak dışarı fırlamıştı. Uzun boylu ve kambur olduğu için boğumlu meşe ağaçlarını andırıyordu ama o ciddi ve sade yüzünde her zaman bir nezaket olurdu. "Kaçma bakalım," demişti Sam'ın koşmak üzere olduğunu görünce. Sam de dikkatli ve etkilenmiş bir şekilde olduğu yerde kalmıştı.

"Oyuncağını sana geri verebilirim," diye bilgilendirmişti Fred onu, "ama camın parasını çıkaracak kadar ev işimi yaparsan. Mesela Bayan Harbison'ın bahçesindeki otları temizleyerek başlayabilirsin."

Kocasının uzun ve heybetli olduğu kadar kendisi de tıknaz olan Mary'yi Sam hemen sevmişti. Kadın ona hangilerinin temizlenmesi gereken otlar, hangilerinin çiçekler olduğunu gösterdikten sonra Sam derhal işe girişmişti.

Dizlerini çökerek otları temizleyip tohumlar için çukurlar açarken, Sam bu bitkilerin onunla konuşmaya çalıştığını, kelime kullanmadan ihtiyaçları olan şeyleri söylediklerini düşünmeye başlamıştı. İzin bile istemeden, Sam yaşlı çiftin ihtiyaç dolabından küçük bir kürek alıp çuha çiçeklerini daha çok güneş alacakları bir yere ekmiş, hezaren çiçekleriyle krizantem fidelerini de Mary'nin ona söylediğinden farklı yerlere çekmişti.

Bu günden sonra Sam her okul çıkışı Harbisonlar'ın bahçesinde vakit geçirmeye başlamıştı – Fred'in bumerangı ona geri vermesinden sonra bile. Sam komşularının mutfak masasında

ev ödevini yaparken Mary ona bir bardak soğuk süt ve bir kâse tuzlu kraker verirdi. Bayan Harbison bahçecilikle ilgili kitaplarını incelemesine de izin vermiş ve Sam'in toprağın ihtiyaç duyduğunu söylediği her şeyi ona temin etmişti: yosun, pamuk tohumu küspesi, kırık yumurta kabukları, yeşil limon, dolomit, artık balık kafaları... Sam'in işçiliğinden sonra bahçe çiçeklerle ve zengin renklerle dolmuştu. Yoldan geçen insanlar arabalarını durdurup hayran hayran bakıyorlardı.

“Vay be, Sam,” demişti Mary mutlulukla, kırıksık yüzü Sam'in çok sevdiği gibi mutlu mutlu gülümserken. “Sende bahçecilik doğuştan yetenek.”

Ama Sam bundan fazlasının da olduğunu biliyordu. Bahçeyle aralarında bir çeşit uyum olduğunu hissediyordu. Aynı zamanda az insanın farkında olduğu bir şeyi fark etmiş, dünyadaki her şeyin duyguları olduğunu, canlı olduğunu kavramıştı. Yeni ayda hangi tohumların ekileceğini, dolunayda hangilerini seçmesi gerektiğini içgüdüsel olarak biliyordu. Kimseden öğrenmemiş olmasına rağmen bitkilerin ne kadar güneşe ve suya ihtiyacı olduğunu, toprağa neler katması gerektiğini, sabunlu su spreyiyle küfleri nasıl arındıracağını, yaprak bitinden kadife çiçeği ekerek nasıl kurtulabileceğini çözebiliyordu.

Mary için bahçenin arka kısmında bir sebze bahçesi kurmuştu ve bahçe dolgun, çiçekli, bol çeşitli ürünler vermişti. Kabakların salatalıkların yanına ekilmek istediklerini, fasulyelerin kerevizleri sevmelerine rağmen soğanların yanında olmak istemediklerini, karnabaharların da asla domateslerin yanına ekilmemeleri gerektiğini sezebilmişti. Sam bitkileri ekerken arılar onu hiç sokmamış, sinekler hiç rahatsız etmemiş, ağaçlar da dallarını olabildiğince uzatıp ona gölge yaratmaya çalışmıştı.

Sam'i günün birinde bir bağ sahibi olmaya ikna eden de Mary olmuştu. “Şarap içki işi değildir,” demişti ona. “Şarap yaşam işidir, sevgi işidir.”

Derin düşünceler içinde, Sam bağın köşesine gitti ve diğerlerine benzemeyen bir asmayı incelemeye başladı. Geniş ve

boğumlu bu ağaç, canlı olmasına rağmen filizlenmemişti. Meyvesi yoktu, tomurcuklarını sınıksı yummuştı. Tüm çabasına rağmen, Sam bu bitkiyi nasıl verimli hale getirebileceğini çözmemişti. Bu bitkinin sessiz bir iletişimi, ihtiyacı olanı söylediği falan da yoktu. Duruyordu öylece.

Sam Rainshadow Yolu'ndaki araziye henüz alıp incelemeye başladığında burada asmaların kolayca, yabani halde yetiştiğini fark etmişti. Yeni Dünya'ya koloniciler tarafından getirilen Avrupa viniferasına benziyordu – ama olamazdı. Viniferaların hepsi bilinmeyen böcekler, hastalıklar ve atmosfer koşulları yüzünden yok olmuştu. Fransızlar yerli türler kullanarak, hastalıklara dayanıklı köksaplara nakledilmeye gereksinim duymadan meyve veren, melez ürünler elde etmişlerdi. Belki de bu asma da o eski melezlerdendi ama görünüşü daha önce Sam'in gördüğü ya da duyduğu herhangi bir şeye benzemiyordu. Şimdiye kadar başka biri de bitkinin kimliğini tespit etmeyi başaramamıştı – Sam'in yolladığı fotoğrafları ve örnekleri inceleyen bir uzman bile.

“Sana nasıl yardımcı olabilirim?” diye mırıldandı Sam, elini asmanın geniş ve düz yaprakları üstünde nazıkçe gezdirerek. “Senin sırrın nedir?”

Genelde köklerde ve toprakta var olan enerjiyi, bitkinin ihtiyaç duyduğu şeyi hissedebilirdi. Sıcaklık değişimi, nem, ışık, besin... Ama bu asma sessiz kalmıştı, travma geçirmiş gibiydi, Sam'in varlığına tepki vermiyordu.

Sam bağdan çıkıp öğle yemeğini hazırlamak için mutfığa girdi. Dolaptan bir sürahi süt, bir kalıp da peynir çıkardı, kızarmış peynirli sandviçleri hazırlamak üzereyken kapının çaldığını duydu.

Gelen birkaç yıldır görmediği biriydi: Kevin Pearson. Arkadaş değillerdi ama ikisi de adada büyümüşü, yani birbirlerini tanımamaları imkânsızdı. Kevin her zaman yakışıklı ve popüler biri olmuştu, herkesten önce olgunlaşıp en güzel kızlarla birlikte olan tiplerdendi.

Aksine, Sam bir çalı fasulyesi kadar ince, burnu popüler bilim dergileri ya da Tolkien romanlarından çıkmayan bir genç olmuştı. Babasının en sevmediği oğluydu, çift kabuklu yumuşakçaları, karidesleri ve False Koyu'nun gelgit havuzlarında kalmış su kurtlarını incelemeyi seven, inek ortanca oğlandı Sam. Sporlarda da fena değildi aslında ama bunları bir türlü Mark gibi sevememiş, Alex gibi bu uğraşa tutkuyla sarılamamıştı.

Sam'in Kevin Pearson'la ilgili aklında kalan en berrak anısı, yedinci sınıfta tıp ya da bilim alanında ödev yapmaları için oluşturulan öğrenci grubunda birlikte yer almalarıydı. Ödev için yerel bir eczacıyla söyleşi yapmışlar, kartondan bir şema hazırlamışlar ve farmakolojinin tarihi hakkında bir inceleme hazırlamışlardı. Kevin'in tembelliği ve kaytarması sonucu Sam her şeyi kendi yapmak zorunda kalmıştı. Ödev A almıştı ve Kevin da elbette bu nottan faydalanmıştı. Ama Sam yaptığı işin sonucunda Kevin'in da A almasının adil olmadığı konusunda itiraz edince, Kevin ona aşağılayıcı bir bakış atmıştı.

“Ödevi babam bana izin vermediği için yapmadım,” diye yanıt vermişti Kevin ona. “Senin annenle babanın içkici olduğunu söylüyor.”

Sam buna ne karşı çıkabilmiş, ne de bunu inkâr edebilmişti.

“Sen de beni evine davet edebilirdin,” demişti Sam üzgünce. “Karton şemayı orada hazırlayabilirdik.”

“Anlamıyor musun? Ön kapıdan bile içeri giremezdin. Kimse çocuklarının Nolanlarla arkadaş olmasını istemiyor.”

Sam bunun nedenini kavrayamamıştı. Jessica ve Alan –yani annesi ve babası- sınır tanımaksızın kavga ederlerdi, terbiye anlayışları yoktu, çocuklarının ve komşularının önünde, herhangi birinin önünde bağrıışlılardı. Maddi durumları, cinsel hayatları gibi özel konuları uluorta tartışmakta sakınca görmezlerdi. Didişe didişe birbirlerini bitirirlerken çocukları aile hayatı hakkında bir şey öğrenmişti: Bununla hiç işleri olmayacaktı.

Kevin'la yaşadıkları bilim projesi olayından kısa süre sonra, Sam on üç yaşındayken, babası bir tekne kazasında boğularak

ölmüştü. O dönemden sonra ailesi bir daha toparlanamamıştı. Yemek saatleri, uyku saatleri belirsizleşmiş, ev kurallardan yoksun bir yapıya bürünmüştü. Jessica kocasının ölümünden beş yıl sonra, aşırı alkol tüketiminden dolayı kendini ölüme sürüklediğinde kimse şaşırmamıştı. Bu yasin ortasında, Nolanların oğlunun annesinin gitmiş olmasından dolayı içten içe hissettiği rahatlama, yanında hiç de azımsanmayacak bir suçluluk duygusu getirmişti. Kendini barda rezil ettikten sonra araba kullanamayacak hale gelen annesini almasını isteyen birileri artık gecenin köründe aramayacaktı onu. Yabancılardan küçük düşürücü yorumlar ve espriler duymayacaktı artık, durduk yere krizler çıkmayacaktı.

Yıllar sonra, False Koyu'ndaki araziye bağ kurmak için satın aldığı anda, Sam bazı ağır iş ekipmanları kiralamaya ihtiyaç duymuştu ve Kevin'm da kendi işini kurduğu haberini almıştı. Buluşup bira içerek iş konuşmuşlar, şakalaşmışlar ve hatta biraz da eski zamanları yâd etmişlerdi. Kevin bu buluşma sonrasında bir iyilik yapmış ve normal fiyatın çok altını alarak Sam'in zemin işlerinin bir kısmını yapmıştı.

Kevin'in o anda neden kapısında dikildiğini kavrayamayan Sam, ona elini uzattı. "Pearson... Uzun zaman oldu."

"Seni gördüğüme sevindim, Nolan."

Kısa bir bakışmayla birbirlerini süzdüler. Sam'in kendi evlerinin kapısının eşiğinden geçmesine bile izin vermediği bir aileye mensup olan Kevin Pearson'ın onu evinde ziyaret etmesi, Sam'i içten içe şaşırtmıştı. Eski popüler çocuk artık onu dövmezdi ya da sosyal üstünlüğünü kullanarak onu ezemezdi. Ölçülebilir her açıdan, artık denklerdi.

Ellerini haki şortunun ceplerine atan Kevin, içeri girip hole göz gezdirirken yüzünde şen bir gülümseme vardı. "Mekân düzelmeye başlamış."

"Meşgale oluyor," diye karşılık verdi Sam.

"Mark'la birlikte yeğeninize baktığınızı duydum." Kevin biraz tereddüt etti. "Vickie'ye çok üzıldüm. Çok iyi kızdı."

Bir Nolan olsa bile, diye geçirdi Sam içinden ama şunu demekle yetindi: “Holly’yle birlikte sofraya oturmak üzereydik. Öğlen yemeğini bizimle yemek ister misin?”

“Yok, sağ ol. Uzun kalamayacağım.”

“Ben sandviçleri hazırlarken mutfağa gelsene o zaman.”

“Tabii.” Kevin hemen ev sahibini takip etti. “Senden bir iyilik istemeye geldim,” dedi, “hatta aslında bu iyiliğin sonunda bana teşekkür bile edebilirsin.”

Sam dolaptan bir tava çıkardı, ocağa koyup ısıtmaya başladı ve üstüne zeytinyağı döktü. Uzun süre önce Holly’nin bekârların beslenme şekline –pizza ve bira- uyum sağlayamayacağını düşündüğü için yemek yapmayı da öğrenmişti. Hâlâ öğrenecek birçok şey olmasına rağmen, evdekileri aç bırakmayacak kapasiteye kadar kendini geliştirmişti.

Sam domates çorbasını mikrodalgaya uygun bir kaba dökerken misafirine şöyle sordu: “Neymiş o iyilik peki?”

“Birkaç ay önce kız arkadaşımdan ayrıldım. Ama işler sandığımdan daha karışık bir hal aldı.”

“Sapıklık falan mı ediyor?”

“Yok, öyle bir şey değil. Aslında doğru dürüst dışarı bile çıkmıyor.”

Sam onları sıcak tavaya indirdiğinde sandviçler cızırdamaya başladı. “Ayrılık sonrası... Doğal tabii.”

“Evet. Ama artık hayatına devam etmesi lazım. Onu tanıştıracak birini düşünmeye çalıştım – birlikte eğlenebileceği biri. Duyduklarıma göre sen de şu an kimseyle çıkmıyormuşsun... değil mi?”

Kevin’in lafı getirdiği yeri algıladığında gözleri hayretle büyüyen Sam gülmeye başladı. “Senin kalıntılarınla ilgilenmiyorum. Ayrıca teşekkür etmeyeceğimden de eminim.”

“Ama öyle değil ki,” diye itiraz etti Kevin. “Kız harika biri. Çok çekici. Yani... Tam olarak çekici değil, ama güzel. Ve çok tatlı. Aşırı tatlı.”

“Madem o kadar tatlıydı, ne demeye ayrıldın ondan?”

“Şey... Küçük kız kardeşiyle aramızda bir şeyler oldu da...”
Sam bakakaldı.

Kevin’in yüzü savunmacı bir ifadeye büründü. “Gönül bu dostum...”

“Tabii... Ama ben senin zehirli atıklarınla uğraşamam.”

“Zehirli atık mı?” Kevin kafası karışmış bir şekilde duyduğu lafı tekrarladı.

“Her kadın böyle bir olaydan sonra büyük sorunlar yaşar. Muhtemelen şu an radyoaktif durumdadır.” Sam sandviçleri sert bir hareketle çevirdi.

“O gayet iyi. Hayatına devam etmeye hazır. Sadece bunu daha bilmiyor.”

“Ne zaman hazır olmasına bence kendisi karar versin, ne dersin? Ona yeni birini bulmak için neden bu kadar heveslisin ki?”

“Bu durum aile içinde bazı sorunlara yol açtı. Alice’le geçenlerde nişanlandık.”

“Alice küçük kız kardeş mi oluyor? Tebrikler.”

“Sağ ol. Neyse... Alice’in ailesi durum nedeniyle kızgın. Düğün maliyeti konusunda, planlamada falan yardımcı olmak istemiyorlar. Alice de ailesi tekrar bir araya gelsin istiyor. Ama o kutlu an, Alice’in ablası tekrar birileriyle çıkmaya başlamadan gerçekleşmeyecek.”

“İyi şanslar o zaman.”

“Bana borçlusun, Nolan.”

Sam yüzünü buruşturarak çorba kabını mikrodalga fırına yerleştirdi. “Lanet olsun,” diye mırıldandı. “Bunun geleceğini tahmin etmiştim.”

“Senin için yaptığım o kadar toprak taşıma işinden sonra, hem de neredeyse bedavaya... O yabancı asmayı nakletmene yardım etmemi saymıyorum bile.”

Kevin haklıydı. O asma eğer kesilmemiş olsaydı muhtemelen bir yol projesine kurban giderdi. O zorlu işi hakkıyla başarmanın yanı sıra, Sam’den başka birinin alacağını düşük bir parçasını istemişti.

Yani, evet: Sam, Kevin'a borçluydu.

"Onu kaç kez dışarı çıkarmamı istiyorsun?" diye sordu Sam sertçe.

"Birkaç kez çıkarsan yeter. Belki bir kez içki içersen, sonra da yemeğe çıkarsan yeter."

Sam dumanı tüten sandviçleri tabaklara koydu ve Holly'nin-kini dört parçaya böldü. "Bu kadını dışarı çıkarmamdan sonra -tabii onu ikna edebilirsem yani- aramızda borç harç kalmayacak, Pearson. İşimiz bitecek."

"Kesinlikle," dedi Kevin hemen.

"Bizi nasıl tanıştıracaksın peki?"

"Yani, mesele şu ki..." Kevin rahatsız bir hale büründü. "Onunla kendi başına tanışabilmenin bir yolunu bulman lazım. Çünkü bu olayla benim bir ilgimin olduğunu duyarsa hayatta razı gelmez."

Sam karşısındaki adama inanamayan gözlerle baktı. "Yani senin kızgın, erkek düşmanı eski kız arkadaşının peşine düşüp onu benimle dışarı çıkmaya ikna etmemi mi istiyorsun?"

"Evet, özetle böyle."

"Onu unut işte. Yaptığın işin parasını öderim, daha iyi."

"Paranı istemiyorum. Onu dışarı çıkarmamı istiyorum sadece. Bir kez içki için, bir kez de yemeğe çıkın."

"Kendimi eskort gibi hissettim," dedi Sam acı acı.

"Onunla yatmak zorunda değilsin. Hatta-"

"Eskort ne demek, Sam Dayı?" dedi mutfığa bir anda giren Holly. Küçük kız hemen dayısının yanına gidip kollarını adamın beline doladı, gülümsedi.

"Eskort demedim - eskici dedim." Sam yeğeninin başındaki şapkayı arkaya doğru çevirdi. "Etraftaki bazı şeylerin eskiliğinden yakınıyordum. Sen yine de o kelimeye fazla takılma, Mark Dayı kızabilir." Holly kafasını indirmeye çalışınca boynunu ona doğru eğdi.

"Bu kim?" diye sordu Holly.

"Eski bir arkadaşım," dedi Sam, sonra da sandviçini küçük

kıza uzattı, onu masaya oturttu ve çorba koymaya gitti. Kevin'a gözlerini kısarak bakıp sordu: "Resmi var mı?"

Arka cebinden telefonunu çıkaran Kevin, ekranda biraz gezindikten sonra buldu. "Şu. Gönderiyorum."

Sam telefonu hemen Kevin'ın elinden alıp kadının fotoğrafına baktı. Gördüğü yüzü tanıyınca nefesi kesildi.

"Kendisi bir sanatçı," dediğini duydu Kevin'ın. "Adı Lucy Marinn. Şu an Artist's Point'te kalıyor. Kasabada kendisine ait bir atölyesi var. Vitray işleri yapıyor. Pencereleler, abajurlar, dekoratif işler... Tatlı kız, değil mi?"

Durum en hafif tabirle çok ilginçti. Sam o an Lucy'yle zaten tanıştığını, önceki gece onunla birlikte Artist's Point'e yürüdüğünü söylemeyi düşündü ama bunu şimdilik kendine saklamaya karar verdi.

Bu gergin sessizlikte masada oturan Holly ilk konuşan oldu: "Sam Dayı, çorbam n'oldu?"

"Al bakalım, küçük hanım." Sam kâseyi kızın önüne koydu, sonra da onun boynuna bir parça kâğıt havlu sıkıştırdı.

İşi bitince Kevin'a döndü.

"Yapacaksın, değil mi?" diye sordu Kevin.

"Evet, yapacağım." Sam rahat bir hareketle kapıyı gösterdi. "Seni kapıya kadar geçireyim."

"Eğer Lucy'den hoşlanırsan," dedi Kevin, "bir de kız kardeşini görmem lazım. Daha genç, daha güzel." Sanki pazarlığın kârlı çıkanının kendi olduğunu anlatmaya çalışıyormuş gibi.

"Harika," dedi Sam. "Ben ötekini istiyorum ama."

"Peki." Kevin rahatlamıştan çok şaşırmaşa benziyordu. "İtiraf etmem lazım ki bu kadar kolay ikna olmanı beklemiyordum."

"Sorun değil. Ama anlamadığım tek bir şey var."

"Nedir?"

"Lucy'yle ayrılmanın gerçek nedeni ne? Daha genç ve daha güzel birini istediğini anlatma şimdi bana, çünkü bu kadının sahip olmadığı şey sana lazım değil. Nedir olay?"

Kevin'ın yüzünde insanların kaldırımında yürürken ayakları

takılınca etrafta görünmeyen bir engel ararken yüzlerinde oluşan şaşkın ifade oluştu. “Onun hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim, sonra... sıkıcılaştı. Artık hayatıma devam etme vakti gelmişti.” Sam’in hafifçe gülümsediğini görünce yüzü buruştu. “Komik mi geldi?”

“Hayır.” Sam bu sırtmanın kendisinin kadınlar konusunda Kevin’dan daha iyi durumda olmadığını fark etmesinden kaynaklandığını açıklayacak değildi. Hatta uzun süreli bir ilişkiye yaklaşan bir şey bile yaşamamıştı, bunu istememişti bile.

“Olan bitenden nasıl haberdar olabilirim?” diye sordu Kevin, Sam onu holden geçirip kapıyı açarken.

“Eninde sonunda öğrenirsin.” Sam ona Lucy’yi bu gece arayacağını bildirme gereği duymadı.

“Hemen duyabilirsem çok sevinirim. Beraber dışarı çıktığınızda hemen bildirebilirsen çok sevinirim.”

Tek omzunu kapı pervazına dayayan Sam, Kevin’a alaycı bir bakış attı. “Mesaj, e-mail ya da powerpoint sunumu falan bekleme şimdi. Tamam, onu dışarı çıkaracağım, Pearson. Ama bunu yaptıktan sonra olacaklar sadece bana kalmış.”

Sabah olduğuunda Lucy sesli mesajlarını kontrol etti ve Sam Nolan'ın önceki gece bıraktığı mesajı dinlemeye başladı.

“Daire hâlâ müsaitmiş. Harika bir liman manzarası var, ayrıca Artist's Point'ten iki dakikalık yürüme mesafesinde. Eğer ilgilenirsen ara beni.”

Sam'e geri dönecek cesareti bulması için öğle yemeğine kadar beklemesi gerekti. Daha önce istediğı şey üzerinde tereddüt ettiği pek olmamıştı. Ama Kevin'la ayrıldığından beri hiç sorgulamadığı şeyleri sorgulamayı başlamıştı – özellikle de kendisini.

Önceki iki yıl boyunca Kevin'la olan ilişkisi hayatının her alanını kaplamıştı. Arkadaşlarının zayıflamasına, fikirlerinin ve tutkularının akıp gitmesine izin vermişti. Bunu Kevin'a dırdır ederek, onu kontrol etmeye çalışarak telafi etmeye çalışmış olabilir miydi? Kendisini nasıl tekrar doğru yola sokabileceğini, nasıl kendini tekrar bulabileceğini bilemiyordu. Ama şurası çok açıktı ki Sam Nolan'la takılmanın varacağı bir yer yoktu. Bu adam ciddi ilişkilerin çıkmaz sokağıydı.

“Her ilişki ciddi olmak zorunda mı?” diye sormuştu Justine, Lucy bu fikrini önceki akşam ona açtığı zaman.

“Ciddi olmuyorsa neden zahmete gireyim ki?”

“Hiç ciddi olmayan ilişkilerimden bir sürü şey öğrendim ben mesela. Sence yol mu daha önemli, varış noktası mı?”

“Yol demeliyim, biliyorum,” demişti somurarak. “Ama şu an kendimi varış noktasına hazır hissediyorum.”

Justine bunu duyunca gülmüştü. “O zaman Sam'i yolda karşına çıkan ve hiç beklemediğin kadar eğlenceli bir şey olarak düşün.”

Lucy arkadaşına şüpheli bir bakış atmıştı. "Dünyanın en büyük yün yumağı gibi bir şey mi yani? Ya da araba lunaparkı?"

Sorular alaycı olsa da Justine hevesini kaybetmemişti: "Aynen öyle. Belki de şu gezici karnavallardaki hız trenleri gibi."

"Hız trenlerini hiç sevmem," dedi Lucy. "Bir yere gidiyor-muşsun gibi hissediyorsun ama bittiğinde kendini başladığın yerde buluyorsun. Baş dönmesiyle mide bulantısından bahset-mek bile istemiyorsun."

Lucy'nin davetiyle, Sam öğleden sonra kasabadaki cam atölyesine uğradı. Üstüne eski kot pantolon ve siyah bir polo tişört giymişti. Turkuaz gözleri bronz teniyle tezat oluşturuyordu. Lucy onu içeri alırken midesinde bir titreşim hissetti.

"Güzel mekânmış," diye yorum yaptı Sam etrafına bakınarak.

"Eskiden garajmış, sonra sahibi görünümü değiştirmiş," dedi Lucy. Sam'e lehimleme ve ışık masalarını, pencere haline getirilecek, kesilmiş cam parçalarını gösterdi. Raflardan bir kısmı su yalıtımı malzemeleriyle dolu kavanozlarla ve beyazlatıcı pudralarla doluydu, yanlarında da düzgünce sıralanmış aletlerle fırçalar duruyordu. Ancak atölyenin büyük kısmı tabandan tavana uzanan camlarla kaplıydı. "Bulabildiğim her türlü camı topluyorum," dedi Lucy. "Bazen tarihi restorasyon projelerinde kullanabileceğim eski camlarla ilgileniyorum."

"Bu nedir?" Sam üstü gümüş renkle kaplı, mavi-yeşil bir cama doğru ilerledi. "Çok güzelmiş."

Lucy de ona katıldı ve parmaklarını uzatıp camın üstünde gezdirdi. "Bak o, yılın en büyük kazancıydı. Tacoma'daki çok büyük bir halk sanat tesisi için kullanılacakmış ama ödenek çıkmamış. O yüzden bu harika deneysel cam adamın tekinin ahırında yirmi yıldan uzun süre kalmış. Adam sonra bu camdan kurtulmak isteyince onunla ortak bir arkadaşımız bana haber verdi. Bütün parçayı neredeyse bedavaya aldım."

"Peki n'apacaksın bununla?" diye sordu Sam, Lucy'nin hevesi karşısında gülümseyerek.

"Daha bilmiyorum. Özel bir şey yapacağım. Rengin cama nasıl yayıldığını görüyor musun? Maviler, yeşiller..." Demek üzere olduğu şeyi ölçüp tartmadan, hemen ekledi: "Gözlerin gibi."

Sam'ın kaşları havalandı.

"Flört etmek için söylemedim," diye ekledi Lucy telaşla.

"Artık çok geç. Alındım bile." Sam köşedeki büyük elektrik ocagına doğru ilerledi. "Ne fırınmış... Ne kadar ısınyor?"

"Sekiz yüz dereceye kadar çıkıyor. Eritmek ya da kıvamlandırmak için kullanıyorum. Bazen erimiş bir yığının içine cam parçaları ekliyorum."

"Cam üfleme yok ama?"

Lucy kafasını iki yana salladı. "Onu yapmak için sürekli sıcak tutulması gereken fırınlardan lazım. Daha önce cam üfleme işi de yapmıştım ama uzmanlık alanım değil. Pencerelele uğraşmayı her şeyden çok seviyorum."

"Neden?"

"Çünkü bu işte... ışık kullanılarak sanat yapılıyor. Dünyaya bakış şeklinin paylaşılması için bir yol yani. Duyguların gözle görülür hale getirilmesi."

Sam masadaki hoparlör setini işaret etti. "Çalışırken sürekli müzik dinler misin?"

"Çoğu zaman. Hassas bir cam kesim işi yapıyorsam sessizliğe ihtiyacım oluyor. Ama öteki zamanlarda moduma göre müzikler açıyorum."

Sam etrafı incelemeye devam etti. Renkli cam konileri ve çubukları inceledi. "Cama olan ilgin ne zaman başladı?"

"İkinci sınıfta. Babam beni bir cam üfleme atölyesine götürmüştü. O zamandan beri cama takıntılıyım. Uzun süre işimden ayrı kaldığım zaman resmen aşermeye başlıyorum. İşim benim için bir tür meditasyon – içimi rahatlatıyor."

Sam masaya yanaştı ve Lucy'nin taslaklarından birine göz attı. "Cam feminen midir, maskülen mi?"

Şaşırın Lucy kahkaha attı. Daha önce kimse ona böyle bir

soru sormamıştı. Soruyu dikkatle düşündü. Camın istediği şeyi yapmasına izin vermeliydiniz, onu kontrol etmek yerine ona eşlik etmeliydiniz, onu nazikçe ve kuvvetle işlemeliydiniz. “Feminen,” dedi. “Peki şarap? O feminen mi, maskülen mi?”

“Fransızcada şarap anlamına gelen kelime maskülen: vin. Ama bana kalırsa şaraba göre değişir. Tabii”-Sam o an sırtıttı-“şarap dünyasında cinsiyetçi kelimelerin kullanılmasına itiraz edenler de var. Mesela hafif ve zarif bir şarap olan Chardonnay’i feminen gösterirler. Cabernet’yi de maskülen olarak görürler. Ama bazen bunu tarif etmenin başka bir yolu yoktur.” Sam taslağı biraz daha inceledi. “Parçalardan birinden ayrılırken zorlandığın oluyor mu?”

“Ayrıldığım her şey zorluyor beni,” dedi Lucy, kendiyle dalga geçen bir kahkahayla. “Ama kendimi geliştiriyorum.”

Sonunda atölyeden çıktılar ve Friday Limanı’nın sokaklarında daireye doğru ilerlemeye başladılar. Parıltılı sanat galerileriyle popüler restoranların arasında eski moda dondurmacılar ve kahveciler duruyordu. Yaklaşan feribotların ara ara düdüklerini öttürmesi, etraftaki dingin, tembel atmosferi bozamıyordu. Güneş losyonu ve kızartma deniz mahsullerinin zengin aromaları, deniz suyu ve deniz mazotu karışımı kokuların üstünde geziniyordu.

Daire, Batı Sokağı’ndaki çok kullanımlı bir sitedeydi. Çimlerin ortasından geçen bir yaya yolu, Front Sokağı’na çıkıyordu. Teras güvertesi ve devasa pencereleriyle şık ve modern bir dizayna sahipti. Lucy içeri girerlerken ne kadar etkilendiğini çalışmaya gizlemedi bile. Dairenin içinde birkaç modern parça vardı. Odalar doğal ahşapla ve doğa renkleriyle dekore edilmişti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Sam, Lucy’nin salondaki pencerelerden görünen manzaraları inceleyişini izleyerek.

“Bayıldım,” dedi Lucy dalgın dalgın. “Ama ben burayı karşılayamam.”

“Nereden biliyorsun? Daha hiç fiyat konuşmadık ki.”

“Çünkü burası daha önce yaşadığım her daireden daha güzel ve o dairelerin bile kirasını karşılayamam.”

“Mark buraya birini bulabilmek için çok hevesli. Ayrıca burası öyle herkes için uygun bir yer de değil.”

“Burayı kim beğenmez ki?”

“Merdivenleri sevmeyen insanlar. Bu pencerelerin izin vermediği bir mahremiyet isteyen insanlar.”

“Bence burası mükemmel.”

“O zaman bir çaresine bakarız.”

“O ne demek?” diye sordu Lucy hemen, savunmaya geçerek.

“Yani kiranın karşılayabileceğin bir fiyat olmasını sağlayacağım.”

Lucy kafasını iki yana salladı. “Sana karşı böyle bir yükümlülük altına girmek istemiyorum.”

“Girmezsin.”

“Bana iyilikler yapmana izin verirsem girerim. Özellikle de maddi iyilikler.”

Sam’in kaşları indi. “Bu durumdan bir avantaj sağlayacağımı mı düşünüyorsun?” Ona doğru yaklaştı ve Lucy’nin refleksif olarak, granit masanın ucunu sırtında hissedene kadar geri gitmesine neden oldu. “Günün birinde fötr şapka takıp bıyıklarımı burarak sana geleceğimi, kira yerine seks talep edeceğimi falan mı sanıyorsun?”

“Yo, onu sanmıyorum.” Sam ellerini iki yanına koyunca Lucy huzursuzlandı. “Sadece... Bu durum beni çok rahatsız eder.”

Sam ona dokunmaksızın Lucy’ye yaklaştı. O kadar yaklaştı ki Lucy kendini bir anda adamın bronz boynunun derisini incelerken buldu.

“Lucy, bana seni sanki zorla bir şeye itmek istiyormuşum gibi davranıyorsun. Yok öyle bir şey. Eğer arkadaşlıktan daha öte bir şeyle ilgilendiğini düşünmeye başlarsan, aşırı mutlu olurum - çocuk gibi. Ama bu sırada beni Kevin Pearson gibi namussuzlarla aynı kefeye koymazsan da sevinirim.”

Lucy şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Nefesleri domino taşları gibi ardı ardına devriliyordu. “Ss-sen onun adını nereden biliyorsun?”

“Dün bağırma gelip benden bir iyilik istedi. Senin hakkında.”

“O... geldi... Sen Kevin’ı tanıyor musun?”

“Tabii ki tanıyorum. Yedinci sınıfta beni okul otoparkında pataklamasın diye tüm fen ödevlerini onun yerine yapmıştım.”

“Benimle... Ne dedi sana? Ne istedi?”

“Kız kardeşinle evleniyormuş. Ayrıca Alice’le ikinizin arası düzelmezse ailenin düğün için para harcamayacaklarını söyledi.”

“O son kısımdan haberim yoktu. Alice deliriyor olmalı. Ona yıllardır ailemden para geliyordu.”

Kendini Lucy’den uzaklaştıran Sam, uzun bir tabure bulup rahat bir hareketle oturdu. “Belli ki Kevin’la Alice sorunun seni biriyle tanıştırmaktan geçtiğini düşünüyorlar. Adamın biri seninle öyle bir romantizm yaşayacakmış ki seni endorfinle doldurup onların evliliğiyle ilgili bir sorunun kalmamasını sağlayacakmış.”

“O adam da sen mi olacaktı?” diye sordu Lucy inanamayarak. “Bay Endorfin?”

Sam tembel bir hareketle omuz silkti. “Nasıl istersen öyle yap.”

“Eğer isteseydim bile, artık seninle çıkmamın imkânı yok. Bana arkamdan gülerler, ne kadar saf olduğumu konuşup dururlar.”

“Ama sen de onlara gülersin,” dedi Sam.

“Umurumda değil. Bu konuyu tamamen görmezden gelmeyi tercih ederim.”

“Peki,” dedi Sam. “Senin istemediğini söylerim. Senin tipin değilmişim derim. Ama başka biriyle aranı yapmaya çalışırlarsa da şaşırma.”

Lucy dayanamayıp hayret dolu bir kahkaha attı. “Bu şimdiye kadar duyduğum en... Beni neden rahat bırakmıyorlar?”

“Görünüşe göre,” dedi Sam, “ailen Alice’in evliliğini onaylamak için –ve ona yine para vermek için– tek bir şart koyuyor.”

“Ne şartı?”

“Senin mutluluğun.”

“Tanrım!” diye haykırdı Lucy inanamayarak. “Ailem aşırı tuhaf.”

“İnan bana, Nolanların yanına bile yaklaşamazlar.”

Lucy onu neredeyse duymadı bile. “Mutluluğum şimdi mi akıllarına gelmiş?” dedi hesap soran bir tonda. “Geçmişte yüzlerce defa benim tarafımı tutabilirlerdi ama öyle yapmadılar. Şimdi, birden bire, mutlu olmamı mı istiyorlar? Defolsunlar! Ayrıca sen de defol!”

“Hop, elçiye zeval olmaz.”

“Aa, tabii,” dedi Lucy ona ters ters bakarak. “Sen problem değilsin, çözümsün sen. Sen benim endorfin dükkânımsın. Evet, hazırım ben. Ver bakalım.”

Sam gözlerini kırıştırdı. “Ne vereyim yahu?”

“Endorfinlerimi. Eğer herkes mutlu olmamı istiyorsa, ben gayet gönüllüyüm. O yüzden bana en kaliteli, en klas endorfinlerini ver bakalım.”

Sam ona şüpheli bir bakış attı. “Belki de önce bir yemek yemeliyim.”

“Hayır,” dedi öfkeden kuduran Lucy, “bitirelim hemen şu işi. Yatak odası nerede?”

Sam’in yüzünde eğlenceyle endişe arası bir ifade vardı. “Eğer peşinde olduğun şey intikam seksiyse sana yardımcı olmaktan çok mutlu olurum. Ama önce bana tam olarak neye sinirlendiğini anlatmada bir sakınca var mı?”

“Herkes. Kendim de dahil.”

“Yani... Benimle yatman kimseye duyduğun sinirin geçmesine yardımcı olmayacak.” Sam duraksadı. “Belki bana duyduğun geçebilir. Ama mesele o değil.” Lucy’ye yaklaştı ve onu omuzlarından tutup hafifçe, tatlı tatlı sarstı. “Derin bir nefes al. Hadi. Şimdi nefes ver.”

Lucy denileni yaptı. Bir nefes daha aldı, sonra bir nefes daha ve sonunda gözünün önündeki kırmızı perde kalktı. Omuzları mağlubiyetle çöktü.

“Hadi gidip yemek yiyelim,” dedi Sam. “Bir şişe şarap açıp konuşuruz. Ondan sonra yine endorfin istersen o konuda neler yapabileceğime bakarım.”

ON

Daireden çıktılar, Front Sokağı'm geçtiler ve Downrigger adında, popüler bir deniz restoranına girdiler. Sıcak bir yaz gününde Friday Limanı'nda öğle yemeği yemek için Shaw Adası'na bakan bu dış terastan daha güzel bir yer yoktu. Sam bir şişe beyaz şarap ve pastırmaya sarılmış, mangalda pişirilmiş, mısır çeşnisi katılmış, Alaska deniz tarakları sipariş etti. Ağızda dağılan tatlı deniz taraklarının pastırmanın tuzu ve tütsülenmiş mısırla uyumu harikaydı.

Serin Chardonnay'inden bir yudum alan Lucy, Sam'in uysal cazibesinin de yardımıyla rahatlamaya başlamıştı. Sam'e Alice'in çocukluğunda geçirdiği menenjitten ve hastalığının sonrasında ailesinin aldığı halden, dengelerin bozulmasından bahsetti.

"Alice'i her zaman kıskanmıştım," dedi Lucy. "Ama sonunda böyle hissetmem için herhangi bir neden olmadığını fark ettim. Çünkü o her şeyin ona verilmesini bekleyerek büyümüştü ki bu hayata giriş yapmak için hiç hoş bir yol değil. Alice başladığı hiçbir şeyi bitirmez. Annem de sanırım onu bu kadar şımarttığı için pişman olmaya başlıyor ama artık çok geç. Alice asla değişmeyecek."

"Değişim için asla geç değildir."

"Alice'i tanısan böyle demezdin. Huyları artık kemiklerine işlemiş onun. Gerçekten de Kevin'in onda ne bulduğunu anlamıyorum."

Sam'in gözleri havacı gözlüklerini andıran güneş gözlüklerinin ardına gizlenmişti. "Peki sen Kevin'da ne gördün?"

Lucy alt dudağını hafifçe ısırdı. "Başlangıçta gerçekten çok

düşünceliydi,” dedi biraz durduktan sonra. “Sevecendi. Güvenilirdi.”

“Seks nasıldı peki?”

Lucy hemen kızardı ve denileni duyan olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. “Bunun konuyla ne ilgisi var?”

Sam hafifçe omuz silkti. “Seks kömür madenindeki kanaryadır,” dedi. Lucy boş boş bakınca devam etti: “Madenciler eskiden madene kafes içinde bir kanarya indirirlermiş. Eğer madende bir karbondioksit kaçağı varsa önce kanarya ölürmüş; böylece madenciler de oradan çıkmaları gerektiğini anlarılarmış. O yüzden sordum. Evet... Nasıldı?”

“O konuda konuşmak istemiyorum,” dedi Lucy katı bir şekilde.

Sam’ın yüzündeki gülüşte dostane bir şakacılık vardı. “Boş ver... Cevabı biliyorum zaten.”

Lucy’nin gözleri kocaman oldu. “Kevin cinsel hayatımızı da mı anlattı?”

Sam hatırlamaya çalışarak gözlerini kıstı. “Soslardan bahsetti, bağlantı kablolarını anlattı, bir de şnorkel mi demişti...”

“İlişkimiz o bakımdan gayet normaldi,” diye fısıldadı artık pancara dönmüş Lucy. “Gayet sıkıcı, normal, vanilyalı.”

“O da ikinci tahminimdi zaten,” dedi Sam hüüzünle.

Lucy kaşlarını çatı. “Yemek boyunca benimle dalga geçeceksen-”

“Dalga geçmiyorum, sataşıyorum sadece. Arada fark var.”

“Bana sataşılmasından hoşlanmıyorum.”

“Öyle olsun,” dedi Sam sesini yumuşatarak. “Sataşmam bundan sonra.”

Garson başlangıç siparişlerini almaya geldikten sonra, Lucy karşısındaki adamı dikkatli bir ilgiyle değerlendirmeye başladı. Sam bir zıtlıklar bütünüydü: çapkınlığıyla tanınan ama zamanının çoğunu kadın peşinde koşmak yerine bağında geçiren biri, gamsız bir hava veren ama aynı zamanda bir çocuğun bakımını da üstlenebilen bir adam.

“Seninle daha önce tanışmamış olmam şaşırtıcı,” dedi Lucy. “Özellikle ikimizin de Justine’i tanıdığı düşünülürse.”

“Bağı kurduğumdan beri fazla sosyalleşemiyorum. İnsanı çok meşgul eden bir iş, özellikle de başlangıçta. Hafta sonları tatil yapabileceğin bir iş değil. Bir de geçen yıl Mark’la ikimizin tüm boş zamanımızı Holly’ye ayırmamız gerekiyordu.”

“İkinizin de onun için büyük fedakârlıklar yapmanız gerekti, değil mi?”

“Fedakârlık sayılmaz. Holly benim başıma gelen en güzel şey. Çocuklar mevzu olunca, insan onlara verdiğiinden daha fazlasını onlarla öğreniyor.” Sam düşünceli bir şekilde duraksadı. “Bu işin sonunda bir de kardeş kazandım.”

“Mark’la eskiden yakın değil miydiniz?”

Sam kafasını iki yana salladı. “Ama geçen yıl birbirimizi iyice tanıdık. Birbirimizle dayanışma içinde olmak zorundaydık. Sonuçta bu adamı seviyormuşum, o çıktı ortaya.”

“Anladığım kadarıyla,” dedi Lucy tereddütle, “siz biraz... sıkıntılı bir aileden geliyorsunuz yani?”

“Aile değildi bizimki. Dışarıdan öyle gibi görünüyor olabirdi, ama mezbaadaki hayvanlardan ne kadar sürü olursa bizden de o kadar aile olurdu.”

“Üzüldüm,” dedi Lucy nazikçe. “Anne-babanızdan biri mi sorunluydu?”

Sam o kadar uzun süre tereddüt etti ki Lucy cevap alamayacağını düşünmeye başladı. “Küçük toplulukların her zaman meşhur bir sarhoşu olur,” dedi Sam sonunda. “Benim ailemde bir alana bir bedavaydı.” Dudakları belli belirsiz, acı bir şekilde kıvrıldı. “Birbirlerini bulmuş alkolik bir çift birbirlerine cehennem dibine kadar eşlik edebiliyorlar.”

“Yardım almaya çalıştılar mı hiç?”

Sam kafasını iki yana sallayarak cevap verdi. “Yardım alan olmuş olsa da insan başka bir alkolikle yaşarken bağımlılığından kurtulamaz. Mümkün değil.”

Diyalog dikkat gerektiren bir yöne doğru ilerliyordu. Sınırlar test ediliyordu, hassas bölgelere girilmişti.

“Hep öyle miydiler?” diye sordu Lucy.

“Ben kendimi bildim bileli. Biz yavaş yavaş evden ayrılacak yaşa geldiğimizde arkamıza bile bakmadık. Sonunda sadece Alex kaldı. Şimdi o da...”

“Alkolik mi?”

“O çizgiyi nereden çekebileceğimi bilemiyorum. Ama henüz alkolik olmadıysa da yakında olacak.”

Bağlıktan kaçmasına şaşırmamalı, diye düşündü Lucy. Fiziksel ilişkinin ötesine geçen ilişkilerden çekinmesi doğal. Anne-babadan bir tanesinin alkolik olması, aileyi mahvetmeye yeterdi. Çocuklar her zaman tetikte olmak, sürekli manipülasyonlarla ve istismarla uğraşmak zorunda kalırlardı. Ama ebeveyn tamamen alkolik olursa... Kaçacak yer olmazdı. Güvencek kimseniz olmazdı.

“Ailenin durumu yüzünden,” diye sorusuna giriş yaptı Lucy, “şarap işine girerken tereddüt ettin mi?”

“O hiç olmadı. Onların alkolik olması benim şarap sevemeyeceğim anlamına gelmez. Zaten ben şarap imalatçısından çok üzüm çiftçisiyim.”

Lucy içten içe eğlendi. Gözlerinde o gözlükler varken bir yere kadar gizlediği seksiliğiyle, Sam bir çiftçi gibi görünmekten bu kadar uzak olabilirdi. “Peki üzüm çiftçiliği hakkında en çok hoşuna giden şey ne?”

“Bu iş bilimle sıkı çalışmanın bir karışımı. Tabii biraz da... sihir var.”

“Sihir,” diye tekrar etti Lucy, Sam’e yakından, gözlerini ayırmadan bakarak.

“Aynen öyle. Bir şarap imalatçısı aynı toprakta her yıl üzüm üretebilir, ama sonuç her yıl farklı çıkar. Üzümlerin aroması sana toprağın barındırdıklarını söyler, güneşin ne kadar etkili olduğunu, gece esintilerinin ne kadar serin olduğunu, ne kadar yağmur yağdığını anlatır. Bir yer ve mevsimin özgün bir ifade şekli yani. Fransızlar buna terroir diyor.”

Garson başlangıçları getirip bardaklarındaki suyu tazelediğinde konuşmaları kısa süreliğine kesildi. Yemek sakince sürüp giderken Lucy kendini beklediğinden çok daha rahat ve neşeli bulunduğunu fark etti. Sam insana kendini çok iyi hissettirmeye çalışarak odaklanıyordu ve bu egosu yaralanmış bir kadın üzerinde çok işe yarıyordu. Zeki, mütevazı biriydi ve o kadar etkileyiciydi ki Lucy dikkatli olmasa kendini bir anda güvende hissetmek gibi bir hataya düşebilirdi.

Ama unutmamalıydı ki bu adam karşısındakinin zaafını kolayan, istediğini alan ve karşısındakini de istediğinin bu olduğuna ikna eden biriydi. Kadının sekizler çizdirerek peşinde koştu-
ran, ona bir sayaç takan, sonra da ardına bile bakmadan sıradaki avına ilerleyen bir adamdı bu. Dahası, bu konuda şikâyetçi de olamazdınız, çünkü size olduğundan farklı biriymiş gibi davrandığı da yoktu.

Yemeğin sonunda garson hesabı getirdi ve Sam de Lucy'nin çantasına götürdüğü eline dokundu. "Aklından bile geçirme," dedi ona ve garsona kredi kartını uzattı.

"Arkadaşlar hesabı Alman usulü ödeyebilir ama," diye itiraz etti Lucy.

"Bana eşlik ettiğin için bu kadarcık bir bedel ödemek bana koymaz."

"Teşekkür ederim," dedi Lucy içtenlikle. "Çok güzel zaman geçirdim. Hatta o kadar iyi bir ruh halindeyim ki bunu bozabilecek bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum."

"Aman şom ağızlılık etme," dedi Sam ve masaya vurdu.

Lucy güldü. "Batıl inançların mı var?"

"Elbette. Adalıyım ben. Batıl inançlarla büyütüldüm."

"Mesela?" diye sordu Lucy eğlenerek.

"Güney Sahili'ndeki dilek taşları – onları biliyorsun, değil mi? Bilmiyor musun? İnsanlar hep onları ararlar – etrafı beyaz bantlarla çevrili yassı taşlar. Bunlardan bir tane bulursan dilek tutup denize fırlatıyorsun."

"Sen yaptın mı?"

“Bir-iki kez.”

“Dileklerin gerçekleşti mi peki?”

“Daha değil. Ama dileklerin son kullanma tarihi yok sonuçta.”

“Benim batıl inançlarım yok,” dedi Lucy. “Ama sihre inanıyorum.”

“Ben de. Ona bilim diyorlar.”

“Ben gerçek sihirden bahsediyorum,” dedi Lucy ısrarla.

“Nasıl mesela?”

Yanıt vermeye fırsat bulamadan, mekânın dışarıdaki oturma alanına giren bir çift Lucy’nin gözüne çarptı. Tüm kan hemen yüzünden çekildi. Sessizce küfreden Lucy’deki iyi hal parıltısı hemen yok oldu, kendini çok kötü hissetmeye başladı. “Haklıydın. Açmayacaktım şom ağzımı.”

Onun baktığı yere bakan Sam, odakta Kevin’la Alice’in olduğunu gördü. Yüzünü buruşturdu ve Lucy’nin sinirleri boşalmış eline uzandı. “Lucy, bana bak.”

Lucy bakışlarını ona çevirdi ve kendini zorla gülümsetti. “Onlardan kaçışımız yok burada, değil mi?”

“Hayır.” Sam, Lucy’nin elini sağlamca, güven veren bir şekilde tutuyordu. “Korkmana hiç gerek yok.”

“Korkmuyorum. Sadece henüz bununla karşılaşmaya hazır değilim.”

“Ne yapmak istersin?”

Sam’e umutsuz gözlerle bakan Lucy, anlık bir karar aldı. “Öp beni,” dedi hemen.

Sam’in gözleri hafif bir şaşkınlıkla parıldadı. “Şimdi mi?”

“Evet.”

“Nasıl bir öpücük istiyorsun?”

“Ne demek nasıl? Normal bir öpücük işte.”

“Arkadaşça bir öpücük mü, romantik bir öpücük mü? Çıkıyor muyuz biz şimdi, yoksa-”

“Öff, amma uzattın,” dedi Lucy sabırsızca ve Sam’in kafasını kendine doğru çekti.

ON BİR

Lucy'nin küçük eli ensesini kavrayınca Sam tereddüt etmeden karşılık verdi. Yemek boyunca onu istemiş, hassasiyeti ve kırılganlığından, gülümsemesinin gözlerine asla ulaşmamasından çok etkilenmişti. İşi hakkında konuşurken adeta ısıldayışı, parmaklarıyla cam levhanın üstünde sanki sevgilisinin tenini okşar gibi gezdirışı Sam'in kafasının içinde tekrar tekrar oynamıştı.

Lucy'yi yatağa götürüp tüm o temkinli gerginlik yok olana kadar, kadın kendini onun kollarında rahat ve huzurlu hissedene dek orada tutmak istiyordu. Onun tadına bakma ihtiyacı duyan Sam, öpücüğün şiddetini artırdı ve dilinin ucuyla onun diline dokundu. Camsı yumuşaklık onu anında uyardı ve yüksek voltajlı bir sıcaklıkla doldurdu. Lucy ince kemikli ama güçlü bir vücuda sahipti, Sam'in vücuduna hemen teslim olmuyordu. Bu dirençli gerginliği sezen Sam onu yakalayıp, vücutları bir olana kadar kendine çekmek istedi.

Herkesin ortasında sevgilerini ifade edişlerinin farkına varınca -en azından kendi adına- Sam öpücüğü kesti ve kafasını karşısındaki kadının sersemlemiş yeşil gözlerine bakabilecek kadar kaldırdı. Lucy'nin porselen rengi tenine renk gelmişti. Nefesi Sam'in dudaklarına sıcak sıcak çarpıyor, içini gıdıklıyordu.

Lucy'nin gözlerinin odağı kaydı. "Gördüler bizi," diye fısıldadı.

Hâlâ kafasında Lucy'ye ne yapmak istediği konusundaki düşünceler dolaşan Sam bunu duyunca aniden sinirlerinin bozul-

duğunu hissetti. O iki geri zekâlıyla muhatap olmak, konuşmak istemiyordu. O an kadınına yatağa atmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

Bir uyarı ürpertisi içini kapladı. Kadınına...? Daha önce hiç böyle bir şey düşünmemişti, hayatı boyunca. Tek bir kadını sahiplenmek, onun üzerinde hak talep etmek hiç ona göre bir şey değildi. Asla da olmayacaktı.

O zaman ne halt etmeye böyle bir şey düşünebilmişti?

Kolunu Lucy'nin omuzlarına attı ve neredeyse komik duran dehşet ifadelerine sahip Kevin'la Alice'e döndü.

"Nolan," dedi Kevin, Lucy'ye bakamayarak.

"Pearson."

Kevin tuhaf bir şekilde onu Alice'le tanıştırdı: "Sam Nolan, bu benim... arkadaşım, Alice."

Alice ince kolunu uzattı ve Sam de birkaç değişik bilekliğin ucunda duran eli sıkı. Alice de Lucy kadar ince kemikliydi, o da aynı koyu ve gür saçlara sahipti. Ama bu kız kibrit kadar inceydi, cılızdı. Dolgu topuklu ayakkabılarının üstünde zor duruyordu, elmacık kemikleri gereğinden fazla çıkıktı. Abartılı makyajı yüzünden göz çevresi rakunu andırıyordu ve rahatsız edici derecede parıldıyordu. Alice'i sevmemeye şartlanmış olsa da Sam kıza içten içe, bir parça acıdı. Alice onda bazı şeyler için gereğinden fazla çaba harcayan bir kadın izlenimi uyandırmıştı - özgüven sorunu bunu örtmek için yaptığı abartılı hareketlerle vurgulanan bir kadın.

"Nişanlıyım," dedi Alice soğuk bir tonda.

"Tebrikler," dedi Lucy. Elinden geldiğince ifadesiz görünmeye çabalasa da incinmişliği, öfkesi ve kırılganlığını gizleyemiyordu.

Alice ona döndü. "Sana bunu nasıl söylemem gerektiğini bilemedim."

"Bu konuyu annemle konuştuk bile," diye yanıt verdi Lucy. "Tarih belirlediniz mi?"

"Yaz sonu gibi düşünüyoruz."

Sam yeterince konuştuklarını düşündü. Bir çeşit kıvılcım çakılmadan bitirmesi gerekiyordu. “İyi şanslar,” dedi duygusuzca ve Lucy’ye onu takip etmesini işaret etti. “Bizim gitmemiz lazım.”

“Afiyet olsun,” dedi Lucy de monoton bir sesle.

Sam restorandan ayrılırlarken Lucy’nin elini tuttu. Kadının yüzünde tuhaf, mesafeli bir ifade vardı – Sam eğer elini bırakırsa Lucy’nin dalgın dalgın, amaçsızca yürümeye başlayacağını hissetti.

Karşı kaldırıma geçip sanat atölyesine doğru ilerlemeye başladılar.

“Neden öyle dedim?” diye sordu Lucy birden.

“Ne dedin?”

“‘Afiyet olsun.’ Hiç de içimden gelmemiştir. Umarım berbat bir yemek yerler. Boğazlarında kalır umarım.”

“Emin ol ki,” dedi Sam duygusuzca, “kimse onu kast ederek söylediğini düşünmedi.”

“Alice zayıf duruyordu. Mutlu değil gibiydi. Nasıl buldun onu?”

“Yüz tanesi gelse taş çıkarırsın.” Sam yol tarafında kendi yürümek için Lucy’yle yer değiştirdi.

“O zaman Kevin niye-” Kafasını sabırsızca iki yana sallayıp kendi lafını ortada kesti.

Sam birazcık bekledikten sonra yanıt verdi. Bir sebep düşünmeye ihtiyacı olduğu için de değil – sebebi zaten biliyordu. Ama Lucy onu çok kötü etkiliyordu: tuhaf hassasiyetler, hoş duygular, adını koyamadığı hisler. Sam ne olduğunu tam olarak anlayamıyordu ama bu durum hoşuna gitmiyordu.

“Kevin kız kardeşini tercih etti çünkü onun yanında kendisini üstün hissediyor,” dedi.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü o muhtaç kadınlardan hoşlanan bir tip. Kontrol onda olmak zorunda. Senden belli nedenlerden ötürü hoşlanmış ama sizinki asla uzun vadeye yayılamayacak bir ilişkiymiş.”

Lucy baş salladı, sanki kafasından zaten geçen bir şey onaylanmış gibi. “Peki bu evlilik telaşının nedeni nedir? Annem bana telefonda Alice’in işten çıktığını söyledi. Yani belki de Alice ne yapması gerektiğini bilmiyordur. Ama bu Kevin’in ona neden uyum sağladığını açıklamıyor.”

“Kevin’i geri ister miydin?”

“Asla.” Sesi üzgün bir tonda çıkmaya başladı. “Ama durum hiç öyle değilken benimle olmaktan mutlu olduğunu sanmıştım. İnsanın özgüveni için hiç de iyi bir şey değil bu.”

Sam sokağın köşesinde durdu ve Lucy’yi kendine doğru çevirdi. Onu hemen daireye geri götürüp zayıflayan bir özgüveni geri kazandırmayla ilgili fikirlerini ifade etmeyi çok isterdi. Lucy’nin ufak, hassas yüzüne bakarken bunun kendisi için yeni bir şey olduğunu fark etti: onunla geçirdiği her saniye daha da artan bir yakınlık hissi.

Peki aralarındaki şey bittiği zaman onu ne kadar üzerdi? İçten içe hem kendiyle alay ederek hem de eğlenerek, Sam içinde Lucy’yi baştan çıkarma dürtüsü kadar onu kendinden uzak tutma dürtüsünün de kuvvetli olduğunu anladı.

Hafifçe gülümseyerek elini kaldırdı ve Lucy’nin zarif çene çizgisine dokundu. “Hayatı ciddiye alıyorsun, değil mi?”

Lucy’nin çatılan kaşlarının arası kırıştı. “Ciddiye almayıp n’apacaktım?”

Sam sırtıttı. Lucy’nin yüzünü iki elinin arasına alarak kaldırdı ve dudaklarına yumuşak, yavaş bir öpücük kondurdu. Lucy’nin teni sıcaktı, nabızı parmaklarının ucunda yüksek ritimli bir trampet gibi çalıyordu. Ona dokunmak, ne kadar kısa sürse de Sam’i gereğinden daha fazla ve beklediğinden çok daha hızlı uyarmıştı. Sam kafasını kaldırdı ve nefesini tekrar düzenlemeye, gitgide daha da kabaran tutkusunu dizginlemeye çalıştı.

“Eğer sonu hiçbir yere gitmeyen, anlamsız bir fiziksel ilişkiyle ilgileneceğin olursa,” dedi Sam, “umarım bana haber verirsin.”

Lucy’nin atölyesine varmalarına kadar ikisi de ağzını açmadı.

Kapı eşiğine geldiklerinde Lucy durdu. “Daireyle ilgileniyorum, Sam,” dedi dikkatlice, “ama eğer tuhaf bir duruma yol açmayacaksa.”

“Açmaz,” dedi Sam, bir yandan Lucy Marinn’le bir kaçamak yaşamayı ne kadar istese de bir yandan bunun sonunun iyi olamayacağını henüz fark ederek. Lucy’ye dostane bir tavırla gülümsedi ve kısaca, platonik bir şekilde sarıldı. “Daireyle ilgili bilgileri Mark’tan alıp sana dönüş yapacağım.”

“Tamam.” Geri çekilerek, Lucy de ona güvensizce gülümsedi. “Yemek için teşekkür ederim. Hatta Kevin ve Alice’le ilk karşılaşmamdan sağ salim atlatmama yardımcı olduğun için çok daha fazla teşekkürler.”

“Ben bir şey yapmadım ki,” dedi Sam. “Kendi başına da gayet iyi gidebilirdin.”

“Biliyorum. Ama senin orada olman işimi kolaylaştırdı.”

“Güzel,” dedi Sam ve Lucy’ye gülümseyerek yanından ayrıldı.

★

“Yamuk bu,” dedi Holly sabah mutfığa girerken.

“Ne yamuk?” diye sordu kâseye kahvaltı gevreği koyan Sam.

Çocuk kafasının arkasını gösterdi. Sam’dan saçlarını çift atkuyruğu yapmasını istemişti. Zahmet dolu bu iş, saçların arka kısmının mükemmel bir şekilde düzeltilmesiyle başlamıştı. Atkuyrukları çok yüksekte de olamazdı çok alçakta da, çok gevşek de olamazdı çok sıkı da. Holly’nin saçlarını yapma işi genellikle Mark’a kalırdı, çünkü kızın sevdiği modelleri becerebiliyordu. Ama Mark geceyi Maggie’nin evinde geçirmişti ve karakterine aykırı bir şekilde o sabah erken saatte eve dönmemişti.

Sam yeğeninin saçlarını inceledi. “Bana kedi kuyruğu kadar düz geldi doğrusu.”

Holly dayısına biraz yorgunca bir bakış attı. “Kedilerin kuyruğu düz değildir.”

“Çektiğin zaman düzleşirler ama,” dedi Sam ve Holly’nin atkıyruklarından birini yavaşça çekti, sonra da kâseyi masaya koydu. “Saçlarını tekrar yaptırmaya kalkarsan okula geç kalacaksın.”

Holly iç geçirdi. “Demek ki bütün gün böyle dolaşacağım.” Sonra da kafasını hafifçe yana eğdi.

Bunu duymasıyla kahkahayı basan Sam’in ağzındaki kahve onu neredeyse boğacaktı. “Çabuk kahvaltı edersen belki bir çaresine bakabiliriz.”

“Neyin çaresi?” dedi mutfğa o an giren Mark ve Holly’nin sandalyesinin yanında diz çöktü. “Günaydın, tatlım.”

Holly kollarını onun boynuna doladı. “Günaydın, Mark Dayı.” Mark’ı öptü ve sırtarak yüzünü onun omzuna dayadı. “Saçlarımı düzeltebilir misin?”

Mark yeğenine şefkatle baktı. “Sam yine mi yamuk bağladı? Şimdi bakarım çaresine. Ama önce gevreğin hâlâ çıtırken onu bitir.”

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Sam, Mark kahve demliğiyle filtreyi boşaltırken. “Her şey yolunda mı?”

Yorgun ve kaygılı bir hali olan Mark kafa salladı. “Maggie’yle dün gece harika bir yemek yedik, her şey yolundaydı – zor bir programlama sürecindeyiz de...” Duraksadı, kara kaşları çatıldı. “Düğün tarihini kararlaştırmaya çalışıyoruz. Belki erkene çekebiliriz. Sonra anlatırım.”

“Ne aceleniz var peki?” diye sordu Sam. “Nişanınızın süre limiti var sanki.”

Mark kahve makinesinin tankını doldurdu, Sam’e temkinli bir bakış attı. “Var aslında.”

“Nasıl var? Ne olabi-” O an Sam kast edileni anladı ve gözleri ardına kadar açıldı. “Dokuz aylık bir limitten mi bahsediyoruz?” diye sordu dikkatle.

Usulca kafa sallayarak cevap verdi Mark.

“Maggie’nin bebeği mi olacak?” diye sordu ağzı gevreklerle dolu olan Holly.

Mark hemen arkasını dönüp sessizce küfrü bastı. O sırada Sam dönüp Holly'ye, "Benim ne sorduğumu nasıl anladın?" diye sordu.

"Discovery Channel izliyorum."

"Teşekkürler, Sam," dedi Mark hırslayarak.

Sam sırtı ve kardeşine sertçe, sırtını şaplaklayarak sarıldı. "Tebrikler."

Holly sandalyesinden fırladı ve aşağı yukarı zıplamaya başladı. "Ben de bebeğe bakmana yardım edebilir miyim? İsmi koymana da hatta? Doğduğu gün okula gitmesem olur mu? Bebek ne zaman geliyor?"

"Evet, evet, evet ve daha bilmiyoruz," dedi Mark. "Bunu bir süre etrafa yaymayalım, olur mu güzelim? Maggie'nin insanlarla bu konu hakkında konuşabileceği zamanda değiliz henüz."

"Tabii," dedi Holly neşeyle. "Sır olarak saklayabilirim."

Mark'la Sam birbirlerine hüzünlü bakışlar attılar, çünkü o günün sonuna kadar Holly'nin okulundaki herkesin bundan haberi olacağını çok iyi biliyorlardı.

Holly'yi okuluna bırakan Mark, geri döndüğünde Sam'i oturma odasındaki yeni lambri kaplamayı boyarken buldu. Koyu ceviz rengi boyanın kokusu, cereyan için camlar açık olsa bile odanın havasını yoğun bir şekilde kaplamıştı.

"Kafan iyi olsun istemiyorsan yaklaşma," dedi Sam.

"O zaman kesin yardım edeceğim sana."

Mark odaya girerken Sam şaşkınca gülümsedi. "Haber seni şaşırttı galiba, ha? Böyle bir planınız yoktu yani?"

"Hayır." İç geçirerek, Mark da oturup eline bir fırça aldı.

"Lambriyi boyamak tam işkenceymiş," dedi Sam. "Tüm olukları doldurman lazım... Ee, Maggie sana haberi verdiğinde sen ne tepki verdin?"

"Yüzde yüz on pozitif davrandım elbette. Aldığım en güzel haber olduğunu, onu çok sevdiğimi, her şeyin harika olacağını söyledim."

"Ee, sorun ne o zaman?" diye sordu Sam.

“Korkudan altıma kaçırabilirim.”

Sam sessizce güldü. “Normaldir herhalde.”

“En büyük endişem de Holly. Kızın kendini ihmal edilmiş hissetmesini istemiyorum. Bir süre ona odaklanınız diye düşünmüştüm. Maggie’yle birlikte onu büyütmeye çalışırız demiştim.”

“Bence onun tam tersine ihtiyacı var,” dedi Sam. “Yani hakikaten, Mark, kız bir yıldır ikimizin de –hatta bazen Alex’in bile– tam zamanlı ilgisini görüyor. Zavalılık biraz mola vermeyi hak ediyor bence. Resmin içine bir de bebek dahil olunca Holly de kendini yalnız hissetmez hem. Bence bebeğe bayılacak.”

Şüpheli bir bakış. “Öyle mi diyorsun?”

“Tabii, neden bayılmasın? Bir anne, bir baba, bir de bebek kardeş – mükemmel bir aile.”

Mark boyayı lambrinin üstüne sürmeye başladı. Onu en çok rahatsız eden şeyi söyleyebilmesiyse birkaç dakika daha aldı. “Tanrı’dan tek isteğim onlara yetebilmek, Sam.”

Sam kardeşini anlıyordu. Onlarıki kadar işlevsiz bir ailede yetiştiğinizde işleri nasıl yürütmeniz gerektiği hakkında en ufak fikriniz olmuyordu. Kafanızda bir şablon yoktu, hatıralarınız sizi ihtiyaç duyduğunuz anda doğruyu yapmaya yönlendiremiyordu. Anne-babanızdan birine benzemeyeceğiniz yönünde bir garanti istiyordunuz. Ama öyle bir garanti yoktu. Sadece büyürken gördüklerinizin tam tersini uygularsanız her şeyin yolunda gideceğini umabilirdiniz.

“Sen zaten yeterlisin,” dedi Sam.

“Baba olmaya hazır değilim. Başarısız olmaktan ödüm patlıyor.”

“Başarısız olmaktan korkma. Bebeğini yere düşürmediğin sürece bir şey olmaz.”

Mark suratını buruşturdu. “Sana anlatmak istediğim şu ki sandığımdan daha berbat bir halde olduğumu sanıyorum.”

“Ondan şüphem yok zaten,” dedi Sam ve kardeşinin yüzündeki ifadeye sırtarak karşılık verdi. Sonra yüzünü düzelterek

devam etti: “Üçümüz de Nolan ailesinde büyüdüğümüz için berbat haldeyiz. Ama sen aramızda iyi olma ihtimali en yüksek olansın. Ben senin gayet iyi bir baba olabileceğini gözlerimin önünde canlandırabiliyorum. Aslında bu bir mucize ve Alex’le kendim için aynı şeyi düşünebileceğimi hiç sanmıyorum.”

“Ben sizden biraz daha şanslıydım,” dedi Mark bir süre düşündükten sonra. “Önceki yıllarda o kadar da kötü değillerdi. Alex doğduktan sonra azılı alkolikler oldular aslında. O yüzden... tam sayılmasa da... aile hayatını biraz da olsa tattım yani – Nolanların en çok yaklaşabileceği şeklini. Sen yalnızdın.”

“Benim de Harbisonlarım vardı.”

Mark fırçasının hareketini yarıda kesti. “Ben onları unutmuştum.”

“Ben de Alex kadar kötü durumda olurdum,” dedi Sam, “hatta daha beter de olabilirdim – Harbisonlar olmasaydı. Fred’in çocuğu yoktu ama babalık hakkında bizimkinden çok daha fazla şey biliyordu. Yani yine dediğime geliyorum: Sen de gayet kıvrıracaksın o işi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Holly’yi yanımıza ilk aldığımızda gecenin onunda duvardan duvara zıplıyordu, hatırlıyorsun değil mi? Çocuk doktoru da bize ‘aşırı yorgunluk’ un ne demek olduğunu açıklamak zorunda kalmıştı hani?”

“Evet, yani?”

“Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorduk, en basit şeyleri bile. Ama buna rağmen Holly gayet iyi durumda. Sen idare etmekten ötesini yaptın. Yani çocuklar büyürken sen de öğrenmeye devam edeceksin ki bence çoğu ebeveyn de böyle yapıyor zaten. Ayrıca hata yapacaksan da sevdiğin için yap. Çünkü her şeyin amacı zaten bu, değil mi? hayatına seveceğin başka bir insan dahil ediyorsun.”

“İsa aşkına... Boyadan kafan güzel olunca amma duygusallaşıyormuşsun.” Ama yüz hatları bunu söylerken rahatlayan Mark gülümsedi. “Sağ ol.”

“Ne demek.”

“Şimdi bana verdiğin bu tavsiyeleri düşününce... senin de fikrini bir ara değiştirebileceğini varsayabilir miyiz?”

“Evlilik hakkında mı? Yok canım. Ben kadınları evliliğe maruz bırakmayacak kadar çok seviyorum. Ben o işe Alex’ten daha yatkın olduğumu iddia edemem.”

“Bu arada son zamanlarda Alex’i gördün mü hiç?”

“Bir-iki gece önce,” dedi Sam. “Birkaç dakikalığına.”

“Nasıldı?”

“Aşırı yorgundu.”

Mark’ın yüzü acı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Alex’i son zamanlarda her görüşümde yarı sarhoştur.”

“Galiba hayatla ancak böyle başa çıkabiliyor.” Sam duraksadı. “Şu an maddi sıkıntı çekiyor. Darcy ilğine kemiğine kadar sömürmüş onu.”

“Geri zekâlı hak etti bunu, hiç evlenmeyecekti o kadınla.”

“Doğru.”

Birkaç dakika sessizce boya işini yapmaya devam ettiler. “Yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu Mark sonunda.

“Dibe vurmasını bekleyeceğiz.”

“Peki oradan kurtaramazsa kendini? Bizimkiler başaramamıştı.”

Kokuya artık dayanamayan Sam, boyanın kapağını kapatıp açık pencerenin yanına gitti. Derin nefesler alıp temiz havayı ciğerlerine çekti. “Bir çeşit müdahale toplantısı yapmayı deneyebiliriz sanırım,” dedi şüpheyle.

“Toplantıda birkaç dakika pataklayabileceksek onu, hemen.”

Sam omzunun üstünden hafifçe gülümsedi ve yeşil örtüsü gökyüzüne doğru yükselen bağı incelemeye başladı. “Alex’e sökmez o,” dediğini duydu kendisinin. Hava büyümekte olan asmaların, güneşte ısınmış padavraların ve tombul böğürtlenlerin kokusuyla kaplıydı; bunlara bir de False Koyu’nun tuzlu, bereketli esintisi eşlik ediyordu.

İşler geçen yıl iyice kötü bir hal aldığıında Alex evdeki işlere

yardım etmeye ya da verandada öylece oturmaya gelirdi. Sam onu bazen asmada tur atmaya ya da koya doğru yürüyüş yapmaya ikna ederdi ama içinde bu manzaraların Alex için gölgelerden ibaret olduğuna dair bir his olurdu – kardeşi sanki hayata dahil olmadan yaşayıp gidiyordu.

Nolan çocukları arasında en kötü büyüyen Alex olmuştu. Her yıl anne-babanın ilgisi daha da azalmış, sonunda Alex'e hiçbir şey kalmamıştı. Jessica ve Alex'in ölümlerinin üstünden uzun süre geçmiş olmasına rağmen, Alex artık boğulan bir adam gibiydi – yüzeyin hemen altında, batık halde olduğunu görebiliyordunuz. Ama Alex'e ancak bu kadar yaklaşabilirdiniz. Boğulan birine fazla yaklaşırsanız öyle çok çırpınırlar, üzerinize atılırlar ve size öyle bir yapışırlar ki sizi de beraberlerinde dibe çekerler. Ayrıca Sam de kimseyi kurtarabilecek bir yapıda olduğundan emin değildi – hatta kendini kurtarıp kurtaramayacağını bile bilmiyordu.

★

Lucy sabah büyük bir kafa karışıklığıyla uyandı. Aklında kayan, dönen, hazla kasılmış vücutların görüntülerini bırakan rüyalar görmüştü... ki bu vücutlar kendisine aitti ve bir adamın memnuniyet verici ağırlığının altındaydı. Biraz sonra, utanç ve rahatsızlık dolu bir şekilde fark etti: Rüyasındaki adam Sam'di. Aslında bu belki de iyi bir işaretti – bunu kesinlikle Kevin'ı kafasında çıkarmaya başladığına dair bir işaret olarak algılayabilirdi. Öte yandan çok saçma bir şeydi. Sam, tüm ilişkilerini çıkmaza sürükleyeceği aşikâr bir adamdı.

İhtiyacı olanın temiz hava ve egzersiz olduğuna karar veren Lucy pansiyondan çıktı, atölyesine yürüdü ve bisikletiyle kaskını aldı. Güneşli ve esintili, güzel bir gündü. Yerel bir lavanta çiftliğini ziyaret edip el yapımı sabun ve banyo kremi almak için ideal bir havaydı.

Roche Limanı Yolu'nda sakın sakın ilerledi – bu rota adamın en meşgul yeri olmasına rağmen bisikletçiler için geniş bir şeridi vardı ve manzarası meyve bahçelerini, meraları, göletleri

sık ormanları kapsıyordu. Sürüşün monotonluğunun verdiği dinginlik hissiyle, Lucy düşüncelerini düzene sokmaya başladı.

Kevin'la Alice'i önceki gün birlikte görmesinin onun üstünde nasıl bir etkisi olduğunu ölçüp tarttı. Artık Kevin'a karşı içinde bir şey kalmadığının keşfi onu mutlu etmişti. Ama gerçek sorun, devam eden üzüntünün kaynağı, Alice'le olan ilişkiydi. Lucy bir çeşit affın kendisi için gerekli olduğunu kabul etmişti. Yoksa ihanetin izi, Lucy'yi hayatının geri kalanında dikiz aynasında olduklarından daha yakın görünen nesneler gibi takip edecekti. Peki Alice hiç pişmanlık belirtisi göstermezse? Yaptıklarından dolayı üzüntü duymayan birini nasıl affedebirdiniz ki?

Bir arabanın yaklaştığını duyunca Lucy arabaya mümkün olan en büyük genişliği verebilmek için iyice kenara çekildi. Ama sonraki birkaç saniye arabanın fazla hızlı geldiğini hissetti - sesi hemen arkasında hissediyordu. Omzunun üstünden baktı. Tekneye benzeyen bir sedan trafik şeridinden çıkmıştı ve ona doğru geliyordu. Kör edici bir saniye boyunca arabanın cereyanını hissetti, bisikletin arka kısmına çarpmasından hemen önce. Gözlerinin önündeki sahne, tersi çevrilmiş bir tebrik kartı gibi dağıldı. Lucy havaya fırladı, gökyüzü ve orman parçaları, asfalt ve metal görüntülerinin arasında taklalar attı ve sonunda zemin ışık hızıyla ona züm yaptı.

Gözlerini açtığında ilk düşüncesi sabah olduğu, uyanma zamanının geldiği idi. Ama yatağında değildi. Titreşen otlarla dolu bir zemine serilmiş yatıyordu. Bir çift yabancı onun yanında çömelmişti. Biri kadın biri erkekti.

"Hareket ettirme," diye uyardı kadın, kulağında cep telefonu.

"Kaskını çıkaracağım sadece," dedi adam.

"Bence yapma. Omurilik sakatlığı gibi bir şey olabilir."

Adam, hareket etmeye başlayan Lucy'ye endişe içinde bakmaya başladı. "Aman, yavaş olun. Adınız ne?"

"Lucy," dedi Lucy nefesi kesilerek, bir yandan kaskının kayışını çözmeye çalışırken.

“Durun ben yardım edeyim size.”

“Hal, yapma dedim-” diye lafa girdi kadın.

“Bir şey olmaz. Kollarıyla bacaklarını oynatabiliyor.” Adam kayışını çözdüğü kaskı Lucy’nin kafasından çıkardı. “Hayır, daha doğrulmayın. Çok fena çarptınız.”

Sabit kalan Lucy, vücudundaki ağrıları sınıflandırmaya çabaladı. Sağ tarafı sıyrılmıştı ve yanıyordu, omzunda uyuşuk bir ağrı vardı, baş ağrısı da dayanılmaz derecedeydi. Bunların ötesinde, sağ bacağı ve ayağı sanki ateşe verilmiş gibilerdi.

Kadın ona doğru eğildi. “Ambulans geliyor. Aramamı istediğiniz biri var mı?”

Lucy’nin dişleri titriyordu. O durdurmaya çalıştıkça titreme daha beter hale geliyordu. Üşüyordu, buz gibi ter tanecikleri giysilerinin altında yoğunlaşmaya başlamıştı. Toz ve kanın tuzlu, metalik kokuları burnunu dolduruyordu.

“Sakin olun, sakın olun,” dedi adam, Lucy cılız nefesler almak için kendini zorlarken. “Gözbebekleri genişlemiş.”

“Şok.” Kadının sesi sanki çok uzaklardan geliyormuş gibiydi ve hemen arkasından Lucy’nin kulağı çınlamaya başladı.

Lucy’nin aklına bir isim geldi: Justine. Heceleri toparlamaya çalışmak, fırtınada yaprak toplamaya çalışmak gibiydi. Dudaklarından titrek sesler çıktığını duydu. İsmi doğru düzgün söyleyebilmiş miydi?

“Tamam,” dedi adam rahatlatıcı bir sesle. “Konuşmaya çalışmayın.”

Birkaç ses daha duydu. Yolun kenarında duran araçlar, parılayan ışıklar, ambulansın kırmızı ışıkları... Konuşan insanlar... Sorular... İnsanların Lucy’nin vücuduna fark etmesi gitgide zorlaşan dokunuşları, burnuyla ağzının üstüne takılan oksijen maskesi, damarına takılan iğnenin batışı... Derken her şey kayboldu gitti ve Lucy kendini hiçliğin içinde buldu.

ON İKİ

Lucy bilincine tekrar kavuştuğunda etrafında olan biteni

anlamak için çözmesi gereken bulmacaları vardı. Lateks, bant, isopropil alkol kokuları alıyordu. Konuşan insanlar, sürüklenen bir el arabası, çalan bir telefon, bir elektrokardiyogram makinesinin ritmik bipleri... Sesinin kötü bir aktris dublajındaki gibi çıktığını fark edince canı sıkıldı. Çıkardığı sesler birbiriyle uyumsuzdu.

Üstünde ne zaman giydirildiğini hiç hatırlamadığı bir hastane önlüğü vardı. Elinin hemen üstüne bir damar içi iğnesi yerleştirilmiş ve bantla sabitlenmişti. Acil servis teknisyenleri ya da hemşirelerin perdeyle çevrili alana her gelişleriyle tavana bağlı perdeler takırdayarak hareket ediyordu.

Sağ bacağıyla bileği atelle sabitlenmişti. Testleri, röntgenleri hafif hafif hatırlamaya başladı. Ne kadar şanslı olduğunu, kazanın çok daha kötü sonuçlar doğurabileceğini bilmesine rağmen üstünde büyük bir bunalım hissediyordu. Kafasını yana doğru çevirince yastığından plastik çıtırtısına benzeyen bir ses geldi. Bir gözyaşı damlası yanağından aşağı aktı ve yastık kılıfı tarafından yutuldu.

“Al.” Hemşire kâğıt mendil uzatmıştı. “Kazadan sonra normal tabii,” dedi kadın, Lucy gözlerini silerken. “Birkaç gün boyunca bunu tekrar edeceksin büyük ihtimalle.”

“Teşekkür ederim.” Lucy avucunun içindeki mendili buruşturdu. “Bacağımın nesi var, söyleyebilir misiniz?”

“Doktor röntgenleri şimdi inceliyor. Yakında gelip bildirir.” Tatlı yüzlü kadın gülümsedi. “Bu arada bir ziyaretçin var.” Perdeyi açan hemşire, karşısına biri çıkınca olduğu yerde kaldı. “Ah! Ama sizin bekleme odasında durmanız lazımdı.”

“Onu hemen görmem lazım,” dedi Justine’in sert sesi.

Lucy’nin yüzünde zayıf bir sırıtiş belirdi.

Justine ferah bir esinti gibi içeri girdi, koyu atkuyruğunu savurdu. Varlığıyla hastanenin soğuk hijyeni içinde Lucy’ye adeta hayat aşıladı. Orada bir arkadaş olduğunu hissetmesi Lucy’nin gözlerini yaşarttı.

“Lucy... Tatlım...” Justine yanma geldi, damar tüpünün

uzantısını dikkatlice düzeltti. “Tanrı aşkına... Sana sarılmaya korkuyorum. Nasılsın? Kırığın falan var mı?”

“Doktor yakında gelecekmiş.” Lucy arkadaşının eline uzandı, kelimeler ağzında dolana dolana çıkıyordu. “Bisikletimi sürerken biri bana arkadan çarptı. Sürücü sarhoş gibiydi, arabayı savuruyordu. Kadındı sanırım. Neden durmadığını anlamadım. Bisikletim nerede bilmiyorum, çantam, telefonum-”

“Yavaş yavaş.” Justine de onun elini tuttu. “Sarhoş değilmiş, yaşlı bir kadınmış. Ağaç dalına çarptığını sanmış, ama sonra az ileride durup geri dönmüş. Olanı anlayınca o kadar üzülmüş ki seni bulan çift yaşlı kadının kalp krizi geçirdiğini sanmış.”

“Zavalılık,” diye mırıldandı Lucy.

“Çantanla telefonun burada. Ama bisikletin haşat olmuş.”

“Aa, o antika bir Schwinn’di,” dedi Lucy hüüzünle. “Altmışlardan kalma. Parçaları orijinaldi.”

“Bisikletin yenisi alınır, Lucy. Seni yenileyemeyiz ama.”

“İncelik etmişsin buraya gelerek,” dedi Lucy. “Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun sen? Zoë’yle ikinizden daha önemli bir şey yok benim için. O da gelmek istedi, ama pansiyonda birinin kalması gerekiyordu.” Justine duraksadı. “Unutmadan söyleyeyim: Duane arabanın sorununu çözdüklerini söyledi. Silindir basıncı sorunu varmış.”

“O ne demekmiş?”

“Emme valfinde ya da piston halkalarında, silindir başı contalarında bir arıza olabilirmiş işte. Duane şimdi tamirciye götürüyor, düzgünce yapılsın diye. Ne kadar süreceği hakkında bir fikrim yok.”

Bitkin ve şaşkın bir şekilde, Lucy kafasını iki yana salladı. “Bacağım da bu haldeyken zaten bir süre kullanamam herhalde.”

“Seni istediğin her yere götürebilecek bir motorcu ordun var yahu,” dedi Justine, sonra biraz durdu. “Tabii her yere Harley

motorların üstünde gitmek senin için sorun olmayacaksa."

Lucy zayıfça gülümsemeyi başardı.

Siyah saçlı, gözleri yorgun görünen ama güzelce gülümseyen doktor içeri girdi.

"Selamlar, ben Dr. Nagano," dedi adam, Lucy'ye yaklaşarak. "Hatırladın mı beni?"

"Biraz," dedi Lucy uysalca. "Burnuma dokunmamı istemiştiniz. Sonra da ikinci adımı sormuştunuz."

"Tanı testinin bir parçası. Küçük bir beyin sarsıntısı geçirmişsiniz, bu yüzden birkaç gün dinlenmeniz gerekiyor. Röntgenleriniz de bunun sorun olmayacağını gösteriyor."

"Bacağımı mı diyorsunuz? Kırılmış mı yani?"

Dr. Nagano kafasını iki yana salladı.

"Oh, güzel," dedi Lucy.

"Aslında temiz bir kırık daha iyi olabilirdi. Kemik kırığı kas zedelenmesinden daha kolay iyileşiyor."

"Öyle mi olmuş bana yani? Kas zedelenmem mi var?"

"Üç tane. Bir de fibulada kılcal çatlak var, yani baldır kemiklerinizden ince olanda. Söylemeye gerek yok sanırım, ama önümüzdeki üç gün ayağa kalkamayacaksınız."

"Odalar arasında bile dolanamayacak mıyım yani?"

"Aynen öyle. O bacağın üstüne herhangi bir yük bindirmeyeceksiniz. Havada ve donuk şekilde tutmanız gerekiyor. Bağların düzgün bir şekilde iyileşebilmesi için biraz süreye ihtiyaç var. Sizi detaylı talimatlarla evinize göndereceğim. Üç gün içinde atel takılması ve koltuk değnekleri için bir daha buraya uğramanız gerekecek."

"Onları ne kadar kullanacağım?"

"Ateli en az üç ay kullanacaksın."

"Tanrım." Lucy gözlerini kapadı.

"Başka bir sakatlığı var mı?" diye sorduğunu duydu Justine'in.

"Sıyrıklar, çürükler var, önemli bir şey yok. Önemli olan beynin sarsıntısının yan etkilerinden korunması için onu sürekli

gözelemin altında tutmak. Baş ağrısı, baş dönmesi, sersemlik gibi belirtiler görürseniz hemen buraya getirmeniz gerekecek.”

“Anladım,” dedi Justine.

Doktor yanlarından gittikten sonra Lucy gözlerini açtı ve Justine’in alnını ovaladığını gördü – düzleştirmeye çalıştığı bir kâğıt parçasıymış gibi.

“Ayy...” diye mırıldandı Lucy durumu kavrayınca. “Zoë’yle zaten işiniz başınızdan aşkın, değil mi?” Önceki birkaç gün boyunca büyük bir düğün için hazırlık yapmışlardı ve o düğün bu hafta sonuydu. “Size bunu daha kötü bir zamanda yapamazdım gerçekten.”

“Sen bir şey yapmadın,” dedi Justine. “Sanki sana araba çarpması için müsait bir zaman olabilirmiş gibi de konuşma lütfen.”

“Yapacaklarımı düşünmem lazım... Nereye gitsem...”

“Takma kafana,” dedi Justine kendinden emin bir şekilde. “Şu andan itibaren senin tüm enerjini iyileşmeye harcaman lazım. Strese değil. Ben düşünürüm yapılacakları.”

“Çok üzgünüm,” dedi Lucy burnunu çekerek. “Bela oldum çıktım başınıza.”

“Kes sesini be.” Justine temiz bir kâğıt mendil alıp çocukmuş gibi Lucy’nin burnuna tuttu. “Arkadaşlar hayatın destek sutyenleridir. Biz birbirimizi yarı yolda bırakmayız. Değil mi?”

Lucy başını salladı.

Justine dikilip ona gülümsedi. “Ben bekleme odasına gidiyorum, bir-iki yeri aramam lazım. Kaybolma bir yere.”

★

Justine onu aradığından beri, Sam büyük bir gerginlik içindeydi. “Hemen geliyorum,” demişti sadece ve on beş dakika sonra hastanedeydi.

Devasa adımlarla binaya girdikten sonra hemen bekleme odasına, Justine’in yanına vardı.

“Sam,” dedi Justine, yüzünde çok silik bir gülümsemeyle, “sağ ol geldiğin için. Çok zor bir durumdayız.”

“Lucy nasıl?” diye sordu Sam kısa ve sert bir şekilde.

“Minik bir beyin sarsıntısı geçirmiş, çürükleri var, kesikleri var, tek bacağı da bayağı hasar görmüş – bağları zedelenmiş, bir de çatlak var.”

“Lanet olsun,” dedi Sam yumuşak bir sesle. “Nasıl olmuş?”

Justine kelimeleri ardı ardına sıraladı; Sam de yorum yapmadan dinledi. “...o yüzden birkaç gün hiç hareket etmeyecekmiş,” diye bitirdi Justine. “Lucy pek ağır olmasa da Zoë’yle ikimiz onu etrafa taşıyamayız.”

“Ben yardım ederim,” dedi Sam hemen.

Justine rahat bir nefes aldı. “Tanrı’ya şükürler olsun. Hayranım sana. Evinde ona yetecek kadar yer olduğunu da biliyorum zaten, bir de pansiyonda bu hafta sonu cehennem gibi bir düğün yapacağız. Tek bir odamız bile kalmayacak, o yüzden nasıl ederiz-”

“Bir dakika,” diye araya girdi Sam aniden. “Ben Lucy’yi evime götüremem.”

Justine ellerini kalçalarının üstüne koydu ve adama bitkin bir bakış attı. “Yardım edecektin hani?”

“Evet, yardım ederim. Ama benimle kalamaz.”

“Neden?”

Reddedişinin şiddeti, Sam’i bir süreliğine dilsiz bıraktı. Hiçbir kadının geceyi onun evinde geçirmesine izin vermemiştii. Özellikle de Lucy’yi evinde istemiyordu, hele ki yaralı ve muhtaç bir haldeyken. Her tarafı gerilmişti, teni ter tabakasıyla kaplanmıştı.

“Neden başkası yapamıyor bunu?” diye sordu. “Annesi babası?”

“Onlar Pasadena’da yaşıyor.”

“Başka arkadaşı yok mu?”

“Var ama adada değiller. Zoë’yle ben hariç, arkadaşlarını Kevin’la ayrıldıktan sonra kaybetti. Kızın tarafını tutup Kevin’ı kızdırmak istemediler.” Abartılı bir sabırla, Justine sorusunu sordu: “Sorun ne, Sam?”

“Onu doğru dürüst tanımıyorum bile,” diye itiraz etti Sam.

“Hoşlanıyorsun ama ondan. Ben seni arar aramaz hemen geldin.”

“Ona yatalakken bakıp banyoya sokacak kadar, bandajlarını değiştirecek kadar iyi tanımıyorum.”

“Nasıl yani, yobazlık mı edeceksin şimdi? Bırak şimdi, Sam. Bir sürü kadınla beraber oldun. Sanki daha önce görmediğin şeyler.”

“Ondan değil.” Sam elini saçlarının arasında gezdirerek boş bekleme odasında dolandı. Lucy’yle bu kadar yakınlaşmasının ne kadar zararlı olacağını nasıl açıklayabilirdi ki? Sorunun zaten ona aşırı ilgi göstermek istediğini nasıl anlatacaktı? Konu o olunca kendine güvenmiyordu. Sonunda onunla yatacaktı, onu kullanacaktı, incitecekti.

Volta atmayı kesince dönüp Justine’e öfkeyle baktı. “Bak,” dedi sıkılı dişlerinin arasından, “onunla yakınlaşmak istemiyorum. Bana bağlansın istemiyorum.”

Justine gözlerini kısarak Sam’e onu oracıkta ortadan yarması gereken bir bakış attı. “Kendini gerçekten bu kadar beter bir halde mi görüyorsun, Sam?”

“Tabii ki,” diye terslendi Sam. “Ben hiç normal taklidi yaptım mı?”

Justine bir çeşit iğrenme sesi çıkardı. “Tamam... Senden istediğim için ben özür dilerim. Hata bende.”

Justine arkasını dönerken Sam dalga geçercesine güldü. “N’apacaksın peki?”

“Sen dert etme. Senin sorunun değil.”

“Kimi arayacaksın?”

“Duane’i. Arkadaşlarıyla birlikte bakarlar ona.”

Sam’in ağzı ardına kadar açıldı. “Yaralı bir kadının bakımını motorcu çetesine mi emanet edeceksin?”

“İyi çocuklar onlar. Kendi kiliseleri bile var.”

Siniri tepesine çıkan Sam kıpkırmızı kesildi. “Kilise sahibi olanlar hemen iyi insan mı oluyor? Sadece vergiden muafiyet kazanıyorlar.”

“Bağırma bana.”

“Bağırmıyorum.”

“Pek de normal bir sesle konuştuğunu söyleyemem, Sam.”
Justine telefonunu havaya kaldırdı ve küçük ekrana dokundu.

“Hayır,” diye hırladı Sam.

“Ne hayırı?”

Sam derin bir nefes aldı ve yumruğunu duvara gömme dürtüsünü bastırdı. “Ben...” Duraksayıp boğazını temizledi ve Justine’e azap dolu bir bakış attı. “Ben bakarım.”

“Kendi evinde yani?” diye durumu netleştirmeye çalıştı Justine.

“Evet,” dedi Sam dişlerini tekrar sıkarak.

“Güzel. Sağ ol. Tanrı aşkına, ne uzattın ama...” Kafasını iki yana sallayarak, Justine otomata doğru yürüdü ve bir kutu içecek aldı.

Sam Nolan perdelerin arasından belirince Lucy inanamayarak gözlerini kırıştırdı. “Sen n’apıyorsun burada?” dedi zayıf bir sesle.

“Justine aradı.”

“Aramasaydı keşke. Kusura bakma.”

Sam bakışlarını Lucy’nin üzerinde gezdirdi, her detayı inceledi. Konuştuğunda sesi cılız ve çatallıydı: “Ağrın var mı?”

“Çok kötü değil.” Lucy serumu işaret etti. “Bir çeşit sakinleştirici veriyorlar.” Sonra da huysuzca ekledi: “Resmen elimde iğne var.”

“Yakında çıkaracağız seni.”

Lucy Sam’in tişörtüne odaklandı: lacivert zemin üzerine desen olarak, eski telefon kulübelerine benzeyen bir şeyin beyazla çizilmiş dış hatları. “O telefon kulübesi neden?”

“Polis arama kulübesi. Doctor Who dizisinden.” Lucy’nin bir şey anlamadığını fark edince Sam açıklama yaptı: “Zamanda yolculuk yapan bir uzay gemisi.”

Lucy'nin yüzünde çok solgun bir gülüş belirdi. "İnek," dedi Sam'e ve burnunu temizledi.

Yatağa yaklaşan Sam, elini Lucy'nin kalçasına götürdü ve poliüretan bandajın dış hatlarını yokladı, hastane battaniyesini Lucy'nin yaralı bacağına üstüne doğru çekti. Sam'in dokunuşunda çok sahiplenici bir hava vardı. Ona şaşkınlıkla bakan Lucy, Sam'in ne sorunu olduğunu anlamaya çalıştı. Sanki pis bir görev üstlenmiş gibi bir havası vardı.

"Sinirli duruyorsun," dedi Lucy.

"Değilim."

"Çenen kasılıyor."

"Benim çenem hep öyle görünüyor."

"Gözlerin de ateş saçıyor."

"Hastane ışıklarındandır."

"Bir şeyler oluyor," diye ısrar etti Lucy.

Lucy'nin buz gibi elini eline alan Sam, işaret parmağındaki oksimetreyi çıkarmamaya dikkat etti. Başparmağıyla Lucy'nin parmaklarının dışını okşadı. "Birkç gün boyunca sana her konuda yardım edecek birilerine ihtiyacın olacak. Kendi başına geçirmemen gereken bir süreç bu." Dikkatli bir duraksama. "O yüzden benimle birlikte Rainshadow Yolu'na götüreceğim seni."

Gözleri ardına kadar açılan Lucy, elini Sam'inkinin içinden çekti. "Hayır. Ben... Hayır, olmaz. Justine seni bu yüzden mi aradı? Tanrım. Ben seninle hiçbir yere gidemem."

Sam hiç belli etmeden acımasızlaştı. "Nereye gitmeyi planlıyorsun peki, Lucy? Pansiyona mı? Orada sana yardım edecek kimse olmadan, kendini bir odaya mı kapatacaksın? Zoë'yle Justine'in bu hafta sonu büyük bir etkinlikleri olmasaydı bile seni merdivenlerden indirip çıkarmak onları yine zorlayacaktı."

Lucy nemli elini fena halde ağrımaya başlayan kafasına bastırdı. "Ben... Annemleri ararım."

"Onlar çok uzakta."

Lucy o kadar endişeli ve bitkindi ki yeni korkularla boğazı-

nın daraldığını hissetmeye başladı. Kontrolün kendi ellerinden çıkmasıyla afallayarak elini gözlerinin üstüne koydu ve sinirli bir sesle konuştu: “Sen çok meşgulsün. Bağ-”

“İşçiler halleder.”

“Kardeşinle Holly n’olacak?”

“İdare ederler. Ev büyük.”

Durumu kavramaya başlayan Lucy, Sam’in ona banyo yapmakta, yemek yemekte, giyinmekte yardımcı olacağını düşünmeye başladı – bunlar uzun süredir tanıştığı bir insanla bile tuhaf kaçacak yakınlaşmalardı. Ayrıca bu durum onu da Lucy kadar rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu.

“Başka bir çözüm olmalı,” dedi Lucy, çaresizce bir şeyler düşünmeye çalışarak. Arka arkaya derin nefesler aldı ama daralan ciğerlerine yeterince hava dolduramadı.

“Tanrı aşkına, histerikleşme lütfen.” Sam elini Lucy’nin göğsüne koydu, minik bir çember çizdi. Hareketin tanıdık gelmesi Lucy’nin nefesinin kesilmesine neden oldu.

“Ben sana bunu yapma hakkı-”

“Önümüzdeki birkaç gün,” dedi Sam, kirpiklerini indirip vurgusunu artırarak, “ellerimin senin üzerinde olmasına alışman gerekecek.” Oval hareket devam ederken Lucy çaresizce boyun eğdi. Yetmezmiş gibi bir de öksürükle hıçkırığı karışarak vücudunu terk etti. Gözlerini kapadı. “Sana bakmama izin vereceksin,” dediğini duydu Sam’in. “Tartışmaya çalışarak nefesini tüketme. Benimle eve geliyorsun, bu kadar.”

ON ÜÇ

Sam'in pikabı Rainshadow Yolu'na girip özel yolda ilerlemeye başladığında akşamın erken saatleriydi. Lucy'nin taburcu belgelerini imzalamış, tıbbi talimat formlarını ve reçeteleri yanına almış, sonra da hasta bakıcı tarafından tekerlekli sandalyeyle dışarı çıkarılan Lucy'yi arabaya bindirmişti. Minnettar ve neşeli bir havadaki Justine de orada onları beklemişti.

"Evet, çocuklar," demişti şen bir sesle, "eminim ki çok güzel olacak. Sam, borçlandım sana. Lucy, Sam'in evine bayılacaksın – harika bir yer. Gün gelecek ve şu anlara bakıp – ne dedin, Sam?"

"'Kes artık, Justine,' dedim," diye mırıldanmıştı Sam, Lucy'yi tekerlekli sandalyesinden kaldırırken.

Bozuntuya vermeyen Justine, Lucy'yi taşımakta olan Sam'i takip etti. "Sana bir ihtiyaç çantası hazırladım, Luce. Zoë ya da ben diğer ihtiyaçlarını da yarın sabah gelip bırakırız."

"Sağ olun." Sam onu saçma bir rahatlıkla kaldırırken Lucy kollarını onun boynuna doladı. Avuçlarının içindeki omuzlar kasılıydı. Teninin okyanus havasını andıran, hafif tuz aromalı ve bahçe bitkileriyle yeşil yapraklardan gelen ferah kokusu enfesti.

Lucy'yi araca yerleştirdikten sonra koltuğunu ayarlayan Sam, kemerini de bağladı. Her hareket ustacaydı, hiç zahmete girmiyormuş gibi görünüyordu. Gözleri sürekli Lucy'nin üzerindeydi, ona çok dikkat ediyordu. Mutsuzca, Lucy ona Justine'in neler söyleyerek ikna ettiğini düşündü. "Bunu yapmak istemiyor," diye fısıldamıştı hastanede Justine'e. Justine de şöyle karşılık vermişti: "İstiyor, sadece biraz heyecanlı."

Ama görünüşte Sam'in heyecanlı olduğu falan yoktu. Sessiz bir sinir harbi yaşıyor gibiydi daha çok. Yolu sessiz geçirdiler. Sam'in pikabının süspansiyonu gayet iyi olsa da yoldaki bazı çukurlar Lucy'nin irkilmesine neden oldu. Huysuzdu, bitkindi ve hayatında ilk defa birine bu kadar yük olduğunu hissediyordu.

Sonunda özel bir yola girdiler ve Viktorya stili, kalkan duvarları, korkulukları olan, ortasından bir kubbe yükselen, denize bakan bir de balkonu olan bir eve geldiler. Ağır ağır batan güneş, beyaz boyalı evi karamele boyuyordu. Evin temeli kırmızı güller ve aralarındaki ortancalarla süslenmişti. Yakınlarda, bağın hemen önünde, sağlam yapılı, gri bir ahır vardı.

Lucy manzarayı şaşkınlıkla izledi. San Juan Adası eğer anakaradan ayrı bir dünyaysa, burası da dünya içinde bir dünyaydı. Pencereleri açık duran ev deniz esintisine, ay ışığına, başıboş dolaşan ruhlara kucak açıyordu. Sanki Lucy'yi de özellikle bekliyordu.

Misafirinin tepkisini temkinli bir bakışla ölçen Sam, pikabı evin yanında durdurdu. "Evet," dedi bir soruya yanıt veriyormuşçasına. "Ben de ilk gördüğümde böyle düşünmüştüm." Aşağı inip Lucy'nin tarafına gitti, emniyet kemerini çözdü. "Kollarını boynuma at."

Lucy tereddüt etse de söyleneni yaptı. Sam yaralı bacağı hareket ettirmemeye dikkat ederek onu kucağına aldı. Adam kollarını etrafına dolar dolamaz, Lucy çok yeni, şaşırtıcı bir his duydu: teslimiyet, içten içe eriyen bir şey. Kafasını Sam'in omzuna sertçe bıraktı, sonra da kaldırmak çok zor geldi. "Sorun değil," diye mırıldandı Sam, "bırak kendini." Lucy bunları duyunca titrediğini fark etti.

Ön basamakları çıkıp açık mavi tavanı olan geniş verandaya girdiler. "Uçuk mavi," dedi Sam, Lucy'nin tavana baktığını fark edince. "Orijinal renge mümkün olduğunca sadık kalmaya çalıştık. Burada bir sürü insan verandalarının tavanını maviye boyardı. Bazıları kuşları kandırmak için olduğunu söylerdi, gökyüzü olduğunu sansınlar diye. Bazıları da hayaletleri korkutmak için olduğunu iddia ederdi."

Lucy kelimelerin telaşlı akışını duyunca, tıpkı Justine'in dediği gibi, Sam'in gergin olduğunu anladı. Bu durum ikisi için de alışılmışın dışındaydı.

"Ailen misafir olacağımı biliyor mu?" diye sordu Lucy.

Sam başını salladı. "Hastanedeyken aradım onları."

Ön kapı açıldı ve verandaya uzun, dikdörtgen bir ışık dö-küldü. Koyu saçlı bir adam tutuyordu kapıyı; o sırada sarışın bir kız ve bir buldog da kapının eşiğine geldiler. Adam Sam'in biraz daha yaşlı, daha iri bir haliydi – onunla aynı sert çekiciliğe sahipti. Gülüşünde de aynı büyü vardı. "Rainshadow'a hoş geldin," dedi adam Lucy'ye. "Ben Mark."

"Kusura bakmayın rahatsız ettiğim için. Ben-"

"Sorun değil," dedi Mark rahat bir tavırla. Bakışı Sam'e kaydı. "Yardım edeyim mi?"

"Çantası arabada."

"Alayım." Mark onlara sürtünerek arabaya doğru ilerledi.

"Yol açın, çocuklar," dedi Sam küçük kızla buldoga. "Lucy'yi üst kata çıkarmam lazım."

Zemini koyu renkte, tavanı süslü bir hole girdiler. Krem rengine boyanmış duvarlarda baskı botanik resimler asılıydı.

"Maggie yemek yapıyor," dedi onları takip eden Holly. "Tavuk çorbasıyla burgulu ekmek, tatlı olarak da muzlu puding. Hazır puding değil ama, kendisi yapıyor."

"Yemek Mark'm işi gibi durmuyordu, kokudan anlamıştım," dedi Sam.

"Maggie'yle birlikte yatağındaki çarşafı değiştirdik. Benim iyi bir yardımcı olduğumu söyledi."

"Aferin kızıma. Şimdi git, ellerini yıka da yemek yiyelim."

"Lucy'yle konuşabilir miyim?"

"Sonra, cime. Lucy çok yorgun."

"Selam, Holly," dedi Lucy, Sam'in omzunun üstünden.

Küçük kız ona kocaman gülümsedi. "Sam Dayı buraya kimseyi yatılı davet etmez. Sen ilksin!"

"Sağ ol, Holly," dedi Sam sessizce, Lucy'yi geniş, kahverengi merdivenlerde taşıırken.

Nefessiz bir kahkaha Lucy'nin kulağında takıldı. "Özür dile-
rim. Seni buna Justine'in zorladığını biliyorum. Ben-"

"Justine bana yapmak istemediğim hiçbir şey yaptıramaz."

Lucy kafasının Sam'in omzuna düşmesine izin verdi, ama ona bakamadı. "Sen beni burada istemiyorsun."

Sam kelimelerini dikkatle seçti. "Karışıklık çıksın istemiyorum. Tıpkı senin gibi."

Merdiven sahanlığına vardıklarında, evin ön tarafına, yola bakan kocaman bir pencere Lucy'nin dikkatini çekti. Pencerenin camında harika bir resim vardı – çıplak bir ağaç, dallarının arasında turuncu renkte bir ay taşıyordu.

Ama Lucy gözlerini kırıştırdığında renkler ve şekil yok oldu. Pencere desensizdi, düz bir camdan ibaretti.

"Bir dakika. Şu ne?"

Sam dönüp Lucy'nin baktığı yere baktı. "Pencere?"

"Eskiden resimliydi," dedi Lucy dalgınca.

"Olabilir."

"Hayır, öyleydi gerçekten. Üstünde bir ağaç ve ay resmi vardı."

"Orada her ne varsa uzun süre önce yerinden olmuş. Bir ara mekânı dairelere bölmeye çalışmışlar." Sam onu pencereden uzaklaştırdı. "Burayı satın aldığında nasıl bir halde olduğunu görmeliydin. Yerlerde delik deşik olmuş kilimler... Bazı duvarları yıkıp yerine idareten sunta duvarlar koymuşlardı. Alex duvarları yenileyip destek kirişleri eklemişti. Şimdi mekân kaya gibi oldu."

"Burası çok güzel. Peri masalından çıkmış gibi. Sanki buraya daha önce gelmişim ya da rüyamda burayı görmüşüm gibi." Lucy'nin zihni yorulmuştu, düşünceleri birbirine doğru düzgün bağlanamıyordu.

Koya paralel inşa edilmiş, geniş bir dikdörtgen odaya girdiler. Duvarlar geniş çizgili panellerle kaplanmıştı, köşede bir şömine vardı, heybetli pencereler False Koyu'nun dingin mavi parıltısını sergiliyordu. Koridorun ucundaki, perdeyle donatılmış pencere temiz hava için açık bırakılmıştı.

“Evet, geldik.” Sam başında yosun yeşili bir tahta olan, kapitone mavi örtüleri örtülmeye hazır olacak şekilde katlanmış büyük yatağa Lucy’yi usulca bıraktı.

“Burası senin odan mı? Senin yatağın mı?”

“Evet.”

Lucy doğrulmaya çalıştı. “Sam, hayır-”

“Hareket etme,” dedi Sam. “Ciddiyim, Lucy. Kendine zarar vereceksin. Yatağı sen kullanacaksın. Ben başka bir odada, tek kerlekli yatakta uyuyacağım.”

“Seni kendi odandan edecek değilim. O yatakta ben yatarım.”

“Seni nereye koyarsam orada yatacaksın.” Sam kar beyazı ve mavi renklerdeki örtüyü Lucy’nin üstüne çekti. Lucy’yi elleriyle, vücudunun iki yanından kavrayarak ona uzun uzun baktı. Batan güneşin pencerelerden sızan ışıklarıyla ilgili de olabilirdi, ama Sam’in yüzü yumuşamış gibi duruyordu. Uzanıp Lucy’nin dağılmış bir saç demetini kulağının arkasında topladı. “Çorbayı bekleyebilecek kadar uyanık kalabilir misin?”

Lucy kafasını iki yana salladı.

“Dinlen o zaman. Sonra gelip kontrol ederim seni.”

Sam odadan çıkınca Lucy sessizce yatmaya devam etti. Sakin, serin bir odaydı; uzaktan dalgaların ritmik sesi geliyordu. Zeminden ve duvarlardan sızan, kulağı rahatsız etmeyen, anlaşılmayan insan sesleri ara sıra kahkahalar, tabaklar, tencereler ve yemek takımlarının şingirtileriyle bölünüyordu. Evcil sesler, aile sesleri havada ninni gibi süzülüyordu.

Sam ikinci kat sahanlığındaki pencereden dışarı bakmak için duraksadı. Ay daha güneş batmadan belirmişti – beyaz-altın sarısı karışımı, devasa daire, mora çalan kırmızı gökyüzünde gitgide daha da belirginleşiyordu. Bilim insanları yaz gün dönümünde, ayın optik bir yanılsama sonucu olduğundan daha

büyük göründüğünü, insan gözünün görsel işaretler olmadığı sürece mesafeleri doğru ölçemeyeceğini söylüyordu. Ama bazı yansımalar gerçeklikten daha doğrudu.

Sam ayın yansımalarına sarılmak isterken boğulan Çinli bir şairin hikâyesini okumuştı. Bunu yapmadan önce Yangtze Nehri'nin kenarında pirinç şarabı içiyormuş – bu küçük düşürücü ölüm şekliyle, şarabı fazla kaçırdığı düşünülebilirdi. Ama Tanrı biliyordu ki sahip olamayacağın bir şey ya da birisi için yanıp tutuşmanın bir çaresi yoktu. Bunu seçmek istemezsiniz bile. Ay ışığının işte böyle bir ölümcül cazibesi vardı.

Lucy kırılmış bir orkide kadar hassas halde, yatağında yatıyordu. Sam yatak odasının hemen dışına, koridora bir sandalye atıp orada onu beklemek, bir şeye ihtiyacı olursa hemen duya-bilmek istiyordu. Ama kendini zorlayıp aşağı indi. Ağzına bir çorap almış Renfield etrafta koşuşturuyor, Holly masayı hazırlıyor, Mark da telefonda birisiyle dışçı randevusu hakkında konuşuyordu.

Mutfağa yönelen Sam, ahşap masada krema hazırlayan Maggie'nin yanına gitti.

Maggie Conroy çok güzel olmasa da hoş bir kadındı. O kadar enerjik biriydi ki olduğundan daha uzun görünürdü. Ancak onun yanında dikildiğinizde kadının bir metre elli beş santimden uzun olmadığını fark ederdiniz. “Benim boyum bir metre elli yedi santim,” diye ısrar ederdi Maggie, o son iki santim çok bir fark yaratıyormuş gibi.

Mark eskiden hep güzel ama sohbeti sınırlı kadınların peşinden koşardı. Şükürler olsun ki Mark sonunda ciddi bir ilişki kurmak istediğinde Maggie'yi bulmuştu ve bu kadının bitmek bilmeyen iyimserliği ailenin tam olarak ihtiyaç duyduğu şeydi.

Sam konuşmadan Maggie'ye yaklaştı, elindeki kâseyle çırpma telini aldı ve kremayı kendisi karıştırmaya başladı.

“Sağ ol,” dedi Maggie, kramp giren elini bileğinden sallayıp.

“Neden mikseri kullanmıyorsun?”

“Mark söylemedi mi?” Maggie yüzünü şirin bir şekilde bu-

ruşturdu, boynunu utançla eğdi. “Mikserin motorunu yaktım ben geçen hafta. Ama söz, değiştireceğim.”

“Boş ver,” dedi Sam karıştırmaya devam ederek. “Burada mutfak felâketlerine alışmışız biz. Ama tabii genellikle aktörler ben ya da Mark oluruz. Nasıl yaktın ki?”

“Tam tahıllı pizza hamuru yapmaya çalışıyordum, karışım fazla ağır oldu, fazla sert oldu. Sonra yanık kokusu geldi, mikserden dumanlar çıktı.”

Sam sıırttı, sonra çırpma telinin ucuyla kremanın kıvamına baktı. Karışım şeklini koruyordu. “Maggie, pizza evde pişirilen bir şey değil ki tatlım. Evde yemek yapmak istemeyince söyler sin pizzayı.”

“Sağlıklı bir versiyonunu yapmaya çalışıyordum.”

“Pizzanın sağlıklı olmaması lazım ama. Pizza o.”

Maggie kâseyi Sam’dan alıp plastik folyoyla kapladı, sonra da buzdolabına koydu. Mutfağın kalanıyla uyumlu olması için krema rengi dolap kapaklarıyla kamufle edilmiş dondurucunun kapağını kapadıktan sonra ocağa gidip çorbayı karıştırmaya başladı. “Arkadaşın nasıl?” diye sordu Sam’e. “Lucy’ydi, değil mi?”

“Evet. İyi olacak.”

Maggie ona gözünün yanıyla, imalı bir bakış attı. “Peki sen nasılsın?”

“Harikayım,” dedi Sam, biraz fazla refleksif bir şekilde.

Dumanı tüten çorbaları kâselere dökmeye başlayan Maggie, “Onun için bir tepsi hazırlayayım mı?” diye sordu.

“Yok, dinlenmek istiyor.” Sam açık bir şarap şişesinin yanına gitti ve kendine bir kadeh doldurdu.

“Yani sen Lucy’yi buraya toparlansın diye getirdin,” diye durum değerlendirdi Maggie. “Sen bakacaksın ona... Ne kadar özel biri demek ki...”

“Abartılacak bir şey değil.” Sam sesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. “Biz arkadaşız.”

“Sadece arkadaş mı?”

“Evet.”

“Başka bir şeyler daha olma şansı var mı?”

“Hayır.” Yanıtını bir kez daha fazla hızlı vermişti. Maggie’nin bilmiş gülümsemesini görünce yüzünü buruşturdu. “Lucy benim istediğim ilişki türüyle ilgilenmiyor.”

“Nasıl yani? Önüne gelen güzel kadınla yatıp bağlanma şansı tanımamanla mı yani?”

“Aynen.”

“Eğer doğru kadını bulursan daha uzun vadeli bir şeyler denemek isteyebilirsin.”

Sam başını iki yana salladı. “Uzun ilişki bana uymaz.” Sonra da masayı hazırlayıp Mark’la Holly’ye yemeğin hazır olduğunu söylemeye gitti.

Onları oturma odasında bulunca kapının eşiğinde durdu. Burada sunta duvarlardan biri yıkılmış ve daha geniş bir zemin planı için yer açılmıştı. Mark ve Holly’nin yan yana oturdukları tekneimsi kanep, Maggie’nin bulduğu ve alması için Sam’i ikna ettiği, antika bir parçaydı. Ellerine geçirdiklerinde güveler tarafından yenmiş, yarıklar içindeki bir mobilya parçasıydı. Ama gül ağacından oyulma ahşap soyulup tekrar boyanmış, sonra da adaçayı yeşili döşemeyle tekrar kaplanarak evle uyumlu bir görkeme kavuşmuştu.

Holly bacaklarını kanepenin kenarından sarkıtıp ayaklarını sallarken Mark da sehpanın üzerine koyduğu ajandaya notlar alıyordu.

“...yani dişçi sana diş ipini ne sıklıkta kullandığını sorunca ne diyeceksin?” diye sordu Mark yeğenine.

“‘Diş ipi ne demek?’ diyeceğim.” Mark onu gıdıklayıp tepesinden öperken Holly kıkırdadı.

Bir kez daha, Sam abisinin Holly’ye babacanlıkla bağlanışına hayranlık duydu. Daha önce onun hiç böyle bir role uygun olduğunu düşünmemişti, ama küçük kızın hayatlarına girmesinden sonra ışık hızıyla rolünü üstlenmeyi başarmıştı.

Mark eğilip birkaç not daha aldı. “Maggie bale ayakkabılarını sipariş etti mi?”

“Bilmiyorum.”

“Tamam, sorarız.”

“Mark Dayı?”

“Efendim?”

“Şimdi bu bebek benim kuzenim olacak, değil mi?”

Mark yazmayı bıraktı, kalemi dikkatlice sehpaye koydu ve çocuğun ciddi yüzüne baktı. “Evet, aslında kuzenin olacak. Ama bence...” Duraksadı, sözcükleri kafasında iyice tarttı. “Bence büyürken onu kardeşinmiş gibi hissedeceksin. Çünkü ikiniz birlikte büyüyeceksiniz.”

“Sınıfımdaki bazı çocuklar seni babam sanıyor. Aslında baba gibi de görünüyorsun.”

Olduğu yerde, bir şey söylemek üzere olan Sam, ağzını tuttu. Bu anı oradan uzaklaşarak ya da araya girerek bozmak istemedi, yalnızca önemli bir şey olduğunun farkında olarak kalakaldı.

Mark’ın yüzünde dikkatli, cansız bir ifade vardı. “Peki sen ne diyorsun sordukları zaman?”

“İzin veriyorum öyle düşünmelerine.” Holly duraksadı. “Yanlış mı yapıyorum?”

Mark kafasını iki yana salladı. “Tabii ki hayır.” Sesi boğuk çıkmıştı.

“Bebek geldikten sonra sana yine dayı mı diyeceğim?”

Mark eğilip Holly’nin kendisinininkilere kıyasla aşırı küçük elini tuttu ve öteki eliyle arasına aldı. “Bana ne istersen onu diyebilirsin, Holly.”

Çocuk başını Mark’ın koluna yaslayana kadar yaklaştı. “Ben sana baba demek istiyorum. Babam ol istiyorum.”

Mark’ın dili tutuldu. Hiç düşünmediği, hatta kendi kendine düşünmeye izin bile vermediği bir şeydi bu. Boğazı oynadı, yüzü Holly’nin sarı saçlarına gömüldü. “Çok hoşuma gider. Şey... olur.” Küçük kızı kucağına kaldırdı ve ona sarıldı, saçlarını titrek bir hareketle okşadı. Birkaç anlaşılmasız mırıltıdan sonra aynı üç hece tekrar edip durdu.

Sam’in boğazı da kilitlendi. Anın hem dışındaydı, hem de bir parçasıydı.

“Eziliyorum,” dedi Holly bir dakika boyunca sarılmalarından sonra.

Mark kollarını gevşetti ve küçük kızı salıverdi.

Renfield da bu arada odaya dalmıştı, ağzından bir parça nemli kâğıt havlu sarkıyordu.

“Renfield,” dedi Holly azarlayan bir tonla, “yeme onu.”

Holly’nin dikkatini kazandığına çok sevinen köpek, ağzındakiyle birlikte odadan uzaklaştı.

“Dur şunu alayım ağzından,” dedi Holly. Sonra bir an duraksayıp burnunu Mark’ın burnuna sürttü. “Baba,” dedi afacan bir sırıtışla ve köpeğin ardından koşmaya başladı.

Sam abisini hiç bu kadar hislenmiş görmemişti. Mark kısa ve sert bir biçimde iç geçirip gözlerini parmaklarıyla silerken odaya girdi.

Onu görünce Mark gözlerini kırptırdı ve huzursuzca tepki verdi: “Sam-”

“Duydum,” dedi Sam sessizce araya girip gülümsedi. “Güzel oldu, Mark. Holly haklı – baba gibi görünüyorsun.”

ON DÖRT

Yatak odasına insan sesleri hücum etti.

"...Lucy benim pembe banyomu kullansın," diye ısrar etti Holly. "Seninkinden daha güzel."

"Evet ama," diye geldi Sam'in cevabı, "Lucy'nin duş kabini ne ihtiyacı var. Küvete girip çıkamaz."

"Yine de banyomu görebilir mi? Odamı da görsün hatta."

"Tamam, bir tur attırırsın sonra. Ama şimdi çoraplarını giy de okula geç kalma. Hadi bakalım."

Lucy yastığın nadide kokusunu içine çekti: yaprak, yağmur, yeni kesilmiş sedir ağacı karışımı gibi bir şey. Bu, Sam'in kokusuydu ve o kadar güzeldi ki Lucy utanmadan ciğerlerine dolduruyor, kafasını yastığa gömüp rahatlıyordu.

Gecenin ortasında, acı içinde uyandığını hayal meyal hatırlıyor gibiydi. Sam ona gölge gibi yaklaşmıştı. Ona ilaçlarını bir bardak suyla vermiş, Lucy onları içerken kolunu onun sırtına atmıştı. Lucy sonra bir kez daha uyanmış, bacağındaki soğuk jel paketlerinin Sam tarafından değiştirildiğini fark etmiş ve Sam'e onun için sürekli uykusunu bölmesinin gerekmediğini, onun da dinlenmesi gerektiğini söylemişti.

"Sessiz ol," diye mırıldanmıştı Sam, Lucy'nin örtülerini düzelterek. "Sorun yok."

Güneş doğduğunda Lucy sessizce yatmış ve uzaktan gelen zayıf sesleri dinlemişti: kahvaltılıkırıltıları, çalan telefon, kayıp bir ödev klasörü ve gezi izin kâğıdı için evin didik didik edilişi... Sonra bir araba gelip evin garaj yolunda durmuştu.

Merdivenleri çıkan ayakların sesini kapı tıkırtısı takip etti.

sonra Sam kafasını içeri soktu. “Nasıl hissediyorsun kendini?” Sesindeki sabah boğukluğu Lucy’nin kulaklarında güzelce yankılandı.

“Biraz ağrım var.”

“Çok vardır, tahmin edebiliyorum.” Elinde bir kahvaltı tepsiyle, Sam odaya girdi. Paspal ve çekici bir haldeydi, üstünde sadece pijamasıyla beyaz tişörtü vardı – Lucy hemen kızardığını hissetti. “İlaç zamanın geldi ama önce bir şeyler yemen lazım. Yumurtayla kızarmış ekmek kulağa güzel geliyor mu?”

“Harika.”

“Ondan sonra duş da alabilirsin.”

Lucy daha da utanmaya başladı, kalbi gümbürdüyordu. Duş almayı çok istiyordu, ama fiziksel durumu yüzünden fena halde yardıma ihtiyacı olacağı da kesindi. “Nasıl olacak o iş?” diye sordu sonunda.

Sam tepsiyi yatağa bırakıp Lucy’nin doğrulmasına yardım etti. Sonra arkasına fazladan bir yastık koydu ve net bir sesle yanıt verdi: “Duş kabiniinde yıkanacaksın. Plastik tabureye oturup duş ahizesiyle yıkanabilirsin. Oraya girip çıkmaya yardım edeceğim, ama işin çoğunu kendin yapacaksın.”

“Teşekkür ederim,” dedi Lucy rahatlayarak. “Güzel olur.” Eline hafifçe yağlanmış bir kızarmış ekmek aldı ve üstüne reçel sürmeye başladı. “Neden duş ahizen var ki?”

Sam tek kaşını kaldırdı. “Ne sakıncası var?”

“Sakıncası yok da... Sanki yaşlı insanların evinde olan bir şey gibime geliyor, senin yaşmdakilerin değil.”

“Ulaşılması zor yerler için,” dedi Sam son derece ciddi bir sesle. Lucy’nin dudaklarında bir gülümseme oluştuğunu görünce ekledi: “Bir de Renfield’ı yıkamamız lazım tabii.”

Lucy kahvaltı ederken Sam duşa girdi, tıraş oldu, sonra da eski püskü bir kot pantolon ve üstünde SCHRÖDINGER’İN KEDİSİ YAŞIYOR yazan bir tişörtle geri döndü.

“O ne demek?” diye sordu Lucy yazıyı okuyunca.

“Kuantum teorisindeki bir prensiple ilgili.” Sam elindeki

poşetin içindekileri vete döktü ve tepsiyi Lucy'nin kucağından aldı. "Schrödinger, içinde bir radyoaktif kaynak, bir de zehir şişesi olan kutuya yerleştirilen bir kediye örnek göstererek gözlemlerin sonucu nasıl etkileyeceğini gösteren bir bilim insanıydı."

"Kediye n'olmuş peki?"

"Kedileri sever misin?"

"Evet."

"O zaman teoremi anlatmamı istemezsin."

Lucy'nin suratı bozuldu. "İyimser bir tişörtün yok mu?"

"Bu gayet iyimser bir tişört," dedi Sam. "Ama sana nedenini söyleyemem, çünkü söylersem kedi hakkında dırdır edersin."

Lucy güldü. Ama Sam yatağa yaklaşıp örtülere uzanınca hemen susup geri çekildi, kalbi hızla çarpmaya başladı.

Sam hemen elindeki örtüleri bıraktı, yüzüne sakın bir ifade yerleştirdi. Lucy'yi gözledi, bakışlarını onun sıkıca bağladığı kollarına odakladı. "Şu işe başlamadan önce," dedi sessizce, "malum konuyu konuşalım istersen."

"Neymiş o malum olan?" diye sordu Lucy dikkatle.

"Daha önce seks yapmadığım bir kadının duş almasına yardım etmemin ne kadar saçma olduğu."

"Durumu kolaylaştırmak için sevişmeyeceğim seninle," dedi Lucy.

Bunu duymak Sam'in hafifçe sırtmasına neden oldu. "Alınma ama üstünde ördek desenli bir hastane önlüğü var. Ayrıca her tarafın çürük, çizik, bandaj içinde; o yüzden libidomu pek de fazla yükseltmiyorsun. Ayrıca yatıştırıcıların etkisi altındasın, yani tam olarak kendi kararlarını alabiliyorsun sayılmaz. Bunların hepsini düşününce, sana öyle bir yaklaşım içinde olmam söz konusu olamaz." Duraksadı. "Şimdi daha iyi hissediyor musun kendini?"

"Evet ama..." Lucy yanaklarının yandığını hissetti. "Bana yardım ederken büyük ihtimalle bir göz banyosu yapacaksın."

Sam'in yüzü ciddiydi ama ağzının kenarları neşeyle kıvrılmış gibiydi. "O riski alırım bak."

Lucy derince iç geçirdi. “Alternatif bir çözüm yok sanırım.” Sonra da örtüleri üzerinden attı ve doğrulmaya çalıştı.

Sam hemen yanına gitti ve kolunu Lucy’nin sırtına attı. “Dur, hareket etme. Bana bırak kendini. Rahat olmazsan canın yanar. Şimdi yatağın kenarına gelmene yardım edeceğim. Sen şimdi doğrul, bacaklarını da serbest bırak – evet, aynen öyle. Lucy hastane önlüğünün kenarını tutarken Sam’in nefesi birkaç saniyeliğine kesildi. “Tamam.” Sam tekrar nefes almaya başladı. “Ateli çıkarmamalıyız. Hemşire duşta ıslanmaması için etrafını naylonla sarmamızı söyledi.” Malzeme poşetine uzanan Sam, metale sarılı bir folyo rulosu çıkardı.

Sam baldırım folyoyla sararken Lucy sessizce bekledi. Adam işi dikkatli ve ustaca hareketlerle yapıyordu ama parmakları ara ara dizine ya da baldırına değince Lucy istemsizce gıdıklanıyordu. Sam gür ve koyu saçlı kafasını Lucy’nin önüne eğmişti. Lucy onun ensesinden gelen, güneş ve biçilmiş çimleri hatırlatan, yaz aromalı o kokuyu alabilmek için çaktırmadan hafifçe öne eğildi.

Bacak onu tatmin edecek kadar sağlam şekilde kaplandığında, yerde diz çökmüş haldeki Sam kafasını kaldırdı. “Nasıl? Fazla mı sıkı?”

“Mükemmel.” Lucy, Sam’in kızardığını, elmacık kemiklerinin bronz teninin ortasında iyice belirginleştiğini, ayrıca düzgün nefes alamadığını fark etti. “Libidonu yükseltmiyordum hani?”

Sam pişman görünmeye çabaladı. “Kusura bakma. Ama seni folyoyla kaplamak liseden beri en çok eğlendiğim şey oldu.” Sam ayağa kalkıp onu kucağına alınca Lucy otomatik olarak ona sarıldı, Sam’in sakın gücünü hissetmesiyle nabızı hızlandı.

“Biraz... sakinleşmek ister misin?” diye sordu Lucy nazikçe.

Sam kafasını iki yana salladı, gözlerinde acı bir muziplik vardı. “Bunu duş zamanı benim normal ruh halim olarak görelim. Merak etme, sana asılmayacağım yine de.”

“O sorun değil de... Beni düşürmenden korkuyorum.”

“Cinsel olarak uyarılmış olmam fiziksel gücümden bir şey

götürmez,” diye bilgi verdi Sam. “Beyin gücünden götürür, evet. Ama duş alınana yardım etmem için ona ihtiyacım yok.”

Lucy şüphecilikle gülümsedi ve onu banyoya taşıyan Sam’in güçlü omuzlarına tutundu. “Formdasın.”

“Bağ sayesinde. Her şey organik olduğu için ekstra insan gücü gerektiriyor –ekmek, biçmek, çapalamak– böcek ilacı kullanmıyoruz çünkü. Böylece spor salonu üyeliği masrafından da kurtuluyorum.”

Sam yine fazla heyecanlıydı, çok hızlı konuşuyordu. Lucy onu tanıdığından beri soğukkanlı biri olarak görmüştü ve bu işi de kolaylıkla halledebileceğini düşünmüştü. Ama görünüşe göre Sam de en az onun kadar bu durumun gerginliği içindeydi.

Banyo sade ve düzenli bir şekilde dekore edilmişti: fildişi fayanslar, maun dolaplar, lavabonun üstünde büyük ve çerçeveli bir ayna. Lucy’yi duş kabininin içindeki plastik tabureye bıraktıktan sonra, Sam sıcak suyun nasıl ayarlanacağını göstermeye başladı. “Ben kabinden çıktığımda,” dedi duş ahizesini uzatarak, “önlüğünle sabahlığını dışarı atıp suyu aç. İstediyin kadar kalabilirsin. Ben kapının dışında bekleyeceğim. Herhangi bir şey istersen seslen bana.”

“Sağ ol.”

Taburede manevralar yapıp üstündekileri dışarı, yere fırlatırken, kazanın yarattığı tüm o ağrılar Lucy’nin yüzünü buruşturmasına neden oldu. Suyu açtı, sıcaklığı ayarladı ve ahizeyi vücuduna tuttu. “Ahh...” dedi su kesiklerle sıyrıklara değerken. “Ah, ah, ah, ah...”

“Nasıl gidiyor?” diye sorduğunu duydu Sam’in kapının dışından.

“Hem canım yanıyor hem hoşuma gidiyor.”

“Yardım ister misin?”

“Hayır, sağ ol.”

Sabunlanıp durulanmak Lucy’yi çok zorladı. Saçlarını yıkamanın da değmeyecek bir çaba olacağına karar verdi. “Sam,” dedi çaresizce.

“Evet?”

“Şimdi yardıma ihtiyacım var.”

“Ne konuda?”

“Saçlarım için. Kendi başıma yıkayamayacağımı. Sorun olmazsa gelebilir misin?”

Uzun bir tereddüt... “Kendin yapamıyor musun?”

“Hayır. Şampuan şişesine uzanamıyorum, kolum ağrıyor. Tek elle de bu kadar saç yıkamak çok zor.” Bir yandan konuşurken Lucy suyu kapayıp ahizeyi yere bıraktı. Sonra da acı çekerek havluyu vücuduna doladı.

“Tamam,” dediğini duydu Sam’in sonunda. “Geliyorum.”

Sam banyoya girerken jüri görevine çağrılmış bir adama benziyordu. Kapısı açık duş kabinine girdi, ahizeyi eline aldı, basıncı ve ısıyı ayarladı. Lucy yine elinde olmadan Sam’in nefes alış verişinin değiştiğini fark etti, “Banyonun yankısı yüzünden Darth Vader gibi çıkıyor nefesinin sesi.”

“Elimde değil,” dedi Sam temkinle. “Orada pespembe, buharlar içindesin-”

“Üzgünüm,” dedi Lucy pişman bir sesle. “Normal halinde olman canını yakmıyordur umarım.”

“Şu an yakmıyor.” Sam elini Lucy’nin ensesine kaydırды, kafatasını avucunun içine aldı. Lucy bakışlarını kaldırıp onun mavi-yeşil gözlerine bakınca, Sam, “Yalnızca elim kolum bağlı olunca canım yanıyor,” dedi.

Sam’in kafasını tutuşu, sesinin tatlı-sert tonu, Lucy’nin midesinin derinliklerinde refleksif bir burkulmaya neden oldu. “Sen flört ediyorsun benimle,” dedi Sam’e.

“Geri aldım,” dedi Sam hemen.

“Çok geç.” Lucy gözlerini kapatıp Sam’in saçlarını yıkamasına izin verirken gülümsedi.

Sam’in güçlü parmaklarıyla kafatasını okşayarak saçlarını şampuanlamasına izin vererek oracıkta oturmak, Lucy’ye kendini cennette hissettiriyordu. Sabırla, suyun sabunun Lucy’nin gözüne kaçmamasına çalışarak yapıyordu Sam işi. Şampuanın

biberiye-nane karışımı kokusu buharlı havayı doldurdu – Lucy daha önce Sam'den aldığı kokunun bu olduğunu fark etti. Derin bir nefes alıp kafasını iyice arkaya doğru bıraktı, rahatladı.

Sam sonunda suyu kapattı ve ahizeyi duvardaki kulpuna yerleştirdi. Lucy eliyle saçlarını duruladı, sonra da bakışlarını Sam'in nemli, su damlalarıyla kaplı giysilerinin, paçaları ıslanmış pantolonunun üstünde gezdirdi. "Seni de ıslattım," dedi utanarak.

Sam uzun uzun ona baktı, gözlerini havlunun göğüslerin üstüne sarktığı noktada biraz dinlendirdi. "Ölmem herhalde," dedi.

"Giyecek bir şeyim yok şimdi."

Sam ona bakmaya devam etti. "Bak buna çok üzüldüm."

"Ödünç alabileceğim bir şeyler var mı sende?" Cevap alamayınca Lucy elini Sam'in gözlerinin önünde salladı. "Sam. Karanlık taraftan uzaklaş hadi."

Sam gözlerini kırptırdı, dalgınlığını üzerinden attı. "Temiz bir tişört bulabilirim."

Sam'in yardımıyla, Lucy saçlarını sardı. Sonra Sam onun kalçasından hafifçe destekleyerek dengede tuttu ve dişlerini fırçalamasına yardım etti. İş bitince de tekrar yatağa taşıdı ve Lucy giyinirken arkasını döndü. Havlu Lucy'nin kafasından düştü, ağırlığıyla saçları da aşağı indirdi. Lucy havluyu kafasından tamamen çıkarıp ıslak demetleri parmaklarıyla taradı.

"Bu nedir?" diye sordu, üstündeki tişörtteki karelere ve harflere bakarak.

"Elementlerin periyodik cetveli." Sam folyoyu çıkarmak için diz çöktü.

"Ah, güzel. Etrafta radyumun simgesini bilemeden dolaşmak istemiyordum."

"Rh," dedi Sam, küçük bir makasla folyonun katmanlarını keserken.

Lucy gülümsedi. "Nasıl bildin?"

"Sol göğsünün üstünde yazıyor." Sam folyoyu yere attı ve

ateli incelemeye başladı. "Eğer camın isterse seni de yakalığa al-
sam diye alt kata indirebilirim. Büyük bir kampeviz var, duz-
ektan televizyonumuz var, ayrıca Renfield'da sana arkadaşlık
eder."

Güneş ışığı saçlarının üstünde dans ederken, bir anda üzeri-
ne çöken hisle Lucy'nin morali bozuldu. Minnetten, fiziksel et-
kilenmeden öte bir şeydi bu. Nabızı vücudunun birkaç yerinde
aynı anda zıpladı ve kendini bir anda imkânsız şeyler isterken ve
hatta bunlara ihtiyaç duyarken buldu.

"Teşekkür ederim," dedi, "bana baktığın için."

"Dert değil."

Lucy yavaşça Sam'in kafasına doğru uzandı ve parmaklarının
onun gür saçları arasında gezmesine izin verdi. Ona dokunmak
o kadar iyi geldi ki tarifi imkânsızdı. Onu keşfetmek, her özelli-
ğini öğrenmek istiyordu.

Sam'in itiraz edeceğini sanıyordu. Ama o sabit kaldı, kafası
eğik halde durdu. Elini yavaş yavaş ensesinin çıplak tenine kay-
dıran Lucy, Sam'in nefesinin kesildiğini hissetti.

"Bence dert," dedi Lucy nazikçe. "Sence?"

Sam o an kafasını kaldırdı, dünya dışı mavilikteki gözlerinin
üstündeki kaşlarını yarıya kadar indirdi. Cevap vermedi. Gerek-
miyordu da. Gerçek aralarındaki bakışta gizlenmişti, her bakışta
ciğerlerini dolduruyordu.

Hem de ne dertti. Bu derdin atellerle, bandajlarla, hasta ba-
kımıyla ilgisi de yoktu.

Sam konuyu netleştirmek istermiş gibi kafasını iki yana sal-
ladı ve örtülere uzandı. "Sen biraz dinlen, ben de gidip-"

Bir saniye içinde Lucy kolunu Sam'in boynuna doladı ve
ağzını onunkinin üstüne getirdi. Deliceydi, pervasızcaydı ve
umurunda da değildi. Karşılık vermek Sam'in yarım saniyesini
aldı: Ağzı Lucy'ninkine kenetlendi, boğazından hafif bir inilti
çıktı.

Lucy'yi daha önce de öpmüştü, ama bu farklı bir şeydi. Bu
bir öpüşme kâbusuydu, onu yakalayacak hiçbir şey olmadan yu-

varlanıyor gibi hissediyordu. Lucy'nin pencerelerin manzarasına, mavi okyanusa, beyaz güneşe bakan gözleri kapandı. Sam'in kolları onun sırtına gitti, ona destek oldu, dudakları onunla değişik açılarda buluşup boğazından gelen küçük sesleri içine çekti. Lucy zayıf düştü, kendini Sam'in göğsüne bıraktı, yeterince yaklaşamadı. Ağzını Lucy'ninkinden uzaklaştıran Sam, onun boynunu öptü, dilini ve dişlerinin ucunu kullanarak omuzlarına vardı. "Sana zarar vermek istemiyorum," dedi tenine değen dudaklarının arasından. "Lucy, ben pek-"

Gözleri kapalı halde, Lucy Sam'in dudaklarını aradı, aralık duran dudaklarını Sam'in tıraşlı çenesine sürttü – ta ki Sam titreyerek onu tekrar öpene kadar. Sam'in ağzı gitgide daha cezbedici bir hal aldı, derinleri aradı ve sonunda Lucy'nin onun tişörtünü titreyen elleriyle kendine doğru çekmesine neden oldu.

Sam'in ellerinden biri Lucy'nin tişörtünün kenarından yukarı çıktı – serin ve pürüzlü parmakları Lucy'nin sıcak teninde gezindi. Lucy'nin göğüsleri gevşek kumaşın altında sızladı, göğüs uçları dokunuşun beklentisiyle dikleşti. Lucy Sam'in elini aradı, yukarı doğru çekti. "Lütfen-"

"Hayır. Tanrım, Lucy-" Sam sessiz bir küfürle durdu ve Lucy'nin tişörtünü bıraktı. Kendini zorla ondan uzaklaştırdı, sonra derin bir uykudan uyanıyormuş gibi yüzünü iki eliyle ovaladı. Lucy ona tekrar uzanınca refleksiyle onun bileklerini yakaladı ve kelepçelemiş gibi tuttu.

Sam boğazı kesik nefeslerle dalgalanırken yüzünü ifadesiz tuttu. "Bir şey yap," diye mırıldandı. "Yoksa..."

Sam'in kontrol için savaş verdiğini anlayınca Lucy'nin gözleri büyüdü. "Ne... yapmamı istiyorsun?"

Cevap verebilecek duruma gelebildiğinde, Sam'in sesine acı bir ton hâkimdi. "Bir şekilde dikkatimi dağıtabilirsen çok iyi olur."

Lucy tişörtünün önündeki periyodik tabloya baktı. "Cam nerede?" diye sordu, elementleri tepeden aşağı okurken.

"O, periyodik tabloda yok. Cam bileşiktir. Çoğu silika,

yani... Lanet olsun, aklımı toparlayamıyorum. Silikon dioksit – SiO₂. Burada.” Lucy’nin göğsünün sağ tarafında, yukarıdaki bir kutucuğu işaret etti. “Bir de burada.” Baş parmağının ortası sol tarafa, Lucy’nin göğüs ucuna yakın bir yere dokundu.

“Camda sodyum karbonat da var,” dedi Lucy.

“Sanırım...” Sam duraksadı, odaklanmaya çalıştı, “Na₂CO₃ oluyor.” Tabloyu inceledi, kafasını iki yana salladı. “Sodyum karbonatı gösteremem – tehlikeli bölgede.”

“Kalsiyum oksidi göstersen olur mu?”

Bulana kadar Sam tişörtü uzun uzun inceledi. Kafasını iki yana salladı. “Seni sırt üstü yatırmam beş saniye sürer.”

Kapının Viktorya stili, sert, metalik zili ikisini de yerinden sıçrattı.

Sam ağır hareketlerle, homurdanarak yataktan kalktı. “Sana asılmayacağım derken-” Kapıyı çaldı ve eşikte durdu, birkaç derin nefes aldı. “Bunun aslında karşılıklı bir anlaşma olduğunu düşünmüştüm. Bundan sonra dokunmak yok. Anlaştık mı?”

“Anlaştık da... Bana dokunmazsan bana nasıl bakacaksın?”

“Benim ellerim değil,” dedi Sam. “Seninkiler.”

★

Sam aşağı inerken kapı birkaç kez daha çalındı. Vücudu ateşle, uyarılmışlıkla kavrulan Sam düzgün düşünemiyordu. Lucy’yi istiyordu, onu yavaşça alıp içinde hareket ederken gözlerinin içine bakmak istiyordu, bu saatlerce bitmesin istiyordu.

Sam ön kapıya ulaştığında vücut sıcaklığı doğru düşünebileceği dereceye düşmüştü. Karşısında normalden daha kızgın ve bitkin haldeki kardeşi Alex vardı – bir deri bir kemik kalmıştı, üzerindeki her iyice sarkıyordu. Boşanmanın Alex’e yaramadığı belliydi.

“Kapıları ne halt etmeye kilitledin?” diye sordu.

“Selam, Alex,” dedi Sam tersçe, “ben de seni gördüğüme sevindim. Senin anahtarın nerede?”

“Öteki anahtarlığında. Bu sabah geleceğimi biliyordun evinde bedava iş yapılın istiyorsan en azından kapıları açık bırakabilirsin.”

“Senin gelmeni beklemek dışında bir-iki şey daha vardı kafanda.”

Elinde eski, metal bir alet çantası taşıyan Alex, abisine sürünerek içeri girdi ve doğrudan mutfığa yönelip kendine bir fincan siyah kahve koydu, kısa sürede kafasına dikip bitirdi, sonra da evde her nerede çalışıyorsa oraya gidip gözden kayboldu. Şimdiye kadar iş için para talep etmemişti, hem de başkası için yapmış olsa bir servet kazanabilecek olmasına rağmen. Alex bir imarcıydı ama işe marangoz olarak başlamıştı ve inkâr edilemez bir el becerisi vardı.

Duvarları soymakla, sıvalardaki çatlakları onarmakla, ahşap küflerini temizlemekle, zemin işleriyle, Alex bu evde uzun saatler geçiriyordu. Bazen kardeşlerinin bitirdiği işlerin de üstünden geçiyordu, çünkü onun standartlarına kimse ulaşamazdı. Alex’in eve bu kadar şevkle emek vermesinin ardındaki neden, diğer Nolanlar için gizemini koruyordu.

“Sanırım kendi çapında rahatlama hobisi olarak görüyor,” demişti Mark.

“Bana uyar,” diye yanıt vermişti Sam de, “en azından çalışırken içmediği için. Bu ev onun karaciğerinin jöleye dönmemesini sağlayan tek şey olabilir.”

O an, kardeşinin koridordan geçişini izlerken, Sam artık stres ve alkolün etkilerinin Alex’te belirgin olarak görünmeye başladığını düşündü. Darcy asla mutfakta becerikli bir kadın olmamıştı ama Alex’i en azından haftada birkaç gün dışarıda yemeğe çıkarmayı başarmıştı. Sam kardeşinin en son ne zaman düzgün bir öğünle beslenebildiğini merak etti.

“Al, çalışmaya başlamadan önce sana birkaç yumurta kırmanı ister misin?”

“Aç değilim – kahve yeter.”

“Peki.” Sam onu takip etti. “Bu arada... Bugün biraz sessiz

çalışabilirsen çok sevinirim. Bir arkadaşımı misafir ediyorum, dinlenmesi lazım.”

“Söyle ona başka yerde yaşasın akşamdan kalmalığını. Bugün kesim işim var.”

“Sonra yap,” dedi Sam. “Akşamdan kalma da değil. Kız dün kaza geçirmiş.”

Alex’in ona yanıt vermesine fırsat kalmadan, kapı tekrar çaldı.

“Arkadaşlarından biri geldi herhalde,” dedi Sam. “Adam gibi davran, Alex.”

Alex abisine anlamlı bir bakış attı ve mutfağa yöneldi.

Kafasını iki yana sallayan Sam ön kapıya geri döndü. Bu sefer gelen, altında kapri ve düz ayakkabı, üstünde kolsuz, düğmeli, göbeğin üstünde düğümlemiş bir gömlek olan, minyon bir sarışındı. Dolgun vücudu, kocaman mavi gözleri ve çenesine kadar uzanan, dalgalı, altın rengi saçlarıyla, kadın eski filmlerdeki aktrisleri andırıyordu.

“Selam, ben Zoë Hoffman,” dedi kadın neşeyle. “Lucy’nin bazı eşyalarını getirdim. Şu an ziyarete müsait misiniz? Daha sonra da gelebilirim.”

“Elbette, mükemmel bir zamanda geldiniz.” Sam gülümse-di. “İçeri buyur.”

Zoë’nin elinde sıcak, şeker kokan bir muffin tepsisi. İçeri girerken eşikte ayağı takıldı; Sam onu tutmak için refleksle atıldı.

“Çok sakarımdır,” dedi Zoë neşeyle, gözlerinin birinin üstüne açık sarı bir demet düşmüş halde.

“Düşecek kadar dengeni kaybetmemen güzel oldu,” dedi Sam. “Seninle muffinler arasında seçim yapmak istemezdim.”

Zoë tepsiyi Sam’e verdi ve mutfağa doğru onu takip etti. “Lucy nasıl?”

“Beklediğimden daha iyi. Hayli güzel bir gece geçirdi, ama bugün biraz tatsız. Hâlâ ağrı kesicilerin etkisi altında.”

“Ona bakmayı kabul ettiğin için çok naziksin. Justine de ben de minnettarız.”

Zoë fikir fikir vücudunu mahcubiyetle, omuzları düşük ve hafifçe kambur bir şekilde taşıyordu. Bu kadar hoş bir kadın olmasına rağmen görünümüyle uyumsuz bir utangaçlık taşıyordu. Belki de sorun buydu – Sam kadının yanlış adamlardan yanlış öneriler almaktan bu hale gelmiş olabileceğini düşündü.

Duvardaki krem rengi oyuğun içine yerleştirilmiş emaye fırının, cam kapaklı dolapların, siyah ceviz ağacından parkelerle kaplı zeminin olduğu, geniş mutfığa girdiler. Lucy'nin hayranlık dolu bakışları makas kirişli tavandan sabuntaşından yapılmış çiftlik lavabosuna kaydı. Ama kahve makinesinin başındaki Alex onlara dönünce gözleri büyüdü, yüzü ifadesizleşti. Sam o anda akşamdan kalma bir şeytana benzeyen kardeşini görünce Zoë'nin ne düşündüğünü merak etti.

“Selam,” dedi Zoë çekingen bir sesle, Sam onları tanıştırdıktan sonra. Alex duygusuz bir kafa selamıyla karşılık verdi. İkisi de el sıkışmak için bir hamle yapmadı. Zoë, Sam'e döndü. “Bu muffinleri koyabileceğim bir kek tabağınız var mıdır acaba?”

“Dondurucunun yanındaki dolaplardan birinde olması lazım. Alex, Zoë'ye yardım edebilir misin? Ben de yukarı çıkıp Lucy'yi getireyim.” Sam sonra da Zoë'ye baktı. “Aşağı mı inmek ister, yoksa seni yukarıda mı kabul eder diye bir sorayım.”

“Tabii,” dedi Zoë ve dolaplara doğru yöneldi.

Sam kapının ağzına vardığında Alex onu orada yakaladı. Kısık sesle, “Benim yapacak işlerim var, bu tuhaf kadınla kaybedecek vaktim yok.”

Zoë'nin omuzlarının kasılışından, Sam onun Alex'i duyduğunu anladı. “Al,” dedi yumuşak bir sesle, “tabağı bulmasına yardım edeceksin sadece, o kadar.”

★

Zoë cam kapaklı kek tabağını dolaplardan birinde buldu ama ulaşamayacağı kadar yüksekteydi. Durumu yüzünü buruşturarak, gözüne düşmekte ısrar eden saç kıvrımlarından birini zorla arkaya atarak ifade etti. Alex Nolan'ın ona arkadan yaklaştığının farkına varınca heyecanla içi ürperdi. “Şurada,” dedi kenara kayarak.

Alex kek tabağını kolaylıkla alıp granit tezgâhın üstüne koydu. Uzun boyluydu ama çok inceydi, sanki haftalardır adam gibi yemek yememiş gibiydi. Ama yüzündeki acımasız hal, yakışıklılığından hiçbir şey götüremiyordu. Bu belki de acımasızlıktan çok moralsizlikti. Bu yüz birçok kadını cezbederdi ama Zoë'yi huzursuz ediyordu.

Zaten onu birçok erkek huzursuz ediyordu.

Zoë iş bitince Alex'in mutfaktan çıkacağını düşünmüştü – bunu umuyordu elbette. Ama öyle yapmayan Alex, tek elini tezgâhın üstünde tutarak orada kaldı; pahalı saati bölme çerçevesi pencerelerden sızan ışıkla parlıyordu.

Onu görmezden gelmeye çalışarak, Zoë cam tabağı muffin tepsisinin yanına koydu. Sonra muffinleri tek tek alıp dikkatle tabağa yerleştirdi – sıcak dutların, beyaz şekerin ve pudralı kaplamanın tatlı kokusu havaya karıştı. Zoë, Alex'in derin nefesler alarak kokuyu içine çektiğini duydu.

Adama temkinli bir bakış atınca, Zoë o canlı mavi-yeşil gözlerin altında, yarım ay şeklindeki izlerin fazlasıyla belirgin olduğunu fark etti. Alex sanki aylardır uyumamış gibi duruyordu. "İstersen gidebilirsin artık," dedi Zoë. "Kalıp benimle sohbet etmen şart değil."

Alex önceki kabalığı için özür dileme zahmetinde bulunmadı. "Bunlara ne koydun sen?" diye soran Alex'in sesinde suçlayıcı, şüpheli bir ton vardı.

Zoë bu üsluba o kadar şaşırdı ki başta konuşamadı. "Yaban mersini. İstersen bir tanesinin tadına bak."

Alex kafasını iki yana salladı ve kahvesine uzandı.

Zoë adamın elindeki titremeyi istemsizce fark etti – porselen kaptaki siyah içecek sallanıyordu. Zoë bakışlarını hemen yere indirdi. Bir erkeğin ellerinin böyle titremesine ne sebep olabilirdi ki? Sinirsel bir sorun mu? Bir alkol problemi mi? Fiziksel olarak bu kadar güçlü bir insanın böyle semptomlar göstermesi kesinlikle çok dokunaklıydı.

Alex'in itici davranışlarına rağmen Zoë'nin şefkatli yapısı

kendini gösterdi. Ağlayan bir çocuğun, yaralı bir hayvanın, aç ya da yalnız görünen bir insanın yanından geçip duyarsız kalmayı asla başaramamıştı – özellikle de aç birini görünce dayanamayan Zoë'nin dünyada en çok sevdiği şey insanları beslemektir. İnsanların özenle hazırlanmış, lezzetli, besleyici bir şey yediklerinde aldıkları hazzı görmekten çok hoşlanıyordu.

Fincan hâlâ Alex'in elindeyken, Zoë hiç konuşmadan onun altlığına bir muffin koydu. Sonra ona bakmadı, kek tabağını düzenlemeye geri döndü. Bu teklifi onun kafasına geri yollaması ya da aşağılayıcı bir şey söylemesi çok muhtemel olsa da Alex sessiz kaldı.

Gözünün yanıyla, Lucy muffinin altlıktan alındığını gördü.

Alex odadan çıkarken Zoë'nin veda homurtusu olarak aldığı bir ses çıkardı.

Ön verandaya çıkan Alex, ön kapıyı açık bırakmaya özen gösterdi. Muffini avucuna almıştı. Dışındaki parşömen kalıp yağ kalıntılarıyla, kekin üstü de pudralı ve taneli bir süsle kaplıydı.

Minderli bir hasır sandalyeye oturdu ve sanki her an gelip biri elinden alabilirmiş gibi yiyeceğinin üstüne kapandı.

Son zamanlarda beslenme konusunda zorlanıyordu. İştahı yoktu, hiçbir şeye özenmiyordu ve ağzına bir şey atıp çiğnemeye çalıştığı zaman boğazı daralıyor, lokmayı yutması zorlaşıyordu. Sürekli üşüyordu, içkiyle vücudunu geçici olarak ısıtma ihtiyacı hissediyordu, sürekli vücudunun alabileceğinden fazlasını içmek istiyordu. Boşanma işlemleri de artık tamamlandığı için ona istediği teselliye sağlayabilecek bir sürü kadın vardı; ama bu istek Alex'te bir türlü doğamıyordu.

Mutfaktaki minyon sarışını düşündü. Kadın kocaman gözleri ve kıvrımları mükemmel dudaklarıyla neredeyse komik bir güzellikteydi. Bir de o güzelce iliklenmiş giysisi, dolgun hatları... Hiç onun tipi değildi.

Muffinden bir ısırık alır almaz, salyalarını akıtacak kadar müthiş bir ekşi-tatlı karışım ağzını doldurdu. Kek hem yoğun hem de yumuşak bir kıvamdaydı. Yavaş yavaş yedi, tüm varlığını bu deneyime odakladı. Aylardır ilk defa bir şeyi tadabiliyor, damağında bir aroma hissedebiliyordu.

Muffini yavaş yavaş, tadına vara vara bitirdi ve içine bir rahatlama hissi yayıldı. Yüzünün gergin hatları gevşedi. Hayat üzerine bahse girebilirdi ki Zoë bu keklerin içine yasa dışı bir şey koymuştu – ama Alex'in umurunda değildi. İçinde berrak güzel bir his vardı. Zor bir günün üzerine sıcak banyo gibi gelmişti bu yiyecek. Elleri titremeyi bıraktı.

Bir süre sessizce oturdu, hislerini test etti ve bir süre daha böyle kalabileceğini hissetti. Tekrar eve girip alet çantasını aldı ve sessiz adımlarla merdivenlere, tavan arasına yöneldi. Bu güzel hissi korumaya, kimsenin ona müdahale etmesine izin vermemeye niyetliydi.

Yukarı çıkarken kollarında zayıfça, kumral, kocaman yeşil gözlere sahip bir kadın taşıyan Sam'in yanından geçti. Kadın bir sabahlığa sarınmıştı, bacaklarından birinde irice bir atel vardı. "Alex," dedi Sam yürümeye devam ederken, "Lucy'yle tanış."

"Selam," dedi Alex, kendisi de yürümeye devam ederken ve üçüncü kattaki tavan arasına girdi.

★

"Buradan memnun musun?" diye sordu Zoë, Sam onunla Lucy'yi yalnız bıraktığında.

Lucy gülümsedi. "Memnunum. Gerçekten. Etrafı da görüyorsun..." Eliyle devasa, yeşil kadife kanepeyi; Sam'in bacaklarına koyduğu buz paketlerini, yanlarına sıkıştırdığı krem rengi örtüyü ve yanına bıraktığı su sürahisini gösterdi. "Bana gayet iyi bakılıyor."

"Sam iyi birine benziyor," dedi Zoë, mavi gözleri parıldayarak. "Justine'in dediği kadar var sanki. Senden hoşlanıyor gibi de bir hali var."

"Sam kadınlardan komple hoşlanıyor," dedi Lucy acı acı.

“Ama evet, çok iyi bir adam.” Sonra biraz duraksayıp mahcubiyetle ekledi: “Bence onunla çıkmalısın.”

“Ben mi?” Zoë kafasını iki yana salladı ve Lucy’ya şaşkın gözlerle baktı. “Siz ikinizin arasında bir şeyler oluyor.”

“Havır. Olmuyor, olmayacak da. Sam çok dürüst biri, Zoë bir kadına asla kalıcı olarak bağlanmayacağını açıkça söyledi. Yani, onunla hoş vakit geçirmek, eğlenmek falan çok cazip geliyor tabii, ama...” Lucy tereddüt etti, sesini fısıltıya çevirdi. “Kadınların kalbini en kötü şekilde kırarak adamlardan biri bu, Zoë. O kadar çekici ki onu değiştirebileceğine kendini ikna edersin. Ama yaşadığım onca şeyden sonra... Bu kadar kısa süre içinde kalbimin tekrar kırılmasına hazır değilim.”

“Anlıyorum.” Zoë sıcak, şefkatli bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. “Akıllılık ediyorsun gerçekten, Lucy. Bazen çok istediğin bir şeyden vazgeçmek, kendine yapabileceğin en büyük iyilik oluyor.”

ON BEŞ

Zoë'nin ziyaretinden sonra Lucy cep telefonuyla elektronik okuma tabletini alıp kanepeye uzandı. Sam buz kalıplarını tazelemiş ve bir sürahi soğuk su getirmiş, sonra da işçileriyle toplantı yapmaya gitmişti. Yaprakları temizleyip büyüyen salkımların güneşi daha iyi alabilmesine çalışıyorlardı, hem de toprağı sürüyorlardı.

“Bir saate kadar dönerim,” demişti Sam. “Telefonum açık. Bir şeye ihtiyacın olursa söyle.”

Lucy, “Ben iyiyim, sağ ol,” demiş, sonra da yüzünü buruşturarak eklemişti: “Annemi arayıp olanları anlatmam lazım. Hemen buraya uçup durumumu bizzat kontrol etmesini engellemek için tüm yeteneklerimi kullanmam lazım.”

“İsterse ona da kapım açık, haberin olsun.”

“Sağ ol, minnettarım. Ama şu an ihtiyacım olan son şey annemin tepemde dikilmesi.”

“Teklifim yine de geçerli.” Kanepeye doğru yaklaşan Sam, Lucy'nin yanında oturan Renfield'ı okşamış ve köpeğe, “Misafirime göz kulak ol,” demişti. Bulldog sahibine ciddi gözlerle bakmıştı.

“Çok iyi bir arkadaş,” demişti Lucy. “Çok sessiz.”

“Buldoglar genelde fazla havlamaz.” Sam duraksayıp Renfield'a tehditkâr bir bakış atmıştı. “Ama bu arkadaşımızın çok gazı oluyor.”

Renfield bu çıkışa mutlak bir vakarla karşılık vermiş ve Lucy'yi güldürmüştü. Sam evden ayrılırken Lucy eğilip hayvanın gevşek derili kafasını okşamıştı.

Henüz öğlen olmamasına rağmen hava ısınmıştı, güneş seyrekle bulutların arasından yakmaya başlamıştı. Evin iki tarafındaki telli pencereler, okyanustan gelen esintileri içeri taşıyordu.

Lucy kanepede gevşedi, bakışlarını zarifçe dekore edilmiş odada gezdirdi: parıltılı, ceviz ağacından parkeler; gri-yeşil, krem ve kehribar renklerine sahip İran halısı; duvarlarla tavanın kesiştiği yerlerde, titizlikle restore edilmiş pervazlar...

Sonra eline cep telefonunu aldı ve ebeveyninin numarasını tuşladı. Telefona annesi yanıt verdi.

Olan biteni ne kadar hafifleterek anlatmaya çalıştıysa da annesinin gerçeği sezmesine engel olamadı; kadın hemen telaşa, endişeye kapıldı.

“Geliyorum. Bir sonraki uçakla oradayım.”

“Anne, hayır. Senin yapabileceğin bir şey yok ki.”

“O önemli değil. Seni görmek istiyorum.”

“Gerçekten, zahmete girme. Bakıyorlar bana, iyi bakıyorlar hem de. Rahatım da yerinde-”

“Kim bakıyor? Justine mi?”

“Yok, şu an aslında... bir arkadaşımıyım.”

“Kimdesin?”

“Sam Nolan diye bir arkadaşım.”

Şaşkınlıktan kaynaklanan bir sessizlikten sonra annesi, “Daha önce bu Sam’dan hiç bahsetmemiştin. Ne zamandır tanışıyorsunuz?”

“Çok olmadı ama-”

“Onun dairesindesin yani?”

“Daire değil, müstakil bir evi var.”

“Evli mi?”

Lucy kulağından çektiği telefonuna inanamayan gözlerle baktı. Sonra tekrar konuşmaya başlayınca, “Elbette değil. Ben evli ya da sevgilisi olan adamlarla ilişki kurmam,” dedi. Sonra dayanamayıp ekledi: “Öteki kızın yapıyor onu.”

“Lucy...” Annesinin sesinde nazik bir sitem vardı. “Babanla birlikte Alice’i önümüzdeki hafta ziyaret etmeyi planlıyordun.”

zaten; biletlerimizi değiştiririm şimdi, one aldımın.”

“Hiç gerek yok. Hatta gelmesen daha.”

“Şu Sam’le tanışmak istiyorum.”

Lucy annesinin cümlesindeki vurguya gülmemek için kendini zor tuttu. “Sam gayet iyi bir adam. Hatta hayallerindeki damadın.”

“Yani aranız o kadar ciddi mi?”

“Hayır... Tanrım, hayır... Onunla çıkmıyoruz bile. Yani her zaman beni yakıştırdığım tipte bir adam, onu demek istedim sadece. Kendine özel bir bağı var. Organik üzüm yetiştirip şarap yapıyor, bir yandan öksüz yeğeniye bakıyor.” Lucy bir yandan kanepenin arkasındaki pencereden dışarı baktı ve kürekli adamların arasında Sam’in kuvvetli vücudunu fark etti. Bazıları sıcağtan bunalıp gömleklerini çıkarmıştı. Sam benzinli bir toprak makinesinin başındaydı, çalıştırma kablosuyla uğraşıyordu. Duraksadı, terli alnını koluyla sildi.

“Dul mu?” diye sordu Lucy’nin annesi.

“Hiç evlenmemiş.”

“Fazla mükemmel bir havası var. Kötü tarafı ne?”

“Bağlılıktan kaçıyor.”

“Aman... Hepsi öyledir, sen onlara ışığı gösterene kadar.”

“Bu adamın ki senin bildiğin korkulardan değil. Hayat tercihi böyle.”

“Annesiyle babası etrafta mı?”

“İkisi de ölmüş.”

“Güzel, tatillerde rekabet çıkarmazlar.”

“Anne!”

“Şaka yaptım,” diye itiraz etti annesi hemen.

“Acaba...” dedi Lucy de. Annesiyle konuşurlarken sanki ikisi iki farklı monolog sürdürüyormuş gibi oluyordu. Lucy söylediklerinin en azından yarısının önemsenmediğini düşünüyordu. Gözleri o sırada aletin düğmesine basarak benzin pompalamaya çalışan Sam’e odaklanmaya devam etti. “Fark ettim de yaralanışımın çok yanında kaldığım adamla ilgili sorular soruyorsun, anne.”

“Nasıl görünüyor, anlatsana. Sakallı mı, tıraşlı mı? Uzun mu, kısa mı? Kaç yaşında?”

“Sam-” Lucy’nin lafı yarıda kesildi; çünkü o anda Sam gömleğini çıkardı, yüzüyle sırtını gömleğiyle kuruladı, sonra da terli kumaşı yere fırlattı. Uzun, ince, kas üstüne kas dolu, inanılmaz bir vücudu vardı.

“N’oldu?” dedi annesinin sesi? “Her şey yolunda mı?”

“Yolunda,” diyebildi Lucy sonunda, aletin kablösünü çekerken Sam’in bronz sırtının ardı ardına dalgalanışını izleyerek. Motoru bir türlü çalıştıramayınca aletin sapını bırakan Sam, çalışanlardan biriyle konuştu. Rahat bir duruşu vardı, ellerini kotunun içindeki ince kalçalarının kenarına koymuştu. “Pardon, ne düşündüğümü unuttum. Hâlâ ağrı kesicilerin etkisindeyim de...”

“Sam’den bahsediyorduk,” diye üsteledi annesi.

“Ah... evet. Şey... Düzgün görünümlü biri. Yüzünü tıraş ediyor. Biraz inek bir tip.” Tabii bir de Yunan tanrılarının yüzüne sahip.

“Öncekine kıyasla güzel bir değişikliğe benziyor.”

“Kevin’dan mı bahsediyorsun yani - gelecekteki damadından?”

Annesi huysuz bir homurtu çıkardı. “O meseleyi daha göreceğiz bakalım. Alice’i görmeye gelme nedenlerimden biri de bu. Ben o meselenin onun iddia ettiği kadar net olduğunu sanmıyorum.”

“Nasıl-” Lucy bir anda durdu, çünkü kulağına acayip, muazzam bir bağırış sesi geldi. Doğruldu, odaya bir göz attı. Renfield etrafta değildi. Yere düşen bir tavadan çıkabilecek bir metalik sesi hıçkırıklar, ardından da ulumayı andıran başka bir bağırış sesi takip etti. “Eyvah... Anne, şimdi kapatmam lazım. Sanırım köpek bir yerlere girdi.”

“Sonra yine ara. Söyleyeceklerim bitmedi.”

“Tamam. Kapatıyorum.” Lucy aramayı sonlandırıp Sam’in numarasını çevirdi, bir yandan gözleri etrafta Renfield’ı aradı.

Köpekten sanki kesiliyormuş gibi sesler geliyordu. Sam'in sesi geldi: "Lucy?"

"Renfield'a bir şeyler oluyor. Uluyor hayvan. Mutfakta galiba, ama emin değilim."

"Geldim."

Sam'in eve gelirken geçirdiği bir dakika boyunca, Lucy hiçbir şey yapamadığı için lanet okudu. Renfield'a seslendiğinde köpekten cansız bir inilti geldi. Çarpma, hırlama ve uluma sesleri gitgide yaklaştı ve hayvan sonunda oturma odasına girdi.

Köpek kafasını bir şekilde eski, paslı bir silindirin içine sıkıştırmıştı ve tüm çabalarına rağmen kurtaramıyordu. O kadar telaşlı ve acınası bir hale düşmüştü ki Lucy dayanamayıp buz kalıplarını bacağının üstünden kaldırdı, sakat bacağına yüklenmeden hayvana nasıl yardım edebileceğini hesap etmeye başladı.

"Sen sakın kalkma oradan," dedi Sam oturma odasına dalkarken. Köpeğe sitem ederken de sesinde muzip bir yorgunluk vardı: "Renfield, nasıl başardın oraya girmeyi?"

"Ne o?" diye sordu Lucy.

"İs testisi kovam." Sam yere eğildi ve hıçkırıklar içinde irkilten köpeği yakaladı. "Sakin ol, oğlum. Otur. Otur." Huzursuz, kıpır kıpır hayvanı yere yapıştırdı ve metalik tüpü kafasından çıkarmaya başladı.

"İs testisi nedir peki?"

"İçinde parafın yakılırmış - don olduğu zaman bahçeleri sıcak tutsun diye."

Renfield'ın kafası, yüzünün katları siyah lekeler ve pisliklerle kaplanmıştı. Köpek kurtulur kurtulmaz büyük bir minnetle Sam'in üzerine atıldı.

"Sakin, oğlum. Sakin ol. Geçti." Sam hayvanı okşadı, sevdi, yatıştırmaya çalıştı. "Arka kapıdan çıkmış demek ki bir şekilde. Orada bir hurda yığını var - daha kaldırtamadık. Her türlü belaya bulaşabiliyor orada yani."

Sam'in üstsüz hali karşısında büyülenen Lucy kafa salladı.

Güneşte yannmış kasları ter damlalarıyla parıltıyordu.

“Dışarı çıkarayım da yıkayayım,” dedi Sam. isle kaplı hayvana kötü kötü bakarak. “Bana kalmış olsaydı güzel bir golden ya da labrador alırdım. En azından bağdaki zararlı hayvanları kovalardı.”

“Renfield’ı sen seçmedin mi?”

“Yok canım. Maggie birinin elinden kurtardı, sonra Mark da onu kıramayıp bakımını üstlendi.”

“İyilik etmiş.”

Sam gözlerini tepeye kaldırdı. “Mark kılıbıklık etti. Bu köpek bir numara da yapmıyor, yanındaki insan hızlı yürüyünce ayak uyduramıyor, veteriner masrafları ülkenin borcuyla yarışır... Ayrıca evde nerede bir bela varsa onu bulacağı yerlerde gezinmeye bayılır.” Bunları derken bile Sam’in eli hayvanın tüylerinin üstünde usulca geziniyor, sırtını okşuyor, boğazını kaşıyordu. “Gel buraya, geri zekâlı. Hadi çıkalım dışarı.” Sam is testisi kovanını aldı ve ayağa kalktı. Lucy’ye baktı. “Ben onu yıkarken bir şeye ihtiyacın olur mu?”

Zorlanarak da olsa, Lucy bakışlarını Sam’in yarı çıplak vücudundan alıp elektronik tabletine odaklamayı başardı. “Yok, her şeyim var.”

“Ne okuyorsun?”

“Thomas Jefferson’ın biyografilerinden biri.”

“Jefferson’ı severim. Büyük bir bağcıymış.”

“Bağı da mı varmış?”

“Evet, Monticello’da. Ama ciddi bir çiftçiden çok deneyci biriymiş. Avrupa üzümleri yetiştirmeye çalışmış – Fransa’yla İtalya’da harika şaraplar yapılan cinslerden, vinifera gibi. Ama vinifera buranın havasına, mikroplarına, bakterilerine, pisliğine dayanamamış.”

Sam’in yaptığı işi çok seven bir adam olduğuna şüphe yoktu. Onu tam olarak anlayabilmek için işi hakkında, işin onun için önemi ve zorlukları hakkında her şeyi öğrenmek gerektiğini düşündü Lucy. “Keşke seninle birlikte bağda yürüyebilsem,” dedi Lucy. “Buradan çok güzel görünüyor.”

“Seni yarın özel bir şey göstermek için dışarı çıkaracağım.”

“Neymiş o?”

“Gizemli bir asma.”

Lucy şaşkın bir gülümsemeyle Sam’e baktı. “Neden gizemli ki?”

“O asmayı bu arazide birkaç yıl önce bulmuştum. Bulunduğu kısım bir yol projesi için kullanılacaktı. O büyüklükte, o yaşta bir asmayı taşımak zor işti – Kevin’dan yardım istemiştik. Kök topraklarından mümkün olduğu kadar fazlasını alabilmek için ağaç sökücü kullanmıştık; sonra asmayı buraya taşıdık. Hayatta kaldı ama sağlığına kavuşabilmesi için hâlâ çabalıyorum.”

“Nasıl üzümler veriyor?”

“İlginç kısmı da orası. Washington State Üniversitesi’nden bir tanıdığım onu sınıflandırmaya çalışıyor ama daha bir şey bulamadı. Washington’dan, Kaliforniya’dan ampleografi uzmanlarına da örnekler gönderdik, ama kayıtlı bir tür olmadığını söylüyorlar. Büyük ihtimalle doğal bir çapraz döllemeyle üremiş, yabani bir melez.”

“Nadir bir şey yani?”

“Çok.”

“Güzel şarap yapılır mı bundan?”

“Sanmıyorum,” dedi Sam ve güldü.

“O zaman neden bu kadar zahmete giriyorsun ki?”

“Çünkü ne çıkacağını asla bilemezsin. Üzümler öyle özel bir tür çıkar ki şarap hakkında hiç bilmediğin şeyler öğrenebilirsin. Burayı planladığım her şeyden daha iyi özetleyebilecek bir şey anlatabilir. Sadece...”

Sam duraksadı, kendini doğru ifade etmeye çalıştı; o sırada Lucy yardım etti: “...biraz açık görüşlü olmak gerekiyor.”

Sam ona hayran hayran baktı. “Evet.”

Lucy gayet iyi anlıyordu. Hayatta bazen başarısızlıkla sonuçlanabilme ihtimaline karşın cesur kararlar almak gerekirdi. Çünkü öteki türlü yapmadığınız şeyler ömrünüzün sonuna kadar peşinizi bırakmazdı. Yürümediğiniz yollar, denemediğiniz şeyler...

Rentfield'ı yıkadıktan sonra, Sam bir saat daha bağda çalışmış, sonra da Lucy'yi kontrol etmeye gitmişti. Lucy o sırada kanepede uyuyakalmıştı; Sam kapının ağzında durdu, Lucy'yi yavaşça, bovdan bova süzdü. Lucy'de olağandışı bir şeyler vardı: zarif, masalsı bir taraf. Sanki bir tablodan çıkmış gibiydi... Antiope'yi andırıyordu, ya da rüya gören Ophelia'yı. Koyu saçları açık yeşil kadifenin üzerine bukle bukle yayılmıştı, teni gece açan zambaklar kadar beyazdı. Toz zerrelere, kafasının üstündeki güneş ışığında yıldız takımlarıymışçasına parılıyordu.

Lucy'deki kırılganlık ve güç karışımı, Sam'i çok etkiliyordu. Onun sırlarını öğrenmek istiyordu, bir kadının yalnızca sevdiği adama açacağı sırlarını. Şu da bir gerçektir ki, bu hisleri onu panikletiyordu – daha önce hiç böyle şeyler düşünmemişti. Ama içindeki son haysiyet kırıntılarını da buna harcaması gerekecekse Lucy'yi kendi haline bırakacaktı.

Lucy esnedi, gerindi. Gözleri açıldığında Sam'e bir anlığına şaşkınlıkla baktı, uzun kirpikleri yeşil gözlerinin uyuşuk derinliklerini gölgeledi. "Rüya gördüm," dedi uykulu bir sesle.

Sam onun yanına gitti, dayanamayıp saçlarıyla oynadı. "Ne hakkında?"

"Buradaydım. Biri bana etrafı gösteriyordu... Ama ev eski halindeydi."

"Ben miydim yanındaki?"

"Hayır. Hiç tanışmadığım bir adamdı."

Sam hafifçe gülümsedi, elindeki saç tutamını bıraktı. "Evimde başka bir adamla takılman hoşuma gider mi, bilemiyorum."

"Uzun süre önce burada yaşamış. Giysileri... eski modaydı."

"Bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Ama gezdirdi beni. Ev farklıydı. Daha karanlıktı. Mobilyalar antikaydı, duvarlar süslü duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Bu odadaki yeşil çizgiliydi. Tavan da kâğıtlarla kaplıydı, her köşede içinde kuş olan bir kare vardı."

Sam o an Lucy'ye korku dolu bakmaya başladı. Daha önce Alex'le birlikte söktükleri çirkin asma tavanın altından çıkan

orijinal tavandaki kâğıdı Lucy'nin bilmesine imkân yoktu – ama tam olarak da tarif ettiği gibiydi. “Başka neler gösterdi sana?”

“Üçüncü katta tavan arasına çıktık – eğik çatılı, çatı pencere- li olan. Orada eskiden çocuklar oynuyormuş. Sonra, ikinci kat sahanlığındaki boyalı camlı pencere... Dün ondan bahsetmiştim sana, hatırladın mı?”

“Ağaç ve ay.”

“Evet.” Lucy'nin bakışları samimiydi. “Oradaydı. Daha önce gördüğüm desen. Dalları çıplak bir ağaç deseni, arkasında da ay. Çok güzeldi, ama böyle bir evde görmeyi beklemeyeceğin türdendi. Bir şekilde doğru geliyordu ama burada olması. Sam...” Oturma pozisyonuna geçerken yüzünü buruşturdu. “Bana kâğıt kalem getirebilir misin?”

“Tabii,” dedi Sam ona yardım ederken. “Fazla hızlı hareket etme.”

“Unutmadan önce çizmem lazım.”

“Bir şeyler bulacağım.” Holly'nin resim materyallerini tutukları dolaba giden Sam, birkaç kalem, bir de spiralli resim defteri çıkardı. “Bunlar olur mu?”

Lucy malzemelere hevesle uzanırken başını salladı.

Yaklaşık bir saat boyunca, Lucy çizimle uğraştı. Sam ona öğle yemeği tepsisini getirdiğinde işini ona sundu. “Daha bitmedi,” dedi, “ama gördüğüm basitçe böyleydi işte.” Etkili bir çizimdi. Ağacın gövdesi ve dalları, kâğıda siyah danteller gibi yayılmıştı. Üst dalların pençelerine yakalanmış gibi duran bir de ay vardı.

“Ağaç kurşun kalemle mi çizilir?” diye sordu Sam resmi inceleyerek. Lucy kafa salladı.

Resmi evin ön kısmı için cam boyası deseni olarak düşünen Sam, içinde bir doğruluk, sorgulanmayacak bir kesinlik hissetti.

“O pencerenin yapılması,” diye lafa girdi Sam, “kaç mâl olur? Tam olarak rüyanda gördüğün şekliyle yani.”

“Para istemem,” diye empatik bir şekilde cevap verdi Lucy. “Sen bana böyle baktıktan sonra bir de...”

Sam kararlı bir şekilde kafasını iki yana salladı. “O pencere

çok emek ister. Dizaynı çok çetrefilli. Normalde böyle bir iş için ne kadar alıyorsun?”

“Camın cinsine, detaylarla ne kadar uğraşacağıma bağlı olarak farklılık gösterir. Altın kaplama, eğim... Bir de kurulum var tabii, buraya plastik kaporta fitilli bir şey yapmak lazım hava şartlarından korunması için...”

“Geniş bir tahmin yap.”

Lucy yüzünü buruşturdu. “Her şey için toplam üç bin Dolar tutar. Ama masrafları kısmak için bazı yerlerden vazgeçebilirim.”

“Hayır, her ayrıntıyı istiyorum. Bunun hakkının verilmesi lazım.” Sam uzanıp Lucy’nin tişörtünün üstüne bir kâğıt mendil sıkıştırdı. “Sana teklifim şu: Bizim için bu camı yap, biz de Friday Limanı’ndaki dairenin kira ücretini düşürelim. Ne dersin? İki taraf için adil bir teklif bence.”

Lucy tereddüt edince Sam gülümsedi. “Evet diyeceğini biliyorum.” dedi Sam. “O pencerenin yapılması gerektiğini biliyorsun çünkü. Hem de bizzat senin tarafından.”

ON ALTI

Sonraki iki gün boyunca, Sam Lucy'ye kusursuz bir arkadaş gibi davrandı. Sohbetlerinde kişisel konulardan kaçındı, fiziksel temas kurmaları gerektiği zaman da dikkatli davrandı. Sam'in aralarında güvenlik mesafesi kurmak istediğini anlayan Lucy, ona uyum sağlayabilmek için elinden geleni yaptı.

Sam toprağı eliyle sürmek, asmalarla bizzat ilgilenmek gibi bağ işleriyle ilgilenmekten çok hoşlanıyordu. Sırtı tutulana kadar çalışması gerekmesine rağmen bu işi sabırla yapıyordu. Üzüm üretim sürecini ona açıklamaya başladığında Lucy toprağın yeterliliği, asma türüyle özel toprak türlerinin eşleştirilmesi konularını anlamaya başladı. Üzüm üretimini tamamen teknik bir süreç olarak yürütmekle gerçek bir özveri göstererek sürdürmek arasında bir fark olduğunu Sam açıklamıştı.

Nolanlarla bir arada yaşayınca, Lucy üç kardeşin aslında birbirlerine çok yakın ve birbirlerini çok seven kişiler olduğunu gördü. Yemek ve uyku konusunda düzenliydi. Üç dayının önceliği de Holly'nin mutluluğuydu. Baba figürü Mark olsa da Holly'nin kalbinde Sam'in çok önemli bir yeri vardı. Her gün okul sonrası, küçük kız Sam Dayı'sına okuldaki arkadaşları ve aktivitelerini uzun uzun anlatıyor, arkadaşlarının öğle yemeği için getirdiklerinin de özellikle üzerinde durup onu yemek çantasına abur cubur eklemesi için ikna etmeye çalışıyordu. Sam'in yeğeninin isteklerini sabırla dinleyişi Lucy'yi hem eğlendiriyor hem de duygulandırıyordu.

Holly'nin onun hakkında konuşma şeklinden, Lucy Sam'in bu derme çatma aileye bir çeşit macera yaşadıkları hissi aşıladı-

gını anladı. Holly, Sam Dayı'sının onu False Koyu'ndaki dalga havuzlarını keşfetmeye ve katil balinaları göstermek için adanın batı tarafına, eskimo kayığına binmeye götürdüğünü anlatmıştı. Holly'yle Mark'ı Jackson Plajı'na, ağaç dallarından kale yapmaya götürmek de Sam Dayı'nın fikriymiş. Birbirlerine korsan isimleri vermişler: Kaptan Sinsi, Dişsiz Pasaklı ve Barut. Sonra da kamp alevinde sosis pişirmişler.

Holly okuldan geldikten sonra oturma odasında Lucy'yle birlikte televizyon izledi. Sam üst kata çıkmış, tavan arası restorasyonunda oluşan molozu toplamaya gitmişti. Lucy bacağı kaldırılmış, yeşil kanepeye kurulmuş halde, Holly'yle birlikte elma suyuyla yulaflı kurabiye yedi.

“Bunlar özel bardaklar,” dedi Lucy, yakut kırmızısı, küçük, antika bardağı havada tutarak. “Bu rengi ancak cama altın klorid ekleyerek yakalayabilirsin.”

“Kenarları neden çıkıntılı?” diye sordu Holly, kendi elindeki bardağı inceledi.

“Ona iri başlı çivi deseni denir. İri başlı çivi de ayakkabı yapımında kullanılır.” Küçük kızın ilgisi Lucy'yi gülümsetti. “Camın el yapımı olup olmadığı nasıl anlaşılır, biliyor musun? Alt tarafta demir çubuk izi olup olmadığına bakarsın. Bu iz, yapının demir çubuğunun değdiği son yerdir. O iz yoksa, bardak makine yapımıdır.”

“Sen camlar hakkında her şeyi biliyor musun?” diye sorarak Lucy'yi güldürdü Holly.

“Bayağı bir şey biliyorum ama her gün yeni bir şey öğreniyorum.”

“Seni camdan bir şey yaparken izleyebilir miyim?”

“Tabii. Ben iyileşince atölyeme gelirsın; birlikte bir şeyler yaparız. Belki küçük bir güneş yakalayan yaparız.”

“Evet, evet, onu yapalım,” diye bağırdı Holly hevesle.

“İstersen şimdi başlayabiliriz aslında – önce bir desen oluşturmamız lazım. Boya kalemin, kâğıdın var mı?”

Holly hemen resim dolabına koştu, birkaç malzeme çıkardı

ve hızla Lucy'nin yanına döndü. "İstediğim her şeyi çizebilir miyim?"

-Her şey. Sonra sadeleştirmemiz gerekebilir, parçalar kesim için doğru şekle ve boyuta gelsin diye yani. Ama şimdilik hayal gücünü geniş tut."

Holly sehpanın yanında diz çöktü ve sehpayı bir resim kâğıdı koydu. Kapaklı cam vazodaki teraryumu dikkatle kenara çekti - vazonun içi yosun, eğrelti otu ve küçük beyaz orkidelerle doluydu. "Hep cam sanatçısı olmak mı istemiştin?" diye sordu pastel boya larını dizerken.

"Senin yaşından beri." Holly'nin başındaki pembe beysbol şapkasını nazikçe çeviren Lucy, siperliği arkaya alarak kızın daha rahat görmesini sağladı. "Sen büyüyünce ne olmak istiyorsun?"

"Balerin ya da hayvanat bahçesi görevlisi."

Holly'nin çizime odaklanışını, küçük ellerinin boya ları tutuşunu izlerken, Lucy bir çeşit tatmin duydu. Çocukların kendilerini sanat aracılığıyla ifade etmesi ne kadar doğal bir şeydi... Lucy'nin aklına atölyesinde çocuklara ders verme fikri geldi. Sanatını çocuklarla paylaşmaktan daha etkili bir şekilde onurlandırabilir miydi ki zaten? Birkaç öğrenciyle başlardı, sonra nasıl gittiğine bakardı.

Bu fikrin üzerine hayal kurarken, Lucy elindeki boş antika bardakla oynamaya, başparmağını çivi deseninin üstünde gezdirmeye başladı. Parmakları bir anda, hiçbir belirti göstermeden ısınmaya, elindeki cam da şekil değiştirmeye başladı. İrkilen Lucy, elindeki bardağı bırakmaya çalıştı, ama bir saniye sonra bardak şekil değiştirdi ve küçük, canlı bir şey avucundan hızla uzaklaştı. Yaratık gürültülü bir vızıltı çıkararak odanın karşı tarafına geçti.

Holly ciyaklayarak kanepeye sıçradı, Lucy'nin acı çekerek kılmıdanmasına neden oldu. "O neydi?"

Sersemleyen Lucy kıza sarıldı. "Geçti tatlım, küçük bir şeydi... Sinekkuşuydu."

Böyle bir şey daha önce bir yabancı nın önünde hiç olmamış-

u. Holly'ye bu durumu nasıl açıklayabilirdi ki? Küçük kırmızı kuş dışarı kaçmak için kapalı pencereleri zorladı, zarif kemikleri camlara çarparak tükürükler çıkardı.

Lucy dişlerini sıkarak pencereyi kaldırmaya, kuşu salmaya çalıştı. "Holly, yardım edebilir misin?"

Birlikte pencereyi kaldırmaya uğraştılar, ama sıkışmıştı. Sinekkuşu öne arkaya uçup durdu, cama tekrar çarptı.

Holly bir kez daha bağırdı. "Sam Dayı'yı çağıracağım."

"Bekle. Holly..." Ama küçük kız hemen gözden kaybolmuştu.

Alt kattan gelen ciyıklama, Sam'in elindeki moloz dolu çöp torbasını yere düşürmesine neden oldu. Kulağı artık Holly'nin bağırışlarından mutlu mu, korkmuş mu yoksa sinirli mi olduğuna ayıracak kadar hassaslaşmıştı. "Yunusların dilini öğrenmiş gibiyim," demişti Mark'a bir defasında.

Bu çığlıktan kızın korkmuş olduğunu anlamıştı. Lucy'ye bir şey mi olmuştu yoksa? Sam hemen merdivenlere koşup basamakları ikişer üçer inmeye başladı.

"Sam Dayı!" diye bağırdığını duydu Holly'nin. Merdivenlerin dibinde, parmaklarının ucunda panikle sıçrayan küçük kızla karşılaştı. "Bize yardım et!"

"N'oldu? İyi misin? Lucy mi-" Holly'yi oturma odasına doğru takip ederken kulakları bir vızıltıyla doldu – sanki odada golf topu büyüklüğünde bir arı varmış gibi. Sam böceği ezme dürtüsünü zorlukla bastırdı. Neyse ki bunu yapmadı, çünkü kanatlı böcek tavanın köşesine gidip çarpınca bunun bir sinekkuşu olduğunu fark etti. Hayvandan minik cıvıltılar çıkıyordu, kanatları çırpınmaktan bulanık görünüyordu.

Lucy hâlâ pencereyi açmakla uğraşıyordu.

"Dur," dedi Sam sertçe ve üç uzun adımda Lucy'nin yanına vardı.

“Duvarlara, pencerelere çarpıp duruyor,” dedi Lucy nefes nefese. “Bu salak şeyi de açamadım gitti-”

“Nemden. Ahşap çerçeve şişiyor.” Sam pencereyi yukarı doğru itti, sinekkuşunun uçabileceği kadar bir boşluk bıraktı.

Ama minyatür kuş havalandı, duvara doğru uçup oradan sekti. Sam hayvanın kanatlarına zarar vermeden onu nasıl dışarı çıkarabileceklerini düşünmeye başladı. Hayvan böyle giderse stresten ya da yorgunluktan ölecekti.

“Şapkanı versene, Holly,” dedi Sam ve pembe beysbol şapkasını kızın kafasından aldı. Sinekkuşu odanın köşesinde acı içinde dolanırken Sam şapkayı kullanarak onu nazikçe hapsetti, sonra da şapkanın kumaşına değdiğini hissedene kadar sıkıştırdı.

Holly ciyakladı.

Sam kuşu dikkatlice avucunun içine aldı ve açık pencereye doğru gitti.

“Öldü mü?” diye sordu Holly gergin bir sesle ve kanepeye, Lucy’nin yanına tırmandı.

Sam kafasını iki yana salladı, “Dinleniyor sadece,” diye fısıldadı.

Üçü birlikte izlediler, beklediler. Sam elini yavaşça pencereden dışarı çıkardı ve küçük kuş sonunda kendine geldi. Bir çiçek tohumundan daha büyük olmayan kalbi duyulmayacak kadar hızlı ve kırılgan şekilde çarpıyordu. Sinekkuşu Sam’in elinden havalandı ve kanatlarını savurarak bağa doğru uçtu, gözden kayboldu.

“Bu kuş eve nasıl girmiş?” diye sordu Sam, bir yeğenine bir Lucy’ye bakarak. “Birisi kapıyı açık mı bırakmış?” İlgiyle bakınca, Lucy’nin yüzünün ifadesizleştiğini fark etti.

“Hayır,” dedi Holly heyecanla, “Lucy yaptı!”

“N’aptı Lucy?” diye sordu Sam, Lucy’nin bembeyaz kesildiğini de gözden kaçırmadan.

“O kuşu yaptı, cam bardaktan yaptı,” diye bağırdı Holly. “Bardak elindeydi, sonra birden kuş oldu. Değil mi, Lucy?”

“Şey...” Gözle görülür şekilde tedirgin olan Lucy, doğru kelimeleri ararken ağzı açılıp kapandı. “Neler olduğunu tam olarak anlamadım,” diyebilirdi sonunda.

“Kuş avucunun içinden uçtu,” diye yardım etmeye çalıştı Holly. “Meyve suyu bardağı da artık yok.” Kendi bardağını alıp önüne doğru tuttu. “Belki bir kez daha yapabilirsin.”

Lucy olduğu yerde sindi. “Hayır, sağ ol, olmaz... O sende kalsın, Holly.”

O kadar suçlu ve endişeyle kızarmış bir haldeydi ki Sam’in aklına bir anda gelen çılgınca fikre istemsizce destek oldu.

“Ben sihre inanıyorum,” demişti Lucy ona.

Sam işte şimdi nedenini anlayabiliyordu.

Mantığa meydan okuması önemli değildi. Sam şahsi deneyimleriyle öğrenmişti ki gerçek her zaman mantıklı olmayabiliyordu.

Gözlerini Lucy’ye dikmiş halde, kendini bir dizi duygu ve düşünceyi oturtmaya çalışırken buldu. Tüm yetişkin hayatı boyunca, hislerini her öğünden sonra bıçaklarını ahşap kasalarına geri yerleştiren insanlar gibi dışarıdan sakınmış, sivri uçları iyice gizlemişti. Ama söz konusu Lucy olunca bu imkânsızlaşıyordu.

Sam daha önce yeteneğinden hiç kimseye bahsetmemişti. Bu hiçbir amaca hizmet etmezdi çünkü. Ama şimdi, hayret verici bir olay ertesinde, başka bir insanla, Lucy’yle bağlantısının temelini oluşturacaktı.

“Güzel numara,” dedi yumuşak bir sesle ve Lucy’nin bembeyaz kesilerek bakışlarını ondan kaçırmamasına neden oldu.

“Ama numara değildi,” diye itiraz etti Holly. “Gerçektir.”

“Bazen,” dedi Sam yeğenine, “gerçek şeyler sihir gibi görünür, sihir de gerçek gibi.”

“Evet ama-”

“Holly, bir iyilik isteyeceğim senden. Mutfak masasından Lucy’nin ilaç kutusunu getirebilir misin? Bir bardak da su.”

“Tamam.” Holly kanepeden aşağı inerken Lucy’nin irkilmesine neden oldu.

Acı ve huzursuzluk Lucy'nin yüzüne hâkim olmuştu. Önceki birkaç dakika sarf edilen çaba ona çok gelmişti.

“Buzları birkaç dakikaya değiştireceğim,” dedi Sam.

Lucy üzüntü ve endişe içinde titremesine neden olan bir şekilde kafa salladı. “Sağ ol.”

Sam kanepenin yanına çömeldi. Açıklama istemeden uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. O sessizlik içinde Lucy'nin elini tuttu, avucunu yukarı kaldırdı ve parmakların iç kısmını okşamaya başladı – parmaklar taç yapraklar gibi içe kıvrılana kadar.

Yanaklarının üst kısmıyla burun kemiğindeki kırmızı hatlar hariç, Lucy'nin yüzünde renk kalmamıştı. “Holly'nin dedikleri,” diyebildi sonunda, “o kadar da-”

“Anlıyorum,” dedi Sam.

“Evet ama öyle düşünmeni-”

“Lucy. Bana bak.” Sam gözleri buluşana kadar bekledi. “Anlıyorum.”

Lucy kafasını şaşkınlık içinde iki yana salladı.

Bunu yaptığına inanamıyor olsa da durumu netleştirmek isteyen Sam, boştaki elini sehpadaki teraryuma uzattı. Her zamanki gibi kaprisli olan minyatür orkideler, dokunuşla birlikte kendilerini bırakıp solmaya başladılar. Sam avcunu cam kapağın üstünde gezdirmeye başladığındaysa çiçekler ve eğreltiotları eline doğru yükseldiler, taç yapraklar krem beyazı rengine geri döndü, yeşil bitkiler yeniden canlandı.

Çıt çıkarmayan, ürkmüş haldeydi Lucy, bakışlarını teraryumdan Sam'in yüzüne çevirdi. Sam onun yüzündeki merakı, dökülmemiş yaşların parıltısını, boğazından yukarı yayılan kırmızılığı görebiliyordu. Lucy parmaklarını Sam'inkilere sımsıkı doladı.

“On yaşımdan beri,” dedi Sam, Lucy'nin sormadığı soruya cevap olarak. Kendimi savunmasız hissediyordu, kalbinin rahatsız bir ritimle attığını fark edebiliyordu. Az önce fazla kişisel bir şeyi, derinlere gömdüğü bir gerçeği Lucy'ye açmıştı ve bundan pişmanlık duymuyor oluşu da bir panik sebebiydi. Kendini

ona daha da çok yaklaştırabilmek adına içinde büyüyen dürtü yüzünden dahasını da paylaşmadan durabileceğinden de emin değildi.

“Ben yedi yaşıdaydım,” diye fısıldadı Lucy, dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirirken. “Kırık camları ateşböceklerine çevirmiştim.”

Sam ona hayran gözlerle baktı. “Kontrol edemiyor musun?”

Lucy kafasını iki yana salladı.

“İlacı getirdim,” dedi Holly neşeyle odaya girip. İlaç kutusunun yanında büyük bir bardak da su getirmişti.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Lucy ve ilacını içtikten sonra boğazını temizleyip, dikkatlice, “Holly, acaba odaya giren sinekkuşu konusu aramızda kalsa... olur mu?” diye sordu.

“Şey, zaten kimseye söylememem gerektiğini anlamıştım,” diye rahatlattı Holly onu. “Çoğuş insan sihre inanmıyor.” Küçük kız bu insanlara acıyormuş gibi kafasını hüznle iki yana salladı.

“Neden sinekkuşu?” diye sordu Sam Lucy’ye.

Lucy cevap vermekte zorlandı, çünkü daha önce kelimelere dökmeye cesaret edemediğı bir şeyi anlatmaya kalkışmak çok yeni ve ürkütücüydü. “Tam olarak emin değilim. Anlamını keşfetmeye çalışmam lazım.” Biraz duraksadıktan sonra ekledi: “Sabit bir yerde kalmamak olabilir mesela. Harekete devam.”

“Kıyıda Salışları sinekkuşunun üzüntü ve acı zamanlarında ortaya çıktığını söyler.”

“Neden?”

İlaç kutusunu Lucy’nin elinden alan Sam, kapağı açtı ve doğuş bir ses tonuyla konuştu: “Bu kuşun ortaya çıkması her şeyin yoluna gireceğine delaletmiş.”

“Holly, sen tam bir şirket korsanısın,” dedi Sam o gece, avuç dolusu Monopoly parasını kuzenine uzatırken. “Ben bittim, millet.”

Lazanya ve salata yedikleri akşam yemeğinden sonra, Sam, Lucy, Mark ve Holly oturma odasında masa oyunları oynamaya başlamışlardı. Eğleniyorlardı, rahatlardı, kimse olağanüstü bir şey olmuş gibi davranmıyordu.

“Fırsat gelince demiryolunu almadan olmaz,” diye yanıt verdi Holly.

“Öyle mi...” Sam kanepenin köşesinde kıvrılmış haldeki Lucy’ye kınayan gözlerle baktı. “Seni bankacı yapınca dertlerim bitecek sanmıştım.”

“Kusura bakma,” dedi Lucy sırtarak. “Kuralları gözetmek zorundayım. Konu paraya gelince sayılar yalan söylemez.”

“Demek ki bankacılık hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Sam.

“Oyun daha bitmedi,” diye itiraz etti Holly, Mark’ın oyun kartonunun üstünü dağıtmaya başlaması üzerine. “Daha herkesi yenmedim ben.”

“Yatma zamanın geldi ama.”

Holly iç geçirdi. “Büyüyünce hiç uyumayacağım.”

“Bak orası çok ilginçtir ki,” dedi Sam ona, “büyüyünce en çok hoşuna giden şey uyumak olacak.”

“Oyunu biz toplarız,” dedi Lucy, Mark’a gülümseyerek. “İstersen sen de Holly’yi yukarı çıkar.”

Küçük kız eğilip Sam’e kirpiklerini kullanarak kelebek öpücüğü verdi ve burnunu dayısının burnuna sürttü.

Mark da Holly’yle birlikte üst kata çıkarken Lucy’yle Sam de oyunun parçalarını ve banknotlarını düzenlemeye başladılar.

“Çok tatlı bir kız,” dedi Lucy.

“Şanslıyız,” dedi Sam de. “Vick onu iyi yetiştirmiş.”

“Mark’la ikiniz de öyle. Holly’ye iyi bakıldığı, kızın mutlu olduğu çok açık.” Lucy paraları bir lastikle sardı ve Sam’e uzattı.

Sam oyun kutusunu kapadı ve Lucy’ye dostane bir şekilde gülümsedi. “Şarap ister misin?”

“İyi olur.”

“Dışarıda içelim. Bu gece çilek ayı var.”

“Çilek ayı mı? O nedir?”

“Haziran dolunayı. Olmuş çilekleri toplama zamanı olduğu için öyle diyorlar. Babandan duymuşsundur diye tahmin etmiştim halbuki.”

“Bir sürü bilimsel terim duymuştum küçükken, ama eğlenceli olanları değil.” Lucy sırtarak ekledi: “Babam bana yıldız tozlarının evrenin pisliği olduğunu söylediğinde o kadar üzül-müştüm ki... Peri tozları gibi parıldadıklarını sanıyordum çünkü.”

Birkaç dakika içinde, Sam onu ön verandaya taşımış ve hasır sandalyelerden birine oturtup bacağına da bir pufun üstüne koymuştu. Lucy’ye dut ve biraz da tütsü kokan bir bardak şarap uzattıktan sonra, Sam de onun yanındaki sandalyeye oturdu. Bulutsuz bir geceydi. Yıldızların arasındaki karanlık, sonsuz boşluğu görebiliyordunuz.

“Beğendim bunu,” dedi Lucy, Sam’in şarapları eski reçel kavanozlarında verdiğini fark ederek. “Büyükannemleri ziyaret ettiğimde de bunlarda şarap içmiştim.”

“Son olaylardan sonra,” dedi Sam, “kıymetli cam eşyalarımızı senden uzak tutmaya karar verdim.” Lucy’nin yüzünde oluşan ifade onu güldürdü.

Bakışlarını Sam’den kaçırabildiğinde, Lucy bacağındaki cırt cırtlardan birinin düzgün bağlanmadığını fark etti. Yamuk bir hareketle uzanıp düzeltmeye çalıştı.

Sam tek kelime etmeden yanma gitti.

“Sağ ol,” dedi Lucy. “Bazen fazla titizlik edebiliyorum.”

“Biliyorum. Çorabının dikişinin de tam olarak parmak uçlarından geçmesini istiyorsun. Ayrıca tabağındaki yemeklerin birbirlerine değmesinden de hoşlanmıyorsun.”

Lucy ona suçlu gözlerle baktı. “Obsesif kompulsif olduğum o kadar fazla mı belli oluyor?”

“Pek değil.”

“Yo, öyle. Eskiden Kevin’ı çıldırtırdım.”

“Ayinleştirilmiş davranışlara büyük hoşgörüm vardır,” dedi

Sam. “Bu aslında evrimsel bir avantaj. Mesela köpeklerin uyumadan önce yataklarının etrafında çember çizmeleri – atalarının etrafta yılan gibi tehlikeli yaratıklar olup olmadığını kontrol etmesinden yadigâr bir şey.”

Lucy güldü. “Ben kendi ritüellerimin faydalı olduğunu sanmıyorum. Yalnızca insanları kızdırmama yarıyor.”

“Eğer senin Kevin’den kurtulmanı sağladılarsa,” dedi Sam, “bence büyük avantaj sağlamışlar.” Sonra sandalyesinde arkasına yaslandı, Lucy’yi süzdü. “O biliyor mu?” diye sordu sonunda.

Bahsettiği şeyi hemen anlayan Lucy, kafasını iki yana salladı. “Kimse bilmiyor.”

“Ben ve Holly hariç yani.”

“Onun önünde yapmak istememiştim,” dedi Lucy. “Özür dilerim.”

“Sorun yok.”

“Bazen çok güçlü bir his duyuyorum, yakınlarda cam olunca da...” Sesi zayıflayıp yok olan Lucy, omuzlarını tuhaf bir hareketle silkti.

“Duygular bunlara neden olabiliyor,” dedi Sam, soru sormaktan çok bildirirmişçesine.

“Evet. Holly’nin çizimini boyamasını izliyordum, o sırada aklıma atölyede çocuklara ders verme fikri geldi - cam dersi. Bu fikir beni o kadar umutlu hissettirdi ki... Çok mutlu oldum.”

“Olursun tabii. Bir tutkun varsa bunu paylaşmaktan güzeli yoktur.”

Akşamüstünden beri, aralarında bir şey değişmişti. Bu güzel bir histi, Lucy’nin korumak istediği bir şeydi. Bu hissin kontrolü ele almasına izin vererek Sam’e baktı. “Senin yaptığın işte duyguların bir payı var mı? Yeteneğin yani.”

“Bu bana daha çok bir enerjiymiş gibi geliyor. Çok ince bir şey. Ayrıca, adadan uzaklaştığımda olmuyor. Kaliforniya’ya gittiğimde yeteneğimin hayal ürünü olduğuna neredeyse ikna olmuşum. Sonra buraya döndüğümde yeteneğim hiç olmadığı kadar güçlenmişti.”

“Kaliforniya’da ne kadar kaldın?”

“İki yıl kadar. Bağcı yardımcılığı yaptım.”

“Yalnız mıydın? Yani... biriyle ilişkin var mıydı?”

“Bir süre bağcının kızıyla çıktık. Çok güzel kızdı, akıllıydı da. Bağcılığı en az benim kadar severdi.” Sam düşüncelere daldı, sesi hülyalandı. “Benimle nişanlanmak istedi. Onunla evlenme fikri de cazip gibiydi aslında. Ailesini de seviyordum, bağlarımı da seviyordum... Kolay olurdu.”

“Neden evlenmedin peki?”

“Onu o vaatle kandırmak istemedim – uzun süreli bir şey olmayacağı kesindi çünkü.”

“Nasıl emin olabildin peki? Denemeden nasıl bilebilirsin ki?”

“Aramızdakini kalıcı hale getirme konusunu konuşmaya başladığımız anda anladım. Kız hemen Vegas’a uçup evlenirsek her şeyin yolunda olacağına ikna etmişti kendini. Ama benim kulağıma sanki biri fırının kapağını açıp bir kâğıt havlu rulosu, bir kalıp dolusu da krem şanti atmış, sonra gelip, ‘Harika bir çikolatalı kek olacak bundan, eminim,’ diyormuş gibi gelmişti.”

Lucy kendine hâkim olamayıp güldü. “Ama bu sadece onun doğru kadın olmadığı anlamına gelir. Başkasıyla güzel bir evlilik yaşayamayacağın anlamına gelmez ki.”

“Zarar-fayda oranı hiçbir zaman riske değer gelmedi gözüme.”

“Çünkü sen büyürken sevginin en kötü tarafını görmüşsün.”

“Evet.”

“Ama evrendeki denge prensibine göre, birilerinin de sevginin en güzel tarafına sahip olması lazım.”

Bunu kafasında tartan Sam, reçel kavanozunu gevşek bir hareketle havaya kaldırdı. “En güzel tarafına içelim o zaman – o her neyse artık.”

Kavanozları tokuşturup içkilerini yudumlarlarken, Lucy Sam’in evlilik konusundaki düşüncelerini değiştirmeyi kendilerine amaç edinen birçok kadın olması gerektiğini düşündü.

ama o hiç bu kadar aptalca bu hedef koymayacaktı kendine. Sam'in fikirlerine katılmasa bile bu fikirlere sahip olma hakkına saygı gösterecekti.

Eski deneyimleri, Lucy'ye bir adamı sevdiğinde onu olduğu gibi kabul etmesi gerektiğini öğretmişti. Bazı alışkanlıklarını ve zevklerini değiştirmek mümkün olsa bile, içindeki benliği değiştirmek mümkün olmayacaktı. Eğer şanslıysa da onun gibi hisseden bir adam bulabilirdi.

İşte bu, diye düşündü Lucy, sevginin en güzel tarafı.

ON YEDİ

“Öğlene doğru,” dedi Sam’in banyo kapısının arasından gelen sesi, “doktor randevun var. Eğer izin verirse yumuşak atel takıp koltuk değnekleriyle yürümeye başlayabileceksin.”

“Tekrar hareket edebilmeyi çok istiyorum,” dedi Lucy hevesle, ahizeden gelen sıcak suyla durulanırken. “Sen de beni her yere taşımaktan sıkılmışsındır herhalde.”

“Aynen öyle. Yarı çıplak bir kadını naylona sarıp oradan oraya taşımak eğlenceli olur sanmıştım ben de işte – aklım neredeyse artık...”

Lucy gülümsedi ve suyu kapadı. Holly’den ödünç aldığı Hello Kitty desenli duş bonesini kafasından çıkardı ve bir havluya sarındı. “Girebilirsin şimdi.”

Sam buharla kaplı banyoya girdi ve yardım etmek için Lucy’nin yanma ilerledi. Rahat, net bir vücut dili vardı. Ama bu sabah Lucy’yle göz göze gelmeyi hiç başaramamıştı.

Önceki gece uzun süre verandada oturmuş ve şarap şişesini bitirmişlerdi. Ama bugün Sam sessiz ve biraz kapanıktı. Lucy’ye sürekli hizmet etmekten bıkmış olma ihtimali yüksekti. Lucy randevuda doktor ne derse desin koltuk değneği alma konusunda ısrar etmeye karar verdi. Sam’i üç gün boyunca bu kadar zahmete sokmak ona yetmişti artık.

Ayağa kalkan Lucy, tek ayağı üstünde dengesini sağlarken bir eliyle de havlusunu tuttu. Sam kollarından birini dikkatlice Lucy’nin dizlerinin arkasından geçirdi, onu havaya kaldırdı ve odasına taşıdı. Onu yatağın ucuna, bacakları sarkacak şekilde bıraktıktan sonra küçük makası eline aldı ve bacağındaki naylon katmanlarını kesmeye başladı.

“Benim için çok şey yaptın,” dedi Lucy sessizce. “Umarım bir gün-”

“Sorun değil.”

“Sana o kadar fazla minnet-”

“Biliyorum. Minnettarsın. Her duş sonrası şu faslı geçmesek de olur ama.”

Sam’in sesindeki sertlik yüzünden gözlerini kırıştıran Lucy, “Pardon. Olağan kibarlığın seni rahatsız edeceğini düşünmemiştim,” dedi.

“Olağan kibarlık olmuyor ama bu,” dedi Sam, son katmanı da keserken. “Çünkü karşımda yarıdan fazla çıplak ve ıslak halde oturmuş, oyuncak bebek gözleriyle bakıyorsun bana. Teşekkürlerini kendine sakla.”

“Neden bu kadar hassassın sen? Akşamdan kalma mısın?”

Sam alaycı bir bakış attı. “İki kadeh şarapla akşamdan kalma olmam ben.”

“Bana bakmak zorunda kaldığın için böyle yapıyorsun, değil mi? Kim olsa sinirlenirdi tabii. Özür dilerim. Ama yakında çekileceğim ayağının altından, daha-”

“Lucy,” dedi Sam büyük bir sabırla, “özür dileme benden. Bir şeyleri çözmeye de çalışma. Bir dur... birkaç dakika çeneni kapat sadece.”

“Ama ben-” Sam’in yüzündeki ifadeyi görünce Lucy sustu. “Peki, kapıyorum çenemi.”

Duş kaplamasını çıkardıktan sonra, Sam bacağıın yan kısmındaki çürüğü inceledi. Morluğun kenarlarını parmağıyla, neredeyse hissedilmeyecek kadar yumuşak bir şekilde yokladı. Kafası eğikti; Lucy yüz ifadesini göremiyordu. Ama sonra Sam’in elleri Lucy’nin kalçalarının yanına, yatağın üstüne sabitlendi, parmakları örtülerin içine geçti. Sam’in içi şiddetle titredi, tutkuları artık dizginlenemeyecek bir hal aldı.

Lucy tek kelime etmeye cesaret edemedi. Bakışları Sam’in kafasının tepesinde, omuzlarının arasında sabit kaldı. Adamın kulakları kalp atışlarını yansıtıyordu.

Güneş ışığı, Sam'in eğik kafasındaki saç demetlerinin arasına giriyordu. Dudaklarının çürüğe dokunuşu o kadar yumuşak ve yakıcıydı ki Lucy şaşkınlıkla irkildi. Sam'in ağzı orada kaldı, sonra kasıklarının iç kısmına doğru ilerledi. Parmakları gitgide daha da kasıldı ve sonunda örtüleri avucunun içinde sertçe kavrar hale geldi. Bacaklarının arasında biraz daha ilerleyince Lucy'nin nefesinin kesilmesine neden oldu. Sam dokunduğu her yerde güçlü, tatlı vücudunu hissettiriyordu.

Daha yukarıya, Lucy'nin teninin daha ince ve hassas olduğu bir yere bir öpücük daha kondurdu. Islak havlunun altındaki teni ısınıp soğuyan Lucy'nin hisleri kabarmaya başladı. Sam'in elleri yavaşça havlunun altına doğru kıvrıldı ve tüylü kumaşın gevşeyip ayrılmasına neden oldu. Sam daha da yukarı çıktı, avuç içlerini kalçalarından yukarı, karnına doğru çıkardı. Dudakları da mahvedici bir his yayarak bu yolu takip etti. Nefes nefese kalan Lucy kendini salıverdi, tüm uzuvları kontrolünü yitirdi. Sam havlunun kenarlarını açtı, Lucy'nin temiz teninin kokusu sıcak bir dalgayla havaya yayıldı.

Heyecan ve şaşkınlık içinde, Lucy kafasını yana doğru çevirdi. Gözlerini kapadı, Sam'in dokunuşu dışında her şeyi ortadan kaybetti. Bunu yapmayı o kadar çok istiyordu ki başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Sam onunla sevişiyordu – ağzını ve ellerini kullanarak onu karanlık, tatlı bir tutku akımına sürüklüyordu. Lucy daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti: Kemikleri sanki bu zevkin akışkan ateşinde eriyordu. Sam'in başparmakları onu içtenlikle okşuyor, nemli etini ayırıyordu. Onun ağzını açmasıyla nefesinin sıcaklığını hissederek bir inilti çıkardı, kendine engel olamadı. Küçük bir dil dokunuşu, nazik bir ısırış... Ve Sam onu sürekli olarak yalamaya başladı – ritminin çekiciliği karşısında Lucy'nin vücudu sonunda zonklamaya başladı, boşluğu yakalamaya çalıştı. Her ipeksi darbe ve dönüşte elinde olmadan kasılıyordu ve artık alev almak üzereydi.

Kapı zilinin metalik sesi, her taraflarını dolduran bu ateşin arasına daldı. Lucy donakaldı, sinirleri kulaklarına gelen sese

hiddetle itiraz etti. Sam onu öpmeye, okşamaya devam etti – anın şehvetine kendini o kadar kaptırmıştı ki ses ona etki etmemişti. Ama zil tekrar çalındı ve Lucy nefesi kesilerek Sam’in kafasını ittirdi.

Gırtlaktan gelen bir küfürle, Sam kendini ondan ayırdı. Sonra havluyu aradı ve Lucy’nin üstünü örttü. Yarı oturarak, yarı yatağa dayanarak, nefesini düzenlemeye çalıştı. Tüm uzuvları titriyordu.

“İşçilerden biri herhalde,” diye mırıldandığını duydu onu Lucy.

“Peki onu-”

“Hayır.”

Kendini ittirerek yataktan kalkan Sam banyoya gitti ve suyu açtı. Sam dışarı çıktığında Lucy örtüleri üstüne çekmeyi başarmıştı. Sam’in yüzü sertti, çenesi dışa çıkık duruyordu. “Biraz sonra döneceğim.”

Lucy önce dudaklarını ısırıp, “Bu işe başladığın için mi sinirlendin, bitiremediğin için mi?”

Sam ona düşünceli bir bakış attı. “İkisine de,” dedi ve odadan çıktı.

★

Sam aşağı inerken uyarılmışlığının verdiği acı, içinden fişkıran duyguların karmaşasının yanında hiçbir şeydi. Öfke, hüsrân, yoğun huzursuzluk... Çok yaklaşmıştı. Lucy’yle sevişmeye aşırı yaklaşmıştı. Bunun yanlış olduğunu da biliyordu, ama umurunda olmamıştı. Lucy neden onu durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı peki? Eğer durumu ve kendini kontrol ve kendini edemezse büyük bir hata yapacaktı.

Ön kapıyı açtığında karşısında duran Lucy’nin kız kardeşiydi. Alice. Kızın yüzü kuşkuyla buruşmuştu. Mutlu bir an boyunca, Sam bu kızı verandadan tekmeleyerek aşağı atmanın ne kadar hoş olabileceğini düşündü.

Pratiklikten çok uzak yüksek topuklu ayakkabılarıyla, Alice ona soğuk soğuk bakıyordu. Kızın ela gözleri kocamandı ve simli mor kalemle boyanmıştı – dar yüzünün üstünde ürkütücü bir görüntüydü bu. Dudaklarının içi ve etrafı sıcak pembeye boyanmıştı. En iyi şartlar altında bile Sam onu sinir bozucu bulurdu. Bir de yatakta Lucy’nin yanından kalkmış halde, vücudu gidip işi bitirmesi için yanıp tutuşurken, Sam medeniyet adına kendini asla zorlayamayacaktı.

“İnsanların haber vermeden kapımızda bitmesini sıcak karşılamıyoruz,” dedi Alice’e.

“Kız kardeşimi görmeye geldim.”

“Gayet iyi durumda.”

“Gözlerimle görmek istiyorum.”

“Dinleniyor.” Sam bir eli kapı pervazında, Alice’in yolunu tıkayarak durdu.

“Sen ona burada olduğumu söyleyene kadar gitmiyorum,” dedi Alice.

“Lucy beyin sarsıntısı geçirdi.” Sam lafını hiç esirgemedi, kendisinden de utanmadan devam etti: “Şu an herhangi bir stresi kaldırabilecek durumda değil.”

Alice dudaklarını çizgi olana kadar kastı. “Sence ona zarar mı veririm yani?”

“Sen ona zaten zarar verdin,” dedi Sam net bir şekilde. “Lucy’nin eski arkadaşıyla takılınca üstünün çizileceğini anlamak çok da zor olmamalı.”

“Beni ya da kişisel tercihlerimi yargılayabilecek bir pozisyonun yok.”

Bu doğrudu. Ama Alice’in Kevin’la olan ilişkisinin bir çeşit zincirleme tepkimeye yol açıp Lucy’nin Sam’in evinde kalmasına ön ayak olduğu düşünülünce, Sam bu mevzuda bir söz hakkı olduğunu düşündü.

“Lucy benim çatımın altındayken,” dedi Sam, “onu gözetmek benim işim. Ayrıca kişisel tercihlerinin Lucy’ye pek yaradığını da göremiyorum.”

“Onunla konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum.” Evin holüne doğru konuşan Alice sesini yükseltti. “Lucy? Beni duyabiliyor musun? Lucy!”

“İstersen bütün gün verandamda durup avazın çıkana kadar bağır-” Sam cümlesini tamamlayamadı, çünkü üst kattan Lucy’nin seslendiğini duydu. Alice’e nefret dolu bir bakış atan Sam, “Ben Lucy’yi kontrol etmeye gidiyorum. Burada kal,” dedi.

“İçeride bekleyebilir miyim?” diye sordu Alice yüzüstü.

“Hayır.” Sam kapıyı onun yüzüne çarptı.

★

Sam yatak odasına döndüğünde Lucy altına haki şort, üstüne de bir tişört geçirmişti. Alt kattaki bağırış çığırıştan Alice’in çat kapı geldiğini, Sam’in de bundan hoşlanmadığını anlayabilmişti.

Hâlâ sinirleri alarmda olan Lucy, az önce Sam’le aralarında olanlar hakkında kendini nasıl hissetmesi gerektiğini bilemiyordu. Sam’e gösterdiği tepki onu şaşırtmıştı – kanını kaynatan zevk, kafasından her türlü düşünceyi silmişti.

Sam ona yaklaşırken pancar renginin teninde yayıldığını hissetti. Sam’in bakışları Lucy’nin üzerinde gezindi, kaşları çatık duruyordu. “Nasıl aldın o kıyafetleri?” diye sordu. “Onları şifoniyerin üstünde bırakmıştım.”

“Bacağıma yüklenmedim,” dedi Lucy. “Yatağımdan bir adım, bir de sıçrayış uzaklıktaydı, uzandım-”

“Lanet olsun, Lucy. O ayağın bir daha yere dokunursa seni...” Sam duraksadı, aklına muhtemel tehditleri getirdi.

“Yemek vermeden yatağa mı gönderirsin?” diye önerdi Lucy usulca. “Cep telefonuma el mi koyarsın?”

“Kıçını şaplaklamama ne dersin?”

Ama Sam’in gözlerindeki endişeyi görmüştü ve bu asabiye-
tin arkasındaki asıl nedeni biliyordu. Lucy yüzüne küçük bir gülümseme yerleştirmeye cesaret etti. “Holly bana dayakçı eğitime inanmadığını söylemişti.”

Sam ona dik dik bakarken omuzlarındaki gerginlik azaldı, ağzının kenarlarındaki sert çizgiler yumuşadı. “Senin için bir istisna yapabilirim.”

Lucy hâlâ gülümsüyordu. “Yine flört ediyorsun benimle.”

“Hayır, sadece-” Ön kapının zili sabırsızlıkla çalındı. “İsa aşkına,” diye mırıldandı Sam.

“Onu görmem lazım galiba,” dedi Lucy mahcubiyetle. “Beni alt kata indirir misin?”

“Neden kendini böyle bir şeye maruz bırakıyorsun ki?”

“Alice’i sonsuza kadar görmezden gelemem. Annem de iki gün sonra burada olacak zaten – kızlarının en azından konuşmaya başladığını görürse mutlu olur.”

“Daha çok erken.”

“Bence de,” diye itiraf etti Lucy. “Ama hazır buraya gelmişken aradan çıkarsam fena olmaz.”

Sam önce tereddüt etmesine rağmen eğilip kolunu Lucy’nin bacaklarının arkasına attı.

Onun teması, sanki aralarından bir elektrik akımı geçmiş gibi Lucy’nin tepeden tırnağa ürpermesine neden oldu. Lucy vücudunun tepkisini gizlemeye, nefes alış verişini düzenli tutmaya çabaladı. Ama omuzlarına tutunduğunda Sam’in boynundan yukarıya doğru kızarmaya başladığını gördü ve durumdan yalnızca kendisinin etkilenmediğini anladı.

“Teşekkürler,” dedi, Sam kapıdan geçebilmeleri için yan dönerken. “Aslında kışına tekneyi basmak istediğini biliyorum.”

“Hâlâ yapabilirim onu.” Sam merdivenlere yöneldi. “Gözüm senin üzerinde – ilk sorun belirtisinde kovarım onu.”

Lucy yüzünü buruşturdu. “Biz konuşurken tepemizde dikilmeni istemiyorum.”

“Tepenizde dikilmeyeceğim. Ama desteğe ihtiyaç duyabilirsin diye yakında kalacağım.”

“Desteğe ihtiyacım olmaz.”

“Lucy, beyin sarsıntısı ne demek, biliyor musun sen?”

“Evet.”

Sam sanki cevabı duymamış gibi devam etti: “Kafanı bir yere o kadar kötü çarparsın ki beynin kafatasına vurur ve sonuç olarak çok sayıda nöron kaybedersin. Uyku sorunlarına, depresyonlara ve hafıza kaybına yol açabilir bu. Kendini gerdikçe bu yan etkiler daha da şiddetlenebilir.” Sam önce duraksadı, sonra da şunu ekledi: “Bu gerilimlerin arasında cinsellik de var.”

“Doktor mu söyledi bunu?”

“Söylemesine gerek yoktu.”

“Bence cinsellik beyin sarsıntımı daha kötü hale getirmez,” dedi Lucy. “Tabii amuda kalkmazsak – ya da trampende yapmazsak.”

Espri yapmaya çalışmış olsa da Sam’in pek gülecek hali var gibi durmuyordu.

“Hiçbir pozisyonda yapmayacağız,” dedi Sam kararlılıkla.

Lucy onun tarafından kanepeye yerleştirilip bacağı da yukarı kaldırıldığında, köşedeki matında uzanan Renfield ayaklandı. Paytak adımlarla yanlarına geldi, yüzünde hırçın bir köpek gülüşü vardı. Lucy onu sevmek için eğildi; Sam de Alice’i içeri almak için kapıya yöneldi. Biraz sonra birlikte oturma odasına girdiler.

Bacağında atel olan, bandajlar içinde olan Lucy olmasına rağmen, tuhaf bir şekilde Alice daha kırılgan görünüyordu. Ağır makyaj, gergin yüz ifadesi, on santim topuklu ayakkabıları tarafından kısıtlanan hareketler – hepsi incinmiş bir özgüvene işaret ediyordu.

“Selam,” dedi Alice.

“Selam.” Lucy dudaklarına cansız bir gülüş yerleştirdi. “Rahatına bak.”

Lucy, Alice’in yakındaki bir koltuğa dikkatle oturuşunu izlerken, sanki aralarındaki boşluk sayısız anıyla dolmuştu. Alice’le olan ilişkisi hayatı boyunca onu en büyük hüsrana uğratan ilişkiydi. Sürekli rekabet, kıskançlık, alınganlık, suçluluk... Ailelerinin sınırlı ilgisini kazanabilmek için sürekli birbirleriyle savaşıyorlardı. Lucy büyümeleriyle aralarındaki so-

runların gücünde azalmasını ummuşsa da şu an araları hiç olmadığı kadar kötüydü.

Alice'in köpeğe baktığını fark edince, "Bu da Renfield," dedi Lucy.

Köpek homurdandı ve Lucy'ye sarkık çenesinden salya akıtarak baktı.

"Bir sorunu mu var?" diye sordu Alice biraz iğrenerek.

"Ne konularda sorunu olmadığını anlatmak daha kolay olur aslında." dedi Sam ve Lucy'ye dönerek şöyle ekledi: "On dakika var. Kız kardeşin on dakika sonra gidecek. Dinlenmen lazım."

"Tamam." dedi Lucy uysal bir şekilde gülümseyerek.

Sam'in odayı terk edişini izlerken Alice alınmış gibi duruyordu. "Neden bu kadar kaba?"

"Beni kollamaya çalışıyor," dedi Lucy kısık bir sesle.

"Benim hakkımda ne söyledin ona?"

"Çok az şey."

"Kevin'in seni terk edişinden bahsetmişsindir ama kesin, benim yaptığımı sandığın-"

"Burada sohbetlerimizin ana konusu değilsin pek," diye araya girdi Lucy, niyetlendiğinden daha sert bir tonda.

Alice ağzını kapadı, hakarete uğramış gibi bir surat yaptı.

Buz gibi bir sessizlikten sonra, "Annem beni kontrol etmeni mi istedi?" diye sordu Lucy.

"Hayır. Buraya gelmek benim fikrimdi. Sana hâlâ değer veriyorum, Lucy. Her zaman sana benden beklediğin şekilde davranmıyorum, ama yine de kardeşimim ben senin."

Lucy dudaklarının ucuna kadar gelen yakıcı karşılığı zor zapt etti. Tepeden tırnağa gerildiğini fark edince gevşemeye çabalandı. Omurgasında buna itiraz eden birkaç sancı duydu.

Alice oraya ne halt etmeye gelmişti? Lucy kız kardeşinin endişelendiğine ya da belki de aralarında hâlâ biraz kardeşlik duygusu kalmış olabileceğine inanmak istiyordu. Ama aralarını düzeltebilmeleri için kan bağından daha öte bir şeye ihtiyaç

duydukları da aşikârdı. Çünkü talihsiz gerçek şuydu ki Alice eğer kız kardeşi olmasaydı, Lucy'nin asla alakası olsun istemeyeceği türden biri olurdu.

“Kevin’la nasıl gidiyor?” diye sordu Lucy. “Hâlâ düğün planlamasında mısınız?”

“Evet. Yarın annemle babam gelince planlamayı konuşacağız.”

“Ödeyecekler yani?”

“Öyle sanıyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Lucy tersçe, kendini durduramadı. Aksi yönde söyledikleri birçok şeye rağmen, annesiyle babası Alice’i asla bir konuda kusurlu bulmazlardı.

“Sence ödememeleri mi lazım?” diye sordu Alice.

“Sence ödesinler mi?”

“Evet, ödesinler tabii. Ben kızımı onların.” Alice’in gözleri keskinleşti. “Anlaman gereken bir şey var, Lucy: Ben seni incitmeyi asla istemedim. Kevin da istemedi. Sorun sen olmadın hiç. Sadece...”

“...arada bana yazık oldu, öyle mi?”

“Öyle de diyebiliriz sanırım, evet.”

“Siz ikiniz de kendi istekleriniz dışında hiçbir şeyi göz önünde bulundurmadınız.”

“Eh, aşk böyle bir şey işte,” diye yanıt verdi Alice ve sesinde suçluluktan eser yoktu.

“Öyle mi?” Kanepenin dibine iyice gömülen Lucy, kollarını kavuşturdu. “Kevin benimle ilişkisini bitirmek istediğini anladığında belki de en kısa yolun senden geçtiğini akıl etmiş olabilir mi peki sence?”

“Hayır,” diye hızla yanıt verdi Alice. “İnanılmaz bir ego örneği gösterip bana âşık olmuş olabileceğini ve inanılması güç ama, ilk defa birinin beni sana tercih etmiş olabileceğini düşündüm.”

Lucy kendine hâkim olmayı sürdürdü ve içindeki öfkeye rağmen düşünmeye çalıştı. Bir kavganın tohumları atılıyordu

ve bununla şu an uğraşamayacağının farkındaydı. Alice'in sırf yanında bulunmanın stresi bile alnını zonklatan bir baş ağrısı başlamasına yetmişti. "Geçmiş konuşmayalım. Buradan sonra nasıl devam edebileceğimizi çözmeye çalışalım."

"Çözülecek ne var ki? Ben evleniyorum. Hepimiz hayatımıza devam ediyoruz. Sen de öyle yapmalısın."

"Olay bundan biraz daha karışık," dedi Lucy. "Pembe dizi dünyasında yaşamıyoruz – insanlar geçmiş şıp diye unutmuyor, her şey birden yoluna girmiyor." Alice'in kaskatı kesildiğini görünce Lucy kızın senaristlik işini kaybettiğini çok geç de olsa hatırladı. "Pardon," diye mırıldandı, "sana işini hatırlatmak istemedim."

"Tabii," dedi Alice acı acı.

İkisi de bir süre sessiz kaldı. "Yeni bir iş arıyor musun?" diye sormaya cesaret etti Lucy sonunda.

"O benim sorunum. Sen endişelenme."

"Endişelenmiyorum da, sadece..." Lucy bitkinlikle iç geçirdi. "Seninle konuşmaya çalışmak mayın tarlasında yürümek gibi."

"Her şey benim hatam değil. Kevin beni seni istediğinden daha fazla istediye yapacak bir şeyim yok. Seni zaten terk edecekti. N'apsaydım? Mutlu olmak istedim sadece."

Alice acaba gerçekten de başka birinin üzerinden mutlu olmanın sakıncasını kavrayamıyor olabilir miydi? Bunu ötesinde bir amacı olabilir miydi? İronik olan şuydu ki Alice hoşnutluktan hiç bu kadar uzak görünmemişti. Peşinde koşulup duran bu şeyin özelliği şuydu: Mutluluk varılacak bir hedef değil, yolda tadılan bir histi. Karşısına çıkan her küçük tatmin fırsatına bahlıkla atlayan, istediği her şeyi yapan Alice'in sonunun sefalet olacağıysa bunu hiç anlayamamış olmasından belliydi.

Ama Lucy'nin söylediği tek şey, "Ben de senin mutlu olmanı isterim," oldu.

Alice alaycı bir homurtu çıkardı. Lucy onu suçlamadı, çünkü söylediği şeyi anlamayacağını biliyordu.

Şömine rafındaki saat, Alice tekrar konuşmadan önce yarın dakikanın geçtiğini gösterdi. “Seni düğüne davet edeceğim. Gelip gelmemek konusunda karar senin. Aramızda bir bağ olsun istiyorsan bunu sağlamak da sana kalmış. Ben her şeyin normale dönmesini istiyorum. Başına gelen her şey için çok üzgünüm, ama benim bir hatam yok ve hayatımın kalanını da işlemediğim bir suç tarafından cezalandırılarak geçirmeyeceğim.”

Lucy kız kardeşinin oraya gelme sebebinin bunu söylemek olduğunu o an anladı.

Alice ayağa kalktı. “Şimdi gitmem lazım. Bu arada, bizimkiler Sam’le tanışmak istiyorlar. Yarın akşam sizi yemeğe çıkarmak ya da burada sizinle birlikte yemek yemek istiyorlar.”

“Of, harika,” dedi Lucy yorgunca. “Sam bayılır buna.” Sonra kafasını kanepeye dayadı, “Sam seni kapıya kadar geçirsin mi? Çağırayım.”

“Zahmet etme,” dedi Alice ve topuklarını ahşap zeminde tıkratarak uzaklaştı.

Lucy bir süre hareket de etmedi, ses de çıkarmadı. Sonra yavaş yavaş farkına vardı ki Sam yanında duruyordu, yüzünde okuyamadığı bir ifade vardı.

“Ne kadarını duydun?” diye sordu Lucy donukça.

“Kız kardeşinin narsist bir yosma olduğunu öğretecek kadarını.”

“Çok kötü durumda,” diye mırıldandı Lucy.

“İstedğini aldı.”

“Hep alır zaten. Ama asla mutlu olmaz.” İç geçirerek, Lucy ağrıyan ensesini ovdu. “Yarın annemle babam gelecekmiş.”

“Duydum.”

“Yemeğe bizimle birlikte çıkmak zorunda değilsin. Beni alıp bir yere götürebilirler, seni de sonunda biraz yalnız bırakmış olurum.”

“Gelirim. İstiyorum zaten.”

“Senden bunu isteyemem. Beni Alice’le barışmaya ve düğüne katılmaya zorlayacaklar. Gidersem berbat bir şey olacak.

Gitmezsem de kıskanç, huysuz abla olarak yaftalanacağım. Her zamanki gibi, bizim ailede bir kazanan olmayacak - Alice hariç tabii, o hep kazanır.”

“Hep değil,” dedi Sam. “Hele de Pearson’la evlenecek olmasını kazanmaktan sayıyorsan. Onları resmen şeytan buluşturmuş.”

“Bence de.” Lucy kafasını kanepeye dayadı, Sam’i süzdü. Acı tatlı bir gülümsemeye kıvrıldı dudakları. “Cam işlerine geri dönmem lazım. Alice, Kevin ve annemler hakkında düşünmeyi ancak böyle kesebilirim.”

“Yapabileceğim bir şey var mı?” diye sordu Sam sessizce.

Lucy o mavi-yeşil gözlere bakıp düşünürken, tüm o titizlikle düzenlediği planları ve umutlarına Sam’in hiç uymadığını fark etti. Hiç hesaplamadığı bir karışıklıktı o.

Bununla birlikte, barışıklıkla kabul ettiği kusurlarına rağmen, Sam dürüst ve düşünceli bir adamdı. Tanrı biliyordu ki Lucy hayatı boyunca böyle çok az erkek tanımıştı. Sorunsa karışısındakiyle uzun süreli bir ilişki kavramının yan yana düşünilemeyeceğiydi. Bu konuda gerçekten çok net konuşmuştu çünkü.

Lucy onunla birlikte yapamayacağı şeylere odaklanmak yerine... belki de yapabileceği şeylere odaklanması gerektiğini düşündü. Daha önce hiç duyguların karmaşa yaratmadığı, arkadaşlık ve zevk üzerine inşa edilmiş bir ilişkisi olmamıştı. Bunu başarabilir miydi? Bundan ne kazanabilirdi?

Yaşadığını tekrar hissedebilirdi, geçmişini arkasında bırakabilirdi. Temiz, masum bir eğlencenin tadına varırdı, sonra da hayatının sonraki kısmına geçiş yapardı.

Kararını veren Lucy, Sam’e kararlı gözlerle baktı. Ev sahibi az önce onun için ne yapabileceğini sormuştu ve cevabı artık hazırды.

“Benimle seks yap,” dedi Lucy.

ON SEKİZ

Sam ona o kadar uzun süre, öyle hayret dolu bir ifadeyle baktı ki Lucy kızmaya başladı.

“Bana sanki Renfield’in pisliklerinden birini yutmuş gibi bakıyorsun,” dedi.

Bakışlarını onun üzerinden uzaklaştıran Sam, elini saçlarının arasında gezdirdi, uçtaki birkaç tutamın dik kalmasına izin verdi. Odada volta atmaya başladı - her adımından endişe duyuyordu. “Bu konularda şaka yapmak için hiç uygun bir gün değil.”

“Renfield hakkında mı?”

“Cinsellik hakkında.” Kelimeyi sanki büyük bir sapkınlıkla gibi vurguladı.

“Ben şaka yapmıyordum.”

“Biz seks yapamayız.”

“Neden?”

“Biliyorsun nedenlerini.”

“O nedenler şu an geçerli değil,” diye samimiyetle karşılık verdi Lucy. “Çünkü... Düşündüm de - sabit durabilir misin lütfen? Yanıma otursana.”

Sam temkinle yaklaştı ve kahve masasına oturdu, yüzünü Lucy’ye döndü. Kollarını ayırık duran bacaklarının üstüne yerleştirdi, doğrudan Lucy’nin gözlerine baktı.

“Kurallarını biliyorum,” dedi Lucy. “Bağlanmak istemiyorsun. Kıskançlık istemiyorsun. Ortak gelecek kurmak da istemiyorsun. Paylaşacağımız tek şey vücut sıvılarımız olacak, duygular olmayacak.”

“Evet,” dedi Sam. “Kurallar bunlar. Ve bunlar senin için geçerli değil.”

Lucy kaşlarını çatı. “Kısa süre önce eğer intikam için biriyle yatmak istersem bana yardımcı olacağını söylemiştin.”

“O lafın arkasında durmaya hiç niyetim yoktu. Sen bu tip ilişkileri yürütebilecek bir kadın değilsin.”

“Hayır, öyleyim.”

“Değilsin, Lucy. Gerçekten.” Sam tekrar ayaklanıp volta atmaya başladı. “Başta rahat rahat seks yapmak hoşuna gidecek. Ama bu uzun sürmeyecek.”

“Ya ciddileşmemeye söz veririm?”

“Yine de ciddileşeceksin.”

“Neden bu kadar eminsin?”

“Çünkü bu ilişki tarzı ancak iki taraf da yüzeysel olduğu zaman işliyor. Ben yüzeysellik konusunda gayet iyiyimdir. Ama sen bütün düzeni bozarsın.”

“Sam... İlişkiler konusunda şansım birçok kez hiç tutmadı. İnan bana, dünya üzerinde varlığı olmadan yaşayamayacağım bir erkek yok – sen de dahil. Ama bu sabah, ikimiz yukarıdayken... Uzun zamandır kendimi bu kadar iyi hissetmemiştim. Ve ben senin yöntemini denemeye gönüllüyken bunu sen neden dert ediyorsun, onu anlamıyorum.”

Sam odanın ortasında durdu, Lucy’ye afallamış ve huysuz bir bakış attı – belli ki argümanları tükenmişti.

“Hayır,” dedi sonunda.

Lucy’nin kaşları havalandı. “Kesin bir hayır mı, yoksa sonra düşüneceksin diye hayır mı?”

“‘Asla olmaz’ şeklinde bir hayır.”

“Ama yine de ailemle yemeğe geleceksin?”

“Evet, o olur.”

Lucy kafasını iki yana salladı, anlamıyordu. “Benimle ve annemlerle yemek yemeye geleceksin ama benimle seks yapmayacaksın, öyle mi?”

“İnsan acıkıyor,” dedi Sam.

“Koltuk değnekleriyle basamak çıkmamın basit bir kuralı var,” dedi Sam günün ilerleyen saatlerinde, evin ön basamaklarına yaklaşan Lucy’nin hemen arkasından. “Yukarı sağlamla, aşağı sakatla. Yukarı çıkarken önce sağlam bacakla başla. İnerken sakat bacak ve o taraftaki değnekle başla.”

Doktorun muayenehanesinden henüz dönmüşlerdi. Lucy’ye yumuşak atel ve koltuk değnekleri verilmişti. Bu görevi daha önce hiç kullanmamış olan Lucy, böyle yürümenin düşündüğünden çok daha zor olduğunu fark etti.

“Sağ bacağına hiç yüklenmemeye çalış,” dedi Sam, Lucy’nin yalpalaya yalpalaya ilerleyişini izlerken. “Onu havada sallayıp solun üstünde sıçra.”

“Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?” diye sordu zorundan oflayan Lucy.

“On altı yaşımdayken bileğimi çatlatmışım – spor sakatlığı.”

“Amerikan futbolu mu?”

“Kuş izleme.”

Lucy güldü. “Kuş izlemek spor değil ki.”

“Bir Douglas çamının üstüne çıkmışım, altı metre yükseklikteydim. Bir benekli martıyı izliyordum. Eski ormanlara yuva kuran bir tür, nesli tükenme tehlikesi altında. Donanımım olmadan tırmanıyordum. Yavru kuşu sonunda görebildiğimde o kadar heyecanlanmışım ki ayağım kaydı, yolumdaki bütün dallara çarparak düştüm.”

“Zavallicık,” dedi Lucy. “Değdiğini düşünmüşsündür ama kesin.”

“Kesinlikle.” Lucy’nin değneklerle öne doğru sıçrayışını izleyen Sam, “Yolun kalanında ben taşıyım seni. Daha sonra alıştırma yaparsın.”

“Hayır, merdivenleri kendim çıkarım. Tekrar etrafta dolaşabiliyor olmak büyük rahatlık. Demek yarın atölyeme gidebileceğim.”

“Yarın ya da sonraki gün,” dedi Sam. “Fazla kaşınma, yoksa o bacağı bir daha sakatlarsın.”

Lucy’nin gülümseyişi alaycı bir hale büründü. Sam’in ruh hali tahmin edilemeyecek bir biçimdeydi. Lucy’nin teklifinden beri ona Rainshadow Yolu’nda geçirdikleri ilk iki günkü soğuk ama dostane tavırla yaklaşıyordu – tabii tam olarak aynı değildi. Lucy onu bazen hem dalgın hem de samimi bakışlar atarken yakalıyordu. Bu bakışlar sırasında o sabah olanları –ya da olmanın eşiğine gelenleri- ve Lucy’nin bağlanma sorunu olmayan bir ilişkiyi kaldırabileceğini iddia etmesini düşündüğünü de Lucy bir şekilde anlıyordu. Sam ona inanmamış olsa da inanmak istiyordu; Lucy bunu biliyordu.

Eve girmeyi başardığında Lucy terlemişti, yorgundu ama gururluydu. Mutfağa yönelen Sam’e eşlik etti. Mutfakta Holly bir şeyler atıştırıyordu, Mark da Renfield’la birlikte yerde oturuyordu.

“Ayaktasın,” dedi Mark, Lucy’ye hafifçe gülümseyerek. “Tebrikler.”

“Teşekkür ederim,” dedi Lucy gülerek. “Tekrar yürüyebilmek çok güzel bir şey.”

“Lucy!” Holly hemen koşup koltuk değneklerini hevesle incelemeye başladı. “Ne güzeller! Ben de deneyebilir miyim?”

“Onlar oyuncak değil, tatlım,” dedi Sam ve yeğenini öpmek için eğildi. Sonra Lucy’nin ahşap çalışma masasının taburelerinden birine oturmasına yardım etti, değnekleri de hemen yanına koydu. Sonra yerde Renfield’la ilgilenen Mark’a baktı: Abisi eline bahçe eldivenlerini geçirmiş, köpeğin ağzını açmaya çalışıyordu. “N’apıyorsun?”

“Üçüncü felç önleyici ilacını içirmeye çalışıyorum.”

“Bir tane içmesi yetiyor yahu.”

“İlk iki hapi yutmadan paramparça etti demek istiyorum yani.” Mark inatçı buldoga pis pis baktı. “Birinciye önce çiğneyip toz yaptı, sonra da hepsini suratıma hapsirdi. İkincide ağzını tatlı kaşığıyla aralayıp öyle verdim hapi. Bu sefer de hapi tükürüp kaşığı yemeyi başardı.”

“Kaşığı gerçekten yemedi ama,” dedi Holly. “Önce öksürdü, öğürdü, sonra yuttu.”

Sam kafasını iki yana sallayıp buzdolabına doğru gitti ve bir parça peynir alıp Mark’a uzattı. “Hapı bunun içine gizle.”

“Hayvanda laktoza duyarlılık var,” dedi Mark. “Gaz yapar.”

“Sen bana güven,” diye yanıt verdi Sam, “kimse fark etmez.”

Şüphecilğine rağmen, Mark kapsülü peynirin içine soktu ve Renfield’a uzattı.

Buldog peyniri hemen mideye indirdi ve koşa koşa odayı terk etti.

“Sana bir haberim var!” dedi Holly, yere eğilip yumuşak ateşini incelemeye başladığı Lucy’ye. “Babamla Maggie iki ay içinde evleniyorlar ve onlarla birlikte ben de balayına çıkacağım.”

“Tarihi belirlediniz demek sonunda?” diye sordu Sam abisine.

“Ağustos ortasında yapacağız düğünü,” dedi Mark ve ellerini yıkamak için lavaboya gitti. “Maggie bir feribotta evlenmek istiyor.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Sam.

“Hayır.” Mark ellerini kuruladıktan sonra Lucy’ye döndü. “Flörtleşmemizin büyük kısmı Washington Eyaleti feribot hatlarında geçti. Feribotlar sağ olsun, Maggie sonunda yanıma oturup ne kadar dayanılmaz bir çekiciliğim olduğunun farkına vardı.”

“Yol bayağı uzunmuş demek ki,” dedi Sam ve Mark’ın ona attığı hayali bıçaktan kaçınmak için eğildi. Sonra da gülerek, “O teknelerden birinde düğün yapmanıza izin verecekler demek – inanamıyorum,” diye ekledi.

“İster inan ister inanma ama ilk olmayacağız. Ama tören çalışan bir feribotta olmayacak – Union Gölü’nde emekliye ayrılmış bir tane var, hem şehri hem de Space Needle’ı görüyor.”

“Ne kadar romantik,” dedi Lucy.

“Baş nedime ben olacağım,” dedi Holly, “Sam Dayı da sağdıç olacak.”

“Öyle mi?” diye sordu Sam.

“Tören konuşması için senden daha çok malzemesi olan biri var mı?” diye sordu Mark. Sonra da Sam’e sırtarak, “Sağdıcım olur musun, Sam? Atlattığımız onca şeyden sonra sağdıçlık için seninle rekabet edebilecek kimse yok. Hatta seni neredeyse seveceğim bile, biliyor musun?”

“Olurum,” dedi Sam, “ama bir şartla: Taşındığın zaman köpeği de alacaksın.”

“Anlaştık.” Birbirlerinin sırtını şaplaklayarak birbirlerine kısa süre sarıldılar.

Akşamüstü, Mark ve Holly çıkıp Maggie’yi almaya, sonra da birlikte yemek yemeye gittiler. “İyi eğlenceler,” dedi Mark, Holly’nin elinden tutarak evden çıkarken. “Bizi beklemeyin, geç saate kadar dışarıdayız.”

“Parti yapacağız!” diye bağırdı Holly, kapı arkalarından kapanmadan hemen önce.

Lucy’yle Sam yalnız kalmışlardı. Abisinin gittiği yöne gözlerini diken Sam, kişisel bir düşüncesini hazmetmeye çabaladı. Sonra gözlerini Lucy’ye çevirdi ve yüz ifadesi değişti. Sessizlik elektriklendi.

Mutfaktaki çalışma masasının taburelerinden birinde oturan Lucy, “Akşam yemeğinde ne var?” diye sordu rahat bir tavırla.

“Biftek, patates ve salata.”

“Kulağa harika geliyor. Ben de yardım edeyim. Salata için malzemeleri doğrayayım mı?”

Sam bir kesme tahtası, bir şef bıçağı ve salatanın malzemelerini getirdi. Lucy salatalıklarla sarı biberleri keserken, Sam bir şişe şarap açtı ve iki kadeh doldurdu.

“Reçel kavanozu bulamadın mı?” diye takıldı Lucy, Sam ona koyu renkli, parlak bir Cabernet’yle dolu kristal kadehlerden birini uzatırken.

“Bu şarapla olmaz.” Sam kadehini Lucy’ninkiyle tokuşturdu ve havaya kaldırdı. “Mark’la Maggie’ye.”

“Sence senin sağdıç olmandan dolayı Alex alınır mı?” diye sordu Lucy.

“Hayatta alınmaz. Birbirleriyle fazla bir ilişkileri yoktur.”

“Yaş farkından dolayı mı?”

“Belki biraz. Ama daha çok kişilik meselesi. Mark tipik bir büyük kardeş. Endişelendiği zaman patronluk taslar, çekilmez olur. Alex de böyle durumlarda çıldırır.”

“Tartıştıkları zaman ne dersin peki onlara?”

“Sıvışmaya kalkışmadığım zaman mı yani?” diye sordu Sam duygusuzca. “Mark’a Alex’i değiştiremeyeceğini, alkolü bırakmasını sağlayamayacağını söylerim. Bunun Alex’in seçimi olduğunu söylerim. Alex’e de zamanı gelince onu rehabilitasyona yatıracağımı söyledim. Hem de içinde ünlüler olan, spa olan merkezlerden birine de değil. Elektrikli çitleri olan, korkutucu hastalarla dolu, tuvaletlerin hastalara temizletildiği yerlerden birine.”

“Sence hiç o aşamaya gelir mi? Onu yardım almaya ikna edebilir misin?”

Sam kafasını iki yana salladı. “Bence iş oraya gelmeden duracaktır.” Kadehin derinliklerini inceledi, nar kırmızısı sıvıyı hafifçe çalkaladı. “Bunu itiraf etmez ama tüm dünyadan nefret eder, bizim ailemiz bu kadar işe yaramaz olduğu için.”

“Ama senin pek öyle bir halin yok,” dedi Lucy sessizce. “Dünyaya sinirli değilsin yani.”

Sam omuz silkti, gözleri daldı. “İşler benim için birazcık daha kolaydı. Bizim birkaç ev ötemizde yaşayan yaşlı bir çift vardı. Onlar benim için kaçış yolu oldu. Çocukları yoktu; gider onların evinde zaman geçirirdim.” Anıları canlanınca gülümsedi. “Fred eski bir çalar saati parçalarına ayırıp tekrar birleştirmeme izin vermişti. Mutfak lavabosunun gider borusunun nasıl değiştirildiğini öğretmişti. Mary öğretmendi. Bana okuma kitapları vermişti, bazen ödevlerime yardım ederdi.”

“Hayattalar mı?”

“Hayır, öldü ikisi de. Mary bana buranın kaporası için biraz para bırakmış. Bağ kurma fikrine bayılırdı. Geniş bir sürahide yabanmersini şarabı yapardı. Harika bir şeydi.” Sam sustu, yüzü hatıralarla gevşedi.

Lucy, Sam'in onunla bağ kurmaya çalıştığını, kendini kolay olmayan bir şekilde ifade etmeye çabaladığını fark etti. Bahaneler üreten, kendi yapısından utanan bir insan değildi Sam. Ama bir şekilde Lucy'nin onu anlamasını, ebeveyninin berbat ilişkisinin etkisine rağmen geldiği noktayı görmesini istiyordu.

"On ikinci doğum günümde," diye tekrar lafa girdi, "okuldan sonra eve gelmiştim. Vick, Alex'i gezintiye çıkarılmıştı. Mark ortalıkta yoktu. Annem kanepede sızmıştı. Babam şişeden bir şey içiyordu. Akşam yemeği vakti geldiğinde acıkmaya başlamıştım ama yiyecek bir şey yoktu evde. Babama bakmaya gittim, en son garaj yolunda, arabasının içinde oturmuş, intihar hakkında zırvalarken buldum onu. O zaman Fred'le Mary'nin evine gitmeye karar verdim, üç gün orada kaldım."

"Senin için çok önemlilermiş galiba."

"Onlar benim hayatımı kurtardı."

"Bunu onlara da söyledin mi?"

"Hayır. Biliyorlardı ama." Tekrar bulunduğu zamana dönen Sam, Lucy'ye temkinli gözlerle baktı. Lucy, Sam'in niyetlendiğinden fazlasını anlattığının, bunun nedenini bilmediğinin ve bundan pişmanlık duyduğunun farkındaydı. "Döneceğim hemen," dedi Sam ve evin arkasındaki ızgaraya biftekleri yerleştirmeye gitti.

★

Biftekler ızgarada pişip domatesler fırında kızarıırken, Lucy de Sam'e kendi ebeveyninden ve yakın zamanda babasının annesinden önce de evlendiğini öğrenmesinden bahsetti.

"Babana soracak mısın bunu?"

"Çok merak ediyorum," diye itiraf etti Lucy, "ama cevapları duymak istediğimden de emin değilim. Annemi sevdiğini biliyorum. Ama başka birini annemden daha çok sevdiğini duymak da istemiyorum." Parmaklarını ahşap masanın pürüzlü yüzeyinde gezdirdi. "Babam hep bizden uzak dururdu. İçine

kapandı. Sanırım ilk karısı onun kalbinin bir kısmını mezarı götürmüştü; babam da sevgisinin o kısmını başka kimseyle paylaşmıyor o yüzden. Galiba babamda kalıcı bir hasar oluşmuş, ama annem onu yine de istemiş.”

“Birinin hatırasıyla yarışmak çok zor olmalı,” dedi Sam.

“Evet. Zavallı annem.” Lucy yüzünü buruşturdu. “Onlarla buluşmak zorunda kaldığın için kusuruma bakma. Sana haksızlık oldu. Hem bütün gün göz kulak ol hem de annemlerle uğraşmak zorunda kal...”

“Sorun değil.”

“Babamı seversin herhalde. Kimsenin anlamadığı fizik esprileri yapıp durur.”

“Nasıl mesela?”

“Mesela... ‘Tavuk neden karşıdan karşıya geçmiş? Çünkü dinlenen tavuklar dinlenmeye meyillidir. Hareketli tavuklar karşıdan karşıya geçmeye meyillidir.’” Sam gülünce Lucy gözlerini devirdi. “Komik bulacağını biliyordum. Yemek için nereye gidelim sence?”

“Duck Soup,” dedi Sam. Adadaki en güzel restoranlardan biri olan bu mekânın üstü asmalarla kaplıydı. Hem yerel üretimleri, hem mutfak bahçelerinden getirdiklerini, hem de çeşitli deniz ürünlerini sunan bu işletmenin giriş fuayesinde Groucho Marx’ın tuhaf bir portresi asılıydı.

“Bayılırım oraya,” dedi Lucy. “Ama Kevin’la ikimiz daha önce orada onlarla yemek yemiştik.”

“Önemli mi bu?”

Lucy omuz silkti, bundan neden bahsettiğinden tam olarak emin olamadı.

Sam soğukkanlı gözlerini ona dikti. “Kevin’la karşılaştırılmaktan çekinmiyorum.”

Lucy kızarmaya başladığını hissetti. “Aklımdan o geçmiyordu,” dedi tersçe.

Biraz daha şarap koyduktan sonra, Sam kadeh kaldırdı, “Zaman her yarayı sarar,” dedi.

Lucy zorla da olsa gülümsedi, alıntının Groucho Marx'tan yapıldığını fark etmeyi başardı. "Bak ona içerim," dedi ve o da kadehini kaldırdı.

Yemekte filmlerden konuştular, eski siyah-beyaz filmleri ikisinin de sevdiğini keşfettiler. Lucy, Cary Grant ve Katherine Hepburn'ün oynadığı Philadelphia Hikâyesi'ni hâlâ izlemediğini itiraf ettiğinde Sam kesinlikle izlemesi gerektiğini söyledi. "Klasik bir absürd komedi. Onu izlemeden eski filmleri sevdiğini iddia edemezsin."

"Bu gece izleyebilseydik keşke," dedi Lucy.

"İzleriz istersen."

"DVD'si var mı?"

"Hayır, ama internetten indiririm istersen."

"Çok uzun sürer ama."

Sam kibirlendi. "Bende aynı anda farklı bağlantıları farklı sunuculardan alıp veri akışını maksimuma çıkararak indirme hızını artıran bir program var. En fazla beş dakika sürer."

"Bazen içindeki ineği çok iyi gizliyorsun," dedi Lucy. "Sonra şimşek gibi çakıveriyor."

Yemekten sonra filmi izlemek için oturma odasına geçtiler. Asabi, soğuk mizaçlı hanımefendinin, onun neşeli kocasının ve Jimmy Stewart tarafından canlandırılan şüpheli gazetecinin hikâyesi Lucy'yi hemen cezbedi. Diyaloglar zarif esprilerle doluydu, her duraksama ve tepki kusursuzca zamanlanmıştı.

Siyah-beyaz görüntüler ekranda akarken, Lucy Sam'e doğru yanaştı, onun bir yandan da itiraz etmesini bekledi. Beraber geçirdikleri sakın akşam, mahremiyetlerini paylaşmaları, aralarında Sam'in pek heveslenmiyor olabileceği bir yakınlık yaratmıştı. Ama Sam kolunu ona sardı, Lucy'nin başını omzunda dinlendirmesine izin verdi. Lucy iç geçirdi, yanındaki sağlam vücudun, güçlü kolun tadını çıkardı. Sam'in yambaşındaki varlığı gitgide Lucy'nin içini kaynatmaya başlamıştı – ona dokunmamak, ona uzanmamak artık çok zordu.

"Filmi izlemiyorsun," dedi Sam.

“Sen de.”

“Ne düşünüyorsun?”

Sessizlikte, filmin diyalogu şampanya köpüğü gibi akmaya başladı.

“Aşk gibi bir şey olamaz, değil mi?”

“Hayır, hayır, olamaz.”

“Uygunsuz mu kaçır?”

“Hem de nasıl.”

“Düşünüyordum da,” dedi Lucy, “kimsenin kimseye herhangi bir söz vermediği bir ilişkim olmadı hiç. O kuralı sevdim. Çünkü vermediğin sözden dönemezsin.”

“Sana söylemediğim bir kural daha var.” Sam’in sesi temkinliydi, nefesi Lucy’nin kafasının tepesindeki saçları titretiyordu.

“Neymiş o?”

“Ne zaman durulacağını bilmek. Birimiz ilişkiyi bitirme kararı verdiğinde öteki de kabul eder. Tartışmak yok, pazarlık yok.”

Sessiz kalan Lucy, Sam kanepedeki pozisyonunu değiştirince midesinin zıpladığını hissetti.

Sam yüzünü ona döndü, kafası arkada titreşen hayalet görüntülerin gölgesinde kalmıştı. Kısık ve kalın sesi, arkasındaki ekrandan gelen önemsiz kelime ve görüntü akışının önüne geçti. “Canını asla yakmak istemediğim insanların başında, Lucy... Sen en başta geliyorsun.”

“Sen sanırım bu konuda endişelenen ilk erkeksin.” Lucy cesaret etti ve elini Sam’in yüzünün yanına uzattı, parmakları nazikçe onun yanağının şeklini aldı. Çenesindeki hoş gerilmeyi, nabzının hızla atışını parmaklarının ucunda hissetti. “Şansımızı deneyelim,” diye fısıldadı Lucy. “Bana zarar vermeyeceksin, Sam. Müsaade etmem.”

Yavaş hareketlerle, Sam uzaktan kumandaya uzandı, aleti biraz kurcaladıktan sonra “sessiz” tuşuna bastı. Film ışık saçmaya, sessizce akmaya devam etti. Sam’in ağzı Lucy’ninkini bulup uzun uzun, düzgünce öptü. Sıcaklıkları, tatları birbirlerine ka-

rıştı. Sam'in ellerinden biri Lucy'nin ensesine gitti, körce okşamaya başladı. Bu heyecan gitgide derinleşti, karanlık ve isimsiz bir şeye dönüştü – bu his Lucy'nin ayak parmaklarından kafasının tepesine kadar, yavaş bir dalgayla yükseldi. Bu his arzudan daha öte bir şeydi... O kadar mutlak bir ihtirastı ki Lucy bu ihtiyacını tatmin etmek için her şeyi yapardı.

Lucy'nin tişörtünün ucunu tutan Sam, kumaşı yukarı doğru itti ve örgü kumaşı ondan sıyırdı. Parmakları sutyenin elastik askılarının etrafını okşadı, askıları omuzlardan yavaşça indirdikten sonra arkaya, kopçaya geçti. Sam'in küçük kancalarla uğraştığını hissetmek Lucy'nin hafifçe titremesine neden oldu. Sutyeni çıkardıktan sonra ellerini Lucy'nin kaburgalarının yanına doğru kaydıran Sam, sonra yavaş yavaş yukarı çıkıp çıplak göğüsleri avuçlarının içine aldı. Lucy'ye doğru eğildi, şeytani bir yavaşlıkla göğsünün ucunu ağzına aldı ve dişlerinin arasında tuttu, sonra diliyle okşamaya başladı. Onu o anda alsın diye yalvarmamak için Lucy yalnızca dudaklarını ısırabilirdi. Sam onu nazikçe, tekrar tekrar kendine doğru çekmeye başladı, arada da dil darbeleri indirmeye devam etti.

İnleyerek, Lucy Sam'in tişörtünü arkadan avuçladı, yırtmaya çalıştı – teninin tenine değmesine çok ihtiyacı vardı. Sam üstünü çıkarmak için duraksadı, sonra da Lucy'yi kanepeye yavaş yavaş sırt üstü yatırdı. Sakat bacak havada duruyor, öteki aşağı doğru sarkıyordu.

Lucy'ye doğru eğilerek, Sam ağzını onunkine mühürledi. Sert, şehvetli, tatlı öpücükleri ardı ardına sıraladı. Lucy aniden alevlenen hislerinin içinde kendisini bulamıyor, hiçbir şeyi kontrol edemiyordu. İçten içe yanan bir kayan yıldız gibi yakalanmasına izin vererek Sam'e karşılık verdi.

Sam'in bir saniyeliğine durmaları gerektiğini, bir çeşit korunma kullanmaları gerektiğini söylediğini zar zor duydu. Lucy gerek olmadığını, periyodunu düzenlemek için doğum kontrol hapı kullandığını kesik nefeslerinin arasında mırıldandığı birkaç kelimeyle anlatmaya çalıştı; ama Sam onu yine de üst kata çıkı-

racığını, çünkü ilk seferlerinin kanepede olmasını istemediğini söyledi. Yine de dürtülerine kapılıp şelvetle öpüşmeye devam ettiler ve Sam onun şortunu açmak için elini uzattı. Şortu Lucy'nin kalçalarına doğru çeken Sam, iç çamaşırını da beraberinde götürdü. Lucy serin esintiyi teninde hissetmeye başladı.

İhtiyacı yüzünden zayıf düşen Lucy, Sam'in ona dokunmasını, onu öpmesini, her şeyi yapmasını istiyordu. Ama şort ve iç çamaşırı atele takılmıştı; Sam de onları kurtarmak için durmuştu. "Bırak orada," dedi Lucy nefes nefese. "Durma." Sam söz dinlemeyip işe devam edince Lucy kızarmış yüzünü buruşturdu.

Lucy'nin sabırsızlığı Sam'in kısık sesle gülmesine neden oldu. İş bitince Lucy'ye doğru uzandı, kolunu ensesine doğru attı, dudaklarını yavaşça onunkinin üstüne getirdi, ağzının derinlerini yaladı, önce üst dudağını sonra da alt dudağını ısırarak için durdu. "Bunu mu istiyorsun?" diye sordu Lucy'ye, elini onun tir tir titreyen kasıklarının arasına atarken. Lucy'nin zonklayan tenini araladı, yumuşak ağız darbeleriyle yuvarlaklar çizdi ve Lucy'yi sıırılsıklam etti. Lucy'nin kafası onun koluna düştü; Sam onun boynunu öptü, parmaklarını onun içine sokarken sıcak nefesini onun tenine doğru verdi.

Lucy kıvranarak tuhaf bir hareketle vücudunu yukarı doğru kıvrırdı, ayağı atele takıldı. Sam onun kulağına yumuşak bir sesle fısıldıyordu: Sabit dur, izin ver, gerilme... Ama aldığı zevkin etkisiyle kasılan Lucy buna engel olamıyordu.

Nefes nefese, Sam'i dahası için sessiz bir yalvarışla kendine daha da yaklaştırdı. Elleri onun kaslı sırtını avuçluyordu. Sam'in teni düzgün, sert ve ipeksiydi, omuzlarının eğimi o kadar çekiciydi ki kendine hâkim olamayıp dişlerini o güçlü kaslara yavaşça geçirdi ve bu aşk ısırığıyla Sam'in ürpermesine neden oldu.

Sam pantolonunu çözmek için elini aralarına attı. Lucy hareket edemedi, Sam yavaş yavaş, güçlü bir şekilde içine kayarken ancak çaresizce beklemekle yetindi ve biraz sonra kasıldığını, ardından rahatladığını ve tekrar kasıldığını hissetti. Sam

daha derine girdi. Lucy'nin boğazından anlaşılmaz sesler çıktı. İstediklerini, o an hissettiklerini anlatacak kelime yoktu. Sam elini göğsüne doğru kaydırды, ıslak parmak uçlarıyla sertleşmiş göğüs uçlarını sıktı.

Kalp atışlarının gümbürtüsünün arasında, Sam'in onu içine alması, ona izin vermesi için fısıldadığını duydu. Lucy gerinip ona tutunurken Sam'in elinin onu daha yukarı çekmek için kalçalarının arkasına gittiğini hissetti. Sam tekrar içeri girdi ve Lucy'nin bu sıcak, kaygan sürtünmeyle haykırmasına neden oldu.

Sam donakaldı, gölgelerin içinde mavinin müthiş bir tonuyla parlayan gözlerini ona indirdi. "Canını mı yaktım?" diye fısıldadı.

"Hayır. Hayır..." İçi arzuyla kavrulan, alev alev yanan Lucy, Sam'in kalçalarına yapıştı ve onu kendisine daha da yaklaştırdı. "Lütfen durma."

Sam ölçülü bir ritim tutturdu; Lucy ona sanki işkence ediliyormuşçasına kıvrılıp bükülmeye başladı.

Sessiz bir taleple yukarı doğru kıvrıldı ama Sam'in yavaş ve acımasız temposunu değiştirmek mümkün değildi. Gerilim arttı, Lucy'nin iç kasları işgalci sertliğin lezzetinin etrafında kasıldı. Sam gitgide daha derine giriyordu; Lucy de her gelişinde inliyordu. Üstünde gidip gelen vücut, göğüs kıllarının onun göğüs uçlarına sürtünüşü, her ölçülü hamleyle kalçalarını uyararak o güçlü el... Bunların bütünü çok fazlaydı. Lucy duyduğu zevkin coşku dolu spazmlara dönüştüğünü hissetti. Sam onun kesik nefeslerinin üstünü dudaklarıyla kapattı ve derinlere daldı, Lucy'nin titreyen vücudunun onu çalıştırmasına, boğmasına izin verdi.

Bir süre ikisi de hareket etmedi, konuşmadı... nefeslenmekle yetindi.

Kollarını Sam'in boynuna dolayan Lucy, boynunun altına, çenesine ve ağzına öpücükler kondurdu. "Sam..." dedi baygın baygın, tatminle kalınlaşan sesiyle. "Teşekkür ederim."

"Evet." Sam hayallere dalmıştı.

“İnanılmazdı.”

“Evet.”

Lucy onun kulağına yaklaştı. “Ayrıca -kendini güvende hisset diye söylüyorum- seni sevmiyorum.”

Sam’in göğsünden yükselen kahkahadan anladığı kadarıyla Lucy doğru cümleyi söylemişti. Sam ona doğru eğildi, dudaklarını Lucy’nin gülümseyen dudaklarına sürttü. “Ben de seni sevmiyorum.”

★

Hareket edebilecek hale geldiğinde, Sam çıkardıkları kıyafetleri topladı ve Lucy’yi üst kata çıkardı. Geniş yatakta yan yana yattılar. Sohbetleri kül tabakasının altında kalmış kömürler gibi, geçici olarak kesildi.

Sanki beyni öyle olmadığı yönünde bir sürü sav öne sürmesine rağmen, vücudu hata yaptığını biliyormuş gibi, Sam içinde bir rahatsızlık hissediyordu. Lucy yetişkin bir kadındı, kendi kararlarını kendi verebilirdi. Sam onu yanlış yönlendirmemişti, kendini olmadığı biri gibi tanıtmamıştı. Lucy durumdan mutluymuş gibi görünüyordu ve Tanrı biliyordu ki Sam de tatmin olmuş, doyuma ulaşmıştı – hem de daha önce hiç olmadığı kadar.

Belki de sorun buydu: Fazla iyi bir deneyimdi. Farklı bir şey olmuştu. Lucy’ye neden böyle olduğu konusununsa düşünmesi gerekecekti. Sonra.

Lucy’nin vücudunun dış hatları, yarı karanlıkta, bir resimdeki yarı gölgeler gibi bulanık görünüyordu. Pencereden sızan ay ışığı Lucy’nin tenine hafif bir ışıltı veriyor, onu sanki perimasallarından çıkmış bir yaratık gibi gösteriyordu. Sam yanındaki yatan kadına hayranlıkla baktı, elini kalçalarının, yanlarının üzerinde gezdirdi.

“Sonu nasıl?” diye fısıldadı Lucy.

“Neyin sonu?”

“Filmin. Katherine Hepburn hangi adamla evleniyor?”

“Söyleyip heyecanını kaçırmayacağım.”

“Sorun etmem ben, sonunu bilmeyi severim.”

Sam onun saçlarıyla oynadı, koyu nehirlerin parmaklarının arasından dökülmesine izin verdi. “Sence ne oluyordur?”

“Bence Jimmy Stewart’ı seçiyordur.”

“Neden?”

“Eh, yani, Cary Grant’le bir defa evlenip boşanmışlar. O ilişki lanetli.”

Lucy’nin monoton ses tonu Sam’i gülümsetti. “Ne kadar kötümserisin.”

“Boşanılan biriyle yapılan ikinci evlilik asla yürümez. Liz Taylor’la Richard Burton’ı düşün – ya da Melanie Griffith’le Don Johnson. Ayrıca bana kötümser demeye hakkın yok; sen ilk evliliğe bile inanmıyorsun.”

“Bazı insanlar için inanıyorum.” Sam parmaklarını Lucy’nin saçlarında gezdirmeye devam etti. “Ama evlenmemek daha romantik.”

Lucy dirseğinin üstünde yükseldi, gözlerini ona dikti. “Neden öyle düşünüyorsun?”

“Evlilik olmayınca o insanla yalnızca güzel zamanlarını geçiriyorsun – ilişkinin en güzel tarafı. İşler kötüye gidince de tüm bağını kesiyorsun ve hayatına devam ediyorsun. Kötü anı yok, insanın içini çürüten bir boşanma yok...”

Lucy sessiz kaldı, Sam’in söylediklerini düşündü. “Bu değerlendirmenin bir kusuru var ama.”

“Nedir?”

“Bilmiyorum. Daha bulamadım.”

Sam gülümsedi ve Lucy’yi yanına çekti. Sonra göğsüne doğru eğildi ve dikleşen ucu yaladı, sonra da başparmağıyla ıslaklığı yaydı. Lucy’nin ipeksi açık teni, parmakuçlarının altında pürüzsüzce kayıyordu. Kadının vücudunun ayrıntıları onu büyülüyordu: Her şey yumuşacıktı, cilalı gibiydi. Üstelik harika kokuyordu: Çiçeksi, pamuksu aromalara erotik tuz ve misk kokuları

karışmıştı. Burnuna gelen bu sinyaller kanının kaynamasına neden oluyordu. Lucy'nin üstüne çıktı, ağzını vücudunun üstünde küçük bir hat çizerek kaydırды, onun tadına vardı. Daha aşağıya inmeye başladığında Lucy'nin uzuvlarının titremesine neden oldu. Lucy'nin ellerinin saçlarını, ensesini okşadığını hissetti, o serin parmakların dokunuşuyla hemen dikleşti. Feminin kokuyu gitgide daha yoğunlaştığı, daha kışkırtıcı olduğu yere doğru takip etti; Lucy'den heyecan dolu bir ses geldi ve bacakları hemen açıldı.

Sam bacaklarının arasındaki yumuşaklığa burnunu dayadığında Lucy bir inilti çıkardı; Sam ipeksi sıcaklığı, Lucy'nin erotik, yatıştırıcı aromasını yalamaya başladı. Okşayarak, hafifçe emerek Lucy'yle oynamaya devam etti... ta ki Lucy nefesi kesilerek ona doğru atılana kadar. Her zonklamayı, her nabızı yakalayarak, Sam onu yavaş yavaş gevşetti; Lucy sonunda rahatladı ve Sam'in altında kaldı.

Sam yükselerek Lucy'nin vücudunu kendininkiyle kapladı ve çekici, ıslak derinliklere daldı, Lucy'nin verdiği hissi daha iyi duyabilmek için yavaş hareket etti. Lucy'nin tırnakları Sam'in sırtında kaydı, çarpıcı zarafetteki pençesiyle onun darbelerini güçlendirdi, daha derine yöneltti. Boşalım birdenbire geldi, Sam'in tepeden tırnağa her yerinin kasılmasına neden oldu.

Soluksuz kalmış, sersemlemiş halde, Sam iş bitince kendi tarafına kayıp kendini salıverdi. Gözlerini kapadı, nefesini düzenlemek için kendini zorladı. Uzuvları o an inanılmaz ağır geliyordu. Daha önce de çok zevk almıştı ama... Bu yoğunluk, bu rahatlama... Yorgunluk her yerine çökmüştü ve artık sadece uyumak istiyordu. Oracıkta... kendi yatağında... Lucy'nin yanında.

Ama bu son düşünce, gözlerini ardına kadar açmasına neden oldu.

Daha önce seksten sonra kimsenin yanında yatmamıştı, hatta bu işi genellikle kadınların evinde yapmayı bu yüzden tercih ediyordu – mekânı terk etmek öyle daha kolay oluyordu. Geç-

mıştı birkaç sefer, Sam'in tüm itirazlarına karşın birkaç kadını arabasını bindirip evine geri bırakmışlığı da vardı. Bir gecenin minimum bir kadınla geçirme fikri onu her zaman, ucu paniğe vatabilecek bir tiksintiye sevk etmişti.

Yataktan kalkmak için kendini zorladı ve duşa girdi. Borno-
zunu giydikten sonra yatağa bir banyo lifi getirip Lucy'yi de te-
mizledi, sonra da örtüleri onun omuzlarına kadar çekti. "Sabah
görüşürüz," diye mırıldandı ve dudaklarına küçük bir öpücük
kondurdu.

"Nereye gidiyorsun?"

"Tekerlekli yatağa."

"Yanımda kal." Lucy örtülerin bir köşesini davetkâr bir şe-
kilde açtı.

Sam kafasını iki yana salladı. "Bacağını incitebilirim. Üstüne
vatabilirim..."

"Şaka mı bu?" Yorgun bir gülümsemeyle Lucy'nin dudakları
kıvrıldı. "Bu atele zarar vermen imkânsız. İstersen pikabınla geç
üstünden."

Sam cevap vermeden önce uzun bir süre bekledi, çünkü tek-
rar yatağa girme dürtüsü onu panikletmişti. "Ben yalnız yatma-
yı seviyorum."

"Ya..." Lucy sahte doğallıkta bir sesle tepki verdi. "Sen gece-
yi kadınlarla geçirmiyorsun yani."

"Hayır."

"Hiç sorun değil," dedi Lucy.

"Güzel." Sam boğazını temizledi. Kendini acemi ve bece-
riksiz bir erkek gibi hissediyordu. "Kişisel bir şey olmadığını
biliyorsun, değil mi?"

Lucy'nin nazik kahkahası havada süzüldü. "İyi geceler, Sam.
Harika zaman geçirdim. Teşekkürler."

Sam bunun büyük ihtimalle bir kadından seks sonrası aldığı
ilk teşekkür olduğunu düşündü. "O zevk bana ait." Sonra da
daha önce de hissettiği huzursuzlukla yan odaya geçti.

Sam'in içindeki bir şeyler değişmişti ve Tanrı izin verirse
bunun ne olduğunu öğrenmek de istemiyordu.

ON DOKUZ

Lucy'nin annesi, elbette, Sam'i görür görmez çok sevmişti. Babasının tepkisiyse daha temkinliydi, en azından başlarda. Ama akşam yemeğinde, Duck Soup'ta, Sam Lucy'ye babasının yardımıyla yaptığı uzay aracını sorunca Bay Marinn'le de ortak bir payda buldular. Sam'in görünürde fazla belli etmediği inekliğinin cömert yardımlarının bilincine varan Bay Marinn, suskun bir yapısı olmasına rağmen bülbül gibi şakımaya başladı.

"...yani beklediğimiz," diyordu Phillip Marinn, "kuyruklu-yıldızların güneş öncesi parçacıkların bir kombinasyonunu ve güneş sisteminin kenarında, mutlak sıfırda oluşmuş buzları taşımasıydı." Duraksadı. "Mutlak sıfır derken-"

"Termodinamik sıcaklık ölçülerinin sıfır noktası," dedi Sam.

"Aynen öyle." Lucy'nin babası resmen gülümsüyordu. "Tahminlerimizin aksine, kuyruklu-yıldızın taşlı maddesinin büyük kısmı güneş sisteminin içinde ve aşırı yüksek sıcaklıklarda oluşmuş. Yani kuyruklu-yıldızlar aşırı sıcaklığın ve buzun olduğu koşullarda oluşur."

"Vay be," dedi Sam ve gerçekten etkilendiği de yüzünden belli oluyordu.

Erkekler konuşmaya devam ederken Lucy'nin annesi ona doğru yaklaşıp şöyle fısıldadı: "Harika oğlan. Hem yakışıklı, hem cana yakın... baban da çok sevdi hem. Bu çocuğu kaçıрма, tatlım."

"Kaçırılmayacak bir şey yok, anne," diye fısıldayarak cevap verdi Lucy de. "Dedim sana, hayatı boyunca bekâr kalacak Sam."

Annesinin bu engeli aşmak için hırs yaptığı belliydi. "Sen

onun fikrini değiştirebilirsin. Onun gibi bir adam bekâr kalmamalı. Suç bu resmen.”

“Böyle nazik bir adamı değiştirmeye çalışarak ona işkence yapmam.”

“Lucy.” Annesinin sesinden sabırsızlık akıyordu. “Sen evlilik ne işe yarıyor sanıyorsun?”

Akşam yemeğinden sonra kahve içmek için Rainshadow Yolu’ndaki eve geçtiler. Aslında planları bu değildi, ama Lucy’nin annesi Sam’in bağını ve restore ettiği Viktorya stili evi duyunca burayı görmek için çok ısrar etmişti. Mark ve Holly hafta sonu evde olmayacaklardı, Maggie’yle birlikte onun anne-babasını ziyaret için Bellingham’a gitmişlerdi. Sam de bu ısrar üzerine Cherise’e evi gezdirmeyi teklif etti.

“Ben mutfakta kalıp kahve yapayım,” dedi Lucy. “Anne, Sam sana evi gösterirken adamı sorguya çekme.”

Annesi gözlerini kocaman açtı, şaşkın şaşkın baktı. “Ben kimseyi sorguya çekmem ki.”

“Önceden onaylamadığım soruları almıyorum, bunu bilerseniz iyi olur,” dedi Sam. “Ama senin için biraz esneyebilirim sanırım, Cherise.”

Bayan Marinn kıkırdadı.

“Lucy’ye yardım edeyim ben de,” dedi Bay Marinn. “Ev restorasyonu sohbeti beni hiç açmıyor – çardakla sundurma arasındaki farkı bile bilmiyorum nerdeyse.”

Lucy birkaç kahve çekirdeğini öğütücüden geçirdikten sonra tozları makinenin haznesine döktü. Babası da lavaboda su sürahisini doldurdu. “Ee, Sam hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Lucy.

“Sevdim. Akıllı adam. Sağlıklı birine benziyor, kendi başının çaresine bakıyor – ayrıca Heisenberg esprime de güldü. Tek anlamadığım böyle zeki bir adamın niye zamanını bağda bahçede boşa harcadığı.”

“Boşa harcamıyor ki.”

“Binlerce insan şarap yapıyor, dünyanın her yerinde. Başka

bir bağ açmakla varılacak bir yer yok, bu kadar çok üretim var-ken.”

“Bu sanki daha fazla sanat eseri üretmenin bir anlamı olmadığını söylemek gibi, etrafta yeterince olduğunu söylemek gibi.”

“Sanat –ya da şarap- insanlara bilim kadar yarar sağlamaz.”

“Sam buna katılmazdı.” Lucy babasının suyu kahve makinesine dökmesini izledi.

Aletten bir tıkırtı geldi ve buharlar çıkmaya başladı.

“Daha önemli bir soru da şu ki,” dedi Bay Marinn, “sen onun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ben de sevdim Sam’i. Ama aramızdaki ilişkinin ciddi bir yere kayması imkânsız. İkimiz de gelecek planlarımızda birbirimizin olmadığını biliyoruz.”

Babası omuz silkti. “Onun yanında olmaktan hoşlanıyorsan onunla vakit geçirmenin bir zararı yok.”

Bir süre sessiz kaldılar, kahve makinesinin sabit fokurtusunu dinlediler.

“Yarın da Alice’le Kevin’ı mı göreceksiniz?” diye sordu Lucy.

Babası kafa salladı, yüzündeki gülümseme acı bir görünüm aldı. “O evlilik –tabii eğer gerçekleşirse- hayatta uzun sürmez, biliyorsun.”

“Yüzde yüz emin olamazsın,” dedi Lucy, içten içe babasıyla aynı fikirde olsa da. “İnsanlar etraflarını şaşırtabiliyor.”

“Evet,” dedi babası, “ama benim yaşında bu pek sık olmuyor. Kahve fincanları nerede?”

Birkaç dolap açıp aradıklarını buldular.

“Annenle son zamanlarda biraz konuşuyoruz da,” diye lafa girdi Bay Marinn ve şunu ekleyerek kızını şaşırttı: “Sanırım sana daha önce bir kez daha evlendiğimi anlatmış.”

“Evet,” demeyi başardı Lucy. “Duyunca bayağı şok geçirdim.”

“Seninle, Kevin’la, Alice’le ilgili konular çıkınca bizim de annenle uzun süredir konuşmadığımız konuları konuşmamız gerekti.”

“Kötü mü oldu?” diye sordu Lucy temkinli bir sesle.

“Bilmiyorum. Bir ilişkide her şeyin konuşulması gerektiğine asla tam olarak inanmadım. Bazı şeyler diyalog kurarak çözülemez.”

“Bu şeyler... sanırım o kadınla alakalı. Değil mi?” Lucy için her nedense “ilk karın” ifadesi çok uygunsuz kaçmıştı.

“Evet. Anneni seviyorum. Asla bir karşılaştırma yapmam. Öteki ilişki...” Babası duraksadı, Lucy’nin onu daha önce hiç görmediği bir şekilde daldı. “Onun kendine has bir kategorisi vardı.”

“Adı neydi?” diye sordu Lucy yumuşak bir sesle.

Babasının dudakları cevap vermek için aralandı; ama adam sonra kafasını iki yana salladı, sessiz kaldı.

Lucy ölümünün üzerinden çok uzun yıllar geçmiş olmasına rağmen babasının adını ağzına almaktan çekindiği kadının nasıl biri olabileceğini çok merak etti.

“O duygu yoğunluğu...” dedi babası bir süre sonra, kendi kendine konuşur gibi. “İki insanın birbiri için bu kadar uygun olmaları, bir bütünün iki yarısı olmaları. Çok... sıra dışı bir şeydi.”

“Pişman değilsin yani,” dedi Lucy.

“Hayır, pişmanım.” Babası gözlerinin içine bakıyordu, gözleri parıltıyordu. Sesi kalınlaştı. “O hissi hiç tatmasaydım daha iyiydi. Ama bu benim görüşüm tabii. Başkaları benim hissettiğim şeyi birkaç dakikalığına bile hissedebilmenin paha biçilemez olduğunu söylüyor.” Adam sonra arkasını döndü, kahveyi fincanlara dökmeye başladı.

Bu nadir duygu paylaşımıyla sessizliğe gömülen Lucy, çekmecedен çay kaşıklarını çıkardı. Babası daha sıcak biri olsaydı ona gidip sarılırdı. Ama uygarlık kılıfına soktuğu korunma zırhı, babasına yakınlık göstermek isteyenleri sınırlıyordu.

Lucy o an babasıyla ilgili daha önce anlayamadığı bir şeyi anladı: sakinliği, soğukkanlılığı aslında huzurla alakasızdı.

Marinn çifti Kaliforniya'ya döndükten sonra, annesi Lucy'yi arayıp Kevin ve Alice'le buluşmalarının mümkün olduğunca iyi geçtiğini söyledi. Cherise Marinn'e göre, bu yeni çift kurulmuştu. Kevin özellikle çok sessizdi. "Ama hislerim şu yönde ki," demişti Bayan Marinn, "ikisi de bu işi sonuna kadar götürmeyi kafasına koymuş, ne olursa olsun. Kevin sanırım ailesi tarafından zorlanıyor – onu evlendirmeye pek hevesli görünüyorlar."

Lucy acı acı gülümsedi. Kevin'in anne-babası tek oğullarını şımartmış ve sonucunda onun olgunlaşamamasıyla, benmerkezçiliğiyle bunalmış, daha yaşlı bir çiftti. Ama onlar için neyi farklı yapabileceklerini, öyle olsa nasıl olacağını düşünmek için artık çok geçti. Belki de evliliğin Kevin'a iyi geleceğini, onu olgunlaştıracağını düşünüyorlardı.

"Hep birlikte yemeğe çıktık," dedi Cherise, "ve herkes birbirine çok iyi davrandı."

"Babam bile?" dedi Lucy alaycılıkla.

"Baban bile. Bir tek Kevin seni sorduğunda bir tuhafılık oldu."

"Beni mi sordu?" Lucy midesinde bir sızı hissetti. "Herkesin içinde?"

"Evet. Bacağını sordu, nasıl olduğunu sordu, sonra da Sam'le ne alakan olduğunu sordu."

"Tanrım. Alice onu öldürmek istemiştir kesin."

"Oğlanın zamanlaması pek iyi değildi, evet," dedi Lucy'nin annesi.

"Sen ne dedin?"

"Doğruyu söyledim – iyi dedim, mutlu dedim, Sam'le yakınlaşıyorlar gibi görünüyor dedim. Ve bu konuda çok mutluyum dedim."

"Anne... Sam'le aramızda ciddi bir ilişki olamayacağını söyledim sana, hem de nedenleriyle. O yüzden lütfen imkânsız bir şeye umut bağlama."

"Hiç öyle 'imkânsız' falan deme," dedi annesi, sinir bozucu bir iyimserlikle, "hem de işin bu kadar içindeyken."

Ailesinin ziyaretinden iki gün sonra, Lucy yeni evine, Friday Limanı'ndaki daireye taşındı. Onu şaşırtarak, Sam evinden henüz çıkmaması gerektiğini, iyice dinlenip iyileşebilmesi için daha çok zamana ihtiyacı olduğunu iddia etti. “Ayrıca o değnekleri nasıl kullanacağını da bence tam olarak öğrenemedin.”

“Yo, gayet iyi öğrendim,” diye yanıt verdi Lucy. “Hatta bir-iki numaram bile var. Serbest stil hareketlerimi bir görsen...”

“O kadar merdiven var orada. Çok yürüyeceksin ayrıca. Araba da kullanamıyorsun daha. Mutfak alışverişini nasıl yapacaksın?”

“Hog Heaven cemaatinden bir sürü arkadaşım var.”

“O motorcu çetesiyle fazla takılmanı istemiyorum.”

“Onlarla takılmayacağım zaten,” dedi Lucy de eğlenerek. “Yalnızca ara sıra bana yardım edecekler.”

Daha fazla tartışmak istediği aslında çok belli olan Sam, “Hayat senin,” demekle yetindi.

Lucy yaramaz bir çocuk gibi sırtıttı. “Merak etme,” dedi, “ara sıra eğlenmek için bana gelmene izin veririm.”

Sam ona kötü kötü baktı. “Harika. Çünkü en büyük endişem cinsel elverişlilikti.”

Rainshadow Yolu'ndaki evi terk etmek aslında onu üzmüş olsa da, Lucy bunun ikisi için de daha iyi olacağını düşündü. Birkaç gün daha dip dibe dururlarsa Sam'in klostrofobi geliştireceğinden emin gibiydi. En önemlisi de Lucy atölyesine geri dönebilecek olmaktan dolayı sevinçliydi.

Camlarını çok özlemişti, onu sanki özellikle çağırıyorlarmış gibi hissediyordu.

Yıldız Salıncağı'na geri döndüğü ilk sabah, Lucy içinin yaratıcılık ateşiyle kavrulduğunu hissetti. Rainshadow bağ evindeki ağaçlı pencere için bir çizim ya da tam sayfa bir tasarım üretmeye başladı. El çizimiyle bilgisayar yazılımının bir kombinasyonunu kullanarak kesim çizgilerini belirledi ve renk gölgelendirmeleri

için bölümleri numaralandırdı. İş onu tatmin ettiğinde üç kop-
vasını çıkaracaktı: biri referans için, biri makasla kesilmesi için,
biri de üzerinde pencerenin toplanması için. Sonra da camları
titizlikle çizip kesme, parçaların kenarlarının şeklini değiştirip
zımparalama kısımları başlayacaktı.

Sam öğle yemeğinde atölyeye geldiğinde Lucy hâlâ kara ka-
lem çizimiyle uğraşıyordu. Elinde Market Chef'ten getirdiği iki
kâğıt poşet taşıyan Sam, "Sandviç," dedi.

"Beklemiyordum seni," dedi Lucy yüksek sesle. Yüzüne ha-
şarı bir sırıtiş yayıldı. "Resmen bensiz yapamıyorsun."

Sam masadaki eskizlere göz gezdirdi. "Yani yanımdaki işsiz-
lik hayatını buna tercih ediyorsun, öyle mi?"

Lucy güldü. "Eh, yani birinin sürekli isteklerim için tepem-
de beklemesi çok güzeldi tabii... Ama tekrar bir şeyler üretebil-
mek de çok güzel."

Sam elindeki poşetleri masaya bırakıp çizime baktı. Tasarımı
alıcı gözle inceledi. "Çok güzel olmuş."

"Çok daha güzel olacak, harika olacak," dedi Lucy. "Cam na-
sıl bir etki edecek bir bilsen..."

Sam'in ağzının kenarları kıvrıldı. "Seni tanıdığım için her
şeye hazırım." Tasarımı biraz daha inceledikten sonra, "Sana
yeni evin için hayırlı olsun hediyesi getirdim. Muhtemelen bu-
rada tutmak istersin," dedi.

"Hiç gerek yoktu."

"Bir süre kullanamayacaksın zaten."

"Nerede?"

"Sen burada kal. Getiriyorum."

Sam dışarı çıkarken Lucy beklenti içinde sırtarak onu bek-
ledi. Misafiri içeriye gidonunun ortasında kocaman bir fiyonk
olan bir bisiklet getirdiğinde gözleri büyüdü. "İnanmıyorum.
Ah, Sam... Sen benim gördüğüm en tatlı, en tatlı-" Lucy daha
fazla konuşamadı, beyaz çamurlukları gıcır gıcır duran, iskeleti
orman yeşiline boyanarak yenilenmiş antika bisiklete odaklana-
rak bir sevinç çığlığı attı.

“1954 model Ladies Scwinn Hornet,” dedi Sam, bisikleti ona doğru döndürerek.

Lucy parmaklarını metali kaplayan yeşil filmin, siyah kalın lastikler, beyaz deri selenin üstünde gezdirdi. “Kusursuz,” dedi – o an sesinin çatallaştığını, gözlerinin buğulandığını fark ederek şaşırdı. Çünkü böyle bir hediye ancak onu tanıyan, onu özümseyen birinden gelebilirdi. Bu ayrıca Sam’in ona karşı gerçekten bir şeyler hissettiğinin göstergesiydi – bunu belli etmeye niyetlenmiş olsun olmasın. Bu hediyenin kendisi için ne kadar çok şey ifade ettiğini, aslında Sam’in ona bir şekilde göz kulak olmasını ne kadar çok istediğini fark edince Lucy kendisine şaşırdı.

“Teşekkür ederim. Ben...” Lucy ayağa kalktı, kollarını Sam’in boynuna doladı, yüzünü omzuna gömdü.

“Bir şey değil.” Sam onun sırtını tuhaf bir şekilde sıvazladı. “Ergen kızlar gibi tepki verme ama şimdi.”

Sam’in ne kadar gerildiğini ve bunun nedenini anlayan Lucy, “Bu aşırı tatlı bir şey ve muhtemelen aldığım en güzel hediye,” dedi Sam’in omzuna gömülü halde. Sonra zorlama bir kahkaha attı ve Sam’i yanağından öpmek için uzandı. “Rahatla. Seni hâlâ sevmiyorum.”

“Tanrı’ya şükür.” Sam sırttı. Rahatladığı yüzünden okunuyordu.

Sonraki iki ay boyunca Lucy kendini işiyle meşgul etti. Sam onu kontrol etme bahanesiyle atölyeye sık sık uğradı ama ziyaretleri genellikle Lucy’yle birlikte akşam yemeği yemeleriyle sonlandı. Yemek sonrası Lucy’nin dairesinde sayısız romantik fasıl geçirmiş olmalarına rağmen, seks Sam’in ne talep ettiği ne de otomatik olarak beklediği bir şeydi. Lucy’yle konuşmaktan, onun yanında olmaktan hoşlanıyor gibiydi – sonunda yatsalar da yatmasalar da. Bir akşamüstü, Holly’yi atölyeye götürmüştü;

Lucy de küçük kızın cam ve bakır yaprakla, basit bir güneş yakan yapan yapmasına yardım etmişti. Başka bir gün Holly'yi heykel parkına götürmüşlerdi. Oradaki çocuklar, hepsine tekrar tekrar heykeller gibi poz verdikten Sam'in etrafını hemen sarmışlar.

Lucy, Sam'in davranış şeklini çok kafa karıştırıcı bulmaya başlamıştı. Duygusal bağlanmadan kaçmaya bu kadar kararlı bir adamdan çok, Sam'in hareketleri kendisine yakınlık arayan birininkine benziyordu. Konuşmalarında ara ara kişisel konulara kayıyorlardı, düşüncelerini ve çocukluk anılarını paylaşıyorlardı. Nolanların arka planlarını öğrendikçe, Lucy'nin içinde Sam'e karşı daha büyük bir sempati oluşuyordu. Alkoliklerin çocukları genellikle yoğun duygular konusunda şüpheli olurlardı. İçe kapanmaya meyilli olurlardı, incinmeye ve manipüle edilmeye, ya da en kötüsü olan yalnız bırakılmaya karşı sürekli savunmada olurlardı. Sonuç olarak, onlar için en kötü şeylerden biri yakınlıktı ve bundan ne pahasına olursa olsun kaçınırlardı. Buna rağmen Sam ona gitgide yaklaşıyor, pek de bunun farkındaymış gibi görünmemesine rağmen Lucy'ye güvenmeyi öğreniyordu.

Sen görüldüğünden daha fazlasısın, demek istiyordu ona Lucy. Sam'in günün birinde birini sevmesi ve ondan karşılık bulması imkânsız bir şey değildi. Öte yandan, böyle önemli bir değişiklik, böyle bir özfarkındalık için çok uzun bir süre geçmesi gerekebilirdi – belki de bir ömür. Belki bu hiç olamazdı bile. Tüm umutlarını Sam'e bağlayan kadının sonunda hayatına kırık bir kalple devam etmesi neredeyse kesindi.

İçten içe, Lucy o kadın olmaya adım adım yaklaşıyordu. Kendine Sam'i sevmeye izni vermesi çok kolaydı aslında. Elinde olmadan onun çekiciliğine kapılıyordu, onunla vakit geçirmekten çok hoşlanıyordu ve bu yüzden ilişkilerinin süre limitinin çok geçmeden dolacağını hissediyordu. Aralarındakini kesmek için biraz daha beklerse cam gerçekten çok yanacaktı. Hatta Kevin'dan sonra yaşadıklarından çok daha ağırını yaşayacaktı.

Bu süre zarfında Sam'le geçireceği her andan zevk almaya

bakınaya karar verdi: mutluluğun ay ışığı kadar kısa ömürlü olduğunu bilinciyle dolu, acı tatlı, çalıntı anlar.

Lucy Alice'le doğrudan iletişim halinde olmasa da anneleri Lucy'yi düğün planlarının ilerleyişinden sürekli haberdar ediyordu. Tören Roche Limanı'ndaki Our Lady of Good Voyage Şapeli'nde, adanın batı tarafında gerçekleşecekti. Yüz yaşını geçmiş bu küçük beyaz şapel, limana bakan sahil yolunun üstüne inşa edilmişti. Düğün de tarihi bir şelale restoranı olan McMillin'in bahçesinde yapılacaktı.

Annesinin Kevin'a limoni bir bakışı olmasına rağmen düğünün kendisi için heyecanlanması Lucy'yi sinirlendiriyordu. Görünüşe göre, bir kez daha, Alice canı ne istiyorsa onu yapmış ve her şey yanma kâr kalmıştı.

Davetiye geldiğinde Lucy kartı mutfak tezgâhının köşesine koymuştu – kâğıt parçasına her baktığında içi acıyordu, sinirleniyordu.

Akşam yemeği için Sam yanına geldiğinde mühürlü zarf hemen dikkatini çekti.

“Şu ne?”

Luc suratını buruşturdu. “Düğün davetiyesi.”

“Açmayacak mısın?”

“Erteleyip görmezden gelirim bir şekilde kaybolacağını umuyorum,” dedi Lucy, bir yandan lavaboda marulları yıkayıp kendini meşgul ederken.

Sam ona yaklaştı. Ellerini Lucy'nin kalçalarına yerleştirdi, sonra da onu kendisine doğru çekti ve sabırla bekledi. Arkasından sağlam bir varlık olduğunu hissettirdi. Sonra kafasını eğdi, dudaklarını Lucy'nin kulaklarının kenarına sürttü.

Lucy suyu kapattı ve ellerini havluyla kuruladı. “Düğüne gidebilir miyim, bilmiyorum,” dedi moralsiz bir sesle. “Gitmek istemiyorum. Ama gitmem lazım. Başka bir yol göremiyorum.”

Sam onun yüzünü kendine çevirdi, ellerini de iki yanından tezgâha dayadı. "Alice'le Kevin'ı o koridorda yan yana yürürken görmek canımı yakacak gibi mi geliyor?"

"Biraz – ama Kevin yüzünden değil. Hepsi kız kardeşimle alakalı. Bana ihanet etmesi, ikisinin de bana yalan söylemesi ve şimdi annemlerin de -her zamanki gibi- yanlarında olmaları, masrafları karşılamaları, yani Alice'in asla değişmeyecek olması, hiç ders almayacak-"

"Soluklan," diye araya girdi Sam.

Lucy derin bir nefes aldı ve haykırırcasına iç geçirdi. "O düğüne gitme fikrinden aşırı nefret ediyordum olsam da o gün evde oturamam. Sanki hâlâ Kevin'a duyduğum hisler geçmemiş gibi anlaşılır, ya da kıskandığımı falan düşünürler."

"Seni bir yerlere götürüyüm ister misin?" diye sordu Sam.

Şaşırان Lucy kaşlarını kaldırdı. "Yani... Düğün günlerinde mi?"

"Meksika'da küçük bir tatil köyüne götürürüm seni. Beyaz kumlu bir sahilde mojito yudumlarırken herhalde çok da umurunda olmaz diyorum."

Lucy ona kocaman gözlerle baktı. "Bunu yapar mısın benim için?"

Sam gülümsedi. "Tabii bundan benim de bir çıkarım olur - seni bikiniyle görmek başta olmak üzere. Nereye gitmek istersen, onu söyle. Los Cabos? Baja? Ya da Belize, Kosta Rika-"

"Sam." Lucy adamın göğsünü minnetle sıvazladı. "Teşekkür ederim. Bu teklife ne kadar sevindiğimi kelimelerle anlatamam. Ama o günün onların düğün günü olduğunu unutturacak kadar çok mojito yok dünyada. Gitmek zorundayım. Senin de-" Lucy bir anda sustu, soruyu soracak cesareti bulamadı.

"Sen Mark'la Maggie'nin düğününde bana eşlik etmeyi kabul etmiştin," dedi Sam. "Ben de seninle kardeşinin düğününe gelmezsem ayıp olur zaten."

"Teşekkürler."

"Bir şey değil."

“Hayır... Gerçekten,” dedi Lucy içtenlikle. “Kendimi şimdiden daha ıyı hissediyorum, yanımda olacağını bildiğim için.” Kelimeler dudaklarından dökülür dökülmez geri almak istedi. Gereğinden fazlasını açık etmiş olabileceğini düşündü. Sam’e ihtiyaç duyduğu, ona duygusal olarak bağlı olduğu yönündeki yorumlar onu kendisinden uzaklaştırabilirdi.

Aksine, Sam Lucy’nin kafasını ellerinin arasına aldı ve onun alnını öptü, sonra avucu omurgasında kaydı, kalçalarına kadar inip orada durdu, onu kendisine bastırdı. Sam artık onun hakkında çok şey biliyordu: en hassas yerleri, en çok hoşuna giden dokunuşlar... Lucy’yi onun gözleri kapanana kadar öptü; Lucy de kalbi gümbürdeyerek, kendini tamamen ona bıraktı. Yavaş ve duygulu öpücükler Lucy’nin tüm gücünü tüketiyor, içini hislerle dolduruyordu.

Nefes alabilmek için kendini birazcık çekebildiğinde, Lucy, “Üst kata,” dedi ve Sam onu kucağına aldı.

Sonraki hafta sonu, Mark ve Maggie, Seattle’daki emekli feribotta evlendiler. Sıcak ve güzel bir gündü. Union Gölü safir mavisinin tonlarını yansıtıyordu. Düğün huzurlu bir havada geçti. Sinir, belirsizlik, gerginlik, telaş gibi durumlardan eser yoktu. Hem damat hem gelinden yayılan, kalpten bir mutluluk hissi her yere yayılıyordu.

Maggie’nin üzerinde kombinezon modeli, dize kadar gelen, ipek bir elbise vardı: fildişi rengi ipekten, V yakalı, askıları şeffaf, krem rengi şifondan yapılmış, çok zarif bir parça. Çok güzel görünüyordu. Saçlarını basit bir topuz modeliyle toplamıştı ve tepesine süs olarak beyaz güller yerleştirilmişti. Holly’nin üzerinde de benzer bir krem rengi elbise vardı, eteği alttan yerleştirilmiş tülle kabartılmıştı. Mark’la Maggie, görevlinin yanında yeminlerini etmek üzere hazırlanırlarken Holly’yi de yanlarına çağırdıklarında Lucy çok duygulandı. Mark gelini öptükten sonra eğilip Holly’yi de öptü.

Feribotun içinde olağanüstü bir açık büfe servisi vardı: ren-
girenk salatalar, makarnalar, pilavlar, taze Pasifik deniz ürünleri,
peynirli çörekler, pastırmalar, turşular, tartlar, sebze ruloları...
Geleneksel düğün pastası yerine, plastik camdan tabakaların üs-
tüne minik minik pastalardan oluşan bir kule yapılmıştı. Bir caz
dörtlüsü "Embraceable You" şarkısını çalıyordu.

"Bu düğünün Alice'le Kevin'inkinden daha sonra olmaması
kötü oldu," dedi Lucy.

"Neden?" diye sordu Sam.

"Çünkü herkes çok mutlu, Maggie'yle Mark da belli ki bir-
birlerine âşık. Kız kardeşimin düğünü şimdi gözüme oldu-
ğundan da kötü görünecek."

Sam kahkahayı bastı ve Lucy'ye bir kadeh şampanya uzat-
tı. Koyu bir takım ve desenli kravatıyla nefes kesiciydi, her ne
kadar resmi kıyafeti üstüne hiç yakıştıramayanlar gibi taşısa da.
"Meksika kaçamağı teklifim hâlâ geçerli," dedi.

"Hiç kışkırtma şimdi."

Misafirler tabaklarını ikramlarla doldurup masalara geçtik-
lerinde, Sam konuşma yapmak için öne çıktı. Mark kollarını
Maggie ve Holly'ye dolamış halde durdu.

"Eğer toplu taşıma olmasaydı," diye başladı Sam, "bugün
abim evlenemezdi. Maggie'yle Mark, Bellingham'dan Ana-
cortes'e giden feribotta birbirlerine âşık olmuşlar... ki bu da
hayatın bir yolculuk olduğunu belirten eski deyişi akıllara ge-
tiriyor. Bazı insanlarda doğuştan gelen bir yön bulma duyusu
vardır. Bu insanları yabancı bir ülkenin ortalık yerine bıraksa-
nız da yollarını bulurlar. Abim bu insanlardan biri değil." Bazı
konuklar gülmeye başladı, Mark da kardeşine şakadan da olsa
pis pis baktı. "Bu yüzden, bir mucize eseri, Mark'ın olması ge-
reken yerde olabilmesi, Mark da dahil olmak üzere herkes için
bir sürpriz oldu." Kalabalıktan bir kez daha kahkaha geldi. "Bir
şekilde, tüm engellere, sapaklara ve çıkmazlara rağmen, Mark
onu Maggie'ye götürecek yolu buldu." Sam kadehini kaldırdı.
"Mark'la Maggie'nin ortak yolculuklarına. Ve Holly'ye, dünya-
daki tüm kızlardan daha çok sevilen kıza."

Bu büyük bir alkış ve ıslık koptu. Caz dörtlüsü “Fly Me to the Moon” şarkısının yavaş, romantik bir versiyonunu çalmaya başladı. Mark Maggie’yi kollarına aldı ve birlikte pistin ortasında ilk danslarına başladılar.

“M kenimel bir konuşmaydı,” dedi Lucy Sam’e.

“Teşekk rl r.” Sam gülümsedi. “Bir yere kaybolma; hemen döneceğim.”

Boş şampanya kadehini yakınlardaki bir garsona bırakan Sam, Holly’nin yanına gidip küçük kızı dans pistine çıkardı. Yeğenini kendi etrafında döndürdü, sonra ayaklarını ayaklarının üzerine koydu, Holly’yi kollarına aldı ve pistte küçük bir çember çizdi.

Onları izlerken Lucy’nin gülümsemesi dalgın, düşünceli bir hal aldı. Zihninin bir köşesinde eski profesörü Alan Spellman’dan o sabah aldığı e-mail vardı. Bundan henüz kimseye bahsetmemi ti, heyecanlı olması gereken yerde sıkıntılıydı, kafası karı mı tı.

Alan, Mitchell Sanat Merkezi’ndeki komitenin bir yıllık konuk sanatçı  denegini ona önerdiğini yazmış ve Lucy’yi co kuyula kutlamı tı. Lucy’nin yapması gereken tek şey,  denek hüküm ve koşullarını kabul ettiğine dair bir sözleşme imzalamaktı; bu aşamadan sonra resmi açıklama yapılabilecekti. “Daha mutlu olamazdım,” yazmıştı Bay Spellman. “Mitchell Sanat Merkezi’yle birbirinize çok yakı acaksınız.”

Lucy bu ifadeyi sevmi ti. H sranla biten tüm ilişkilerinden sonra, ona en çok yakı an şeyin bir sanat merkezi olduğu ortaya çıkmıştı. New York’ta bir yıl geçirecekti. Ulusal  ne kavu acaktı. Başka sanatçılarla birlikte çalışacak, yeni teknikler öğrenecek, sanat merkezinin halka açık cam laboratuvarında ara sıra “tasarım performansı” adında gösteriler yapacaktı. Bir yılın sonunda da kendisine ait bir sergi açabilecekti. Bu, Lucy’nin her zaman hayalini kurduğu bir fırsattı. Yolunda duran bir şey de yoktu.

Sam hariç.

Hiçbir söz vermemi ti. Sam de  yle. Anla malarının can alı-

cı noktası da zaten isteyeninin istediği zaman arkasına bakmadan uzaklaşabilecek olmasıydı. Mitchell Sanat Merkezi'nden böyle bir teklif de bir daha zor gelirdi, büyük ihtimalle hiç gelmezdi. Ayrıca Lucy, Sam'in kendisi için böyle bir fedakârlık yapılmasını asla istemeyeceğini de çok iyi biliyordu.

O zaman neden böyle bir melankoli içindeydi?

Çünkü Sam'le daha çok vakit geçirmek istiyordu. Çünkü, limitleriyle de olsa, ilişkileri onun için çok kıymetliydi.

Fazla kıymetliydi.

Maggie'nin babası kızıyla dans etmek isterken Lucy daldığı düşünceleri terk etti. Mark da Sam'le Holly'nin önüne geçti. Pistteki çiftler çoğalmaya başlamıştı, sakın müzik eşliğinde dans ediyorlardı.

Sam Lucy'nin yanına döndü ve tek kelime etmeden elini uzattı.

“Ben dans edemem ki,” dedi Lucy, gülüp bacağındaki ateli işaret ederek.

Sam'in dudaklarına yavaş yavaş bir gülüş yayıldı. “Numara yaparız.”

Lucy kendini Sam'in kollarına bıraktı. Onun sedir, yaz yünü ve kolalı pamuk esintili bronz teninin kokusunu içine çekti. Lucy sakat ayağıyla dans edemediği için yalnızca kafaları birbirine dayalı halde hafifçe sallanmakla yetindiler.

Lucy içinde duygularının karışık bir hal aldığını hissetti: arzuyla iç içe geçmiş hafif bir panik. O an fark etti ki onu bırakırsa bir daha geri dönemezdi. Onu başka kadınlarla görürse, kendine onsuz bir yol çizdiğini görürse... sonra da sevgili olarak geçirdikleri yazı hatırlarsa canı çok yanardı. Nadir görülen, fiziksel ilişkinin ötesinde, harika bir bağ kurmaya çok yaklaşmışlardı. Ama ikisinin de iç savunmaları yerli yerinde kalmıştı. Birbirlerinden bağımsızlardı, Lucy'nin her zaman aradığı gerçek samimiyete asla ulaşamamışlardı. Ama istediğine en çok yaklaşabileceği şey de bu olabilirdi.

“Hiç tatmamak daha iyi,” demişti babası. Tanrı yardımcısı olsun ki adamın ne dediğini anlamaya başlıyordu.

“N’oldu?” diye tıslıladı Sam ona.

Lucy hemen gülümsedi. “Hiçbir şey.”

Ama Sam kanımanıştı. “Neyi taktın kafana?”

“Şey... Bacagın acıyor biraz,” diye yalan söyledi Lucy.

Sam kollarını iyice sardı. “Gel biraz oturalım,” dedi ve onu dans pistinden uzaklaştırdı.

Ertesi sabah, Lucy normalden daha geç kalktı. Dairesinin yatak odası penceresinden içeri zengin bir güneş ışığı sızıyordu. Uzun uzun, içi titreyerek gerindi ve esnedi, yan döndü ve yan tarafında Sam’in uyuduğunu görünce şaşırıp gözlerini kırıştırdı.

Önceki geceyle ilgili anılarını gözden geçirince onu Sam’in eve getirdiğini hatırladı - şampanyayı birazcık fazla kaçırınca çakırkeyif olmuştu. Sam onu soyup yatağına yatırmış, Lucy onu baştan çıkarmaya çalışınca da sessizce gülmüştü.

“Geç oldu, Lucy, uyuman lazım.”

“İstiyorsun ama beni,” demişti Lucy de çatallaşan sesiyle. “İstiyorsun. Belli.” Düğümünü çözdüğü ipek kravatı kullanarak Sam’i kendine çekmiş, yakıcı bir öpücükten sonra kravatı yakasından tamamen çıkarmayı başarmıştı. Sonra kravatı ona coşkuyla uzatıp, “Bir yaramazlık yap,” demişti. “Beni bununla bağla - cesaretin varsa tabii.” Sonra da sağlam bacağına kaldırıp Sam’in arkasına dolamıştı. “Çok yorulduysan başka.”

“O iş için fazla yorgun olacağıma ölürüm daha iyi,” diyerek bilgilendirmişti Sam onu ve gecenin ilerleyen saatlerine kadar Lucy’yi meşgul etmişti.

Zevk dolu eforlardan sonra, belli ki uykunun cazibesi Sam’in seks yaptığı kadının yanında uyumama prensibini gevşetmesine neden olmuştu.

Lucy bakışlarının Sam’in uzun, güçlü uzuvlarının, pürüzsüz sırtının ve omuzlarının, dağınık saçlarının üstünde gezin-

mesine izin verdi. Uyurken yüzü daha genç görünüyordu; ağzı gevşemişti, hilal şeklindeki gür kirpikleri gördüğü rüyanın etkisiyle neredeyse fark edilmeyecek kadar yavaşça kıpırdanıyordu. Kaşlarının arasında belli belirsiz bir kırılganlık fark edince, Lucy kendine hâkim olamadı ve düzeltmek için parmağının ucuyla nazikçe dokundu.

Sam minik bir ses çıkararak uyandı, uykulu yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Lucy...” dedi kalınlaşmış sesiyle ve onu kendine doğru çekmek için refleksif olarak uzandı. Lucy de ona sokuldu, burnunu göğsündeki seyrek kılların içine gömdü.

Ama sonraki saniye, Sam’in vücudunun panikle seğirdiğini hissetti.

“Ne... Neresi...” Sam’in kafası bir anda havaya fırladı ve etrafını tanıyınca nefesi kesildi. “İsa aşkına...” diye mırıldandı ve yatak alev almışçasına hemen ayağa fırladı.

“N’oldu şimdi?” diye sordu Lucy, Sam’in tepkisiyle ürkererek.

Sam’in ona bakarken yüzündeki ifade korktuğunu anlatmaya o kadar yakındı ki Lucy bunu kendine hakaret olarak saydı. “Dün eve gitmedim. Burada uyudum.”

“Sorun değil. Renfield kulübede. Holly de Mark ve Maggie’nin yanında. Endişelenecek bir şey yok.”

Ama Sam etrafa saçtığı kıyafetlerini toparlamaya başlamıştı bile. “Neden uyuyakalmama izin verdin ki?”

“Ben de uyuyakaldım,” diye savundu kendini Lucy. “Ama seni uyandırmazdım da zaten – çok yorulmuştun. Yatağı paylaşmak da benim için sorun değildi, o yüzden-”

“Benim için sorun ama,” diye çıkıştı Sam hemen. “Ben böyle yapmam. Sabaha kadar kalmam.”

“Niye, vampir misin sen? Abartma, Sam. Bir şey olduğu yok.”

Ama Sam onu dinlemiyordu. Kıyafetlerini banyoya soktu ve Lucy biraz sonra duşun sesini duydu.

“...sonra da çekip gitti,” dedi Lucy sabahın ilerleyen saatlerinde Justine ve Zoë’ye, “azarlanmış bir köpek gibi. Dışarı çıkarken bana neredeyse hiçbir şey söylemedi. Korktu mu, kızdı mı, yoksa ikisi de mi oldu, anlayamadım. İkisi de herhalde.”

Sam gittikten sonra Lucy arkadaşlarını görmek için motele gitmişti. Birer fincan kahve alıp mutfakta oturmuşlardı. O sabah sorunu olan yalnızca Lucy de değildi. Sağlık sorunları yaşayan büyükannesinden dolayı Zoë’nin her zaman etrafa yaydığı pozitif havadan eser yoktu. Justine de Duane’den yeni ayrılmıştı ve bunu fazla kafasına takmıyor gibi görünmeye çalışıyor olsa da zorlandığı her halinden belli oluyordu.

Lucy aralarının nasıl bozulduğunu sorduğunda, Justine güçlükle, “Şey... onu yanlışlıkla korkuttum da...”

“Nasıl korkuttun? Hamilelik testi falan mı almak zorunda kaldın?”

“Tanrı esirgesin, hayır.” Justine sabırsız bir hareketle havayı tokatladı. “Benim sorunlarımı konuşmayalım. Senin sorunların çok daha ilginç.”

Lucy onlara Sam’in davranışını anlattıktan sonra çenesini ellerinin arasına aldı ve yüzünü buruşturarak, “İnsan neden bir geceyi farklı bir yatakta geçirince bu kadar panikler ki? Benimle sevişirken sorunu olmayan adamın benimle yan yana yatmak neden böyle ödünü kopartıyor?” diye sordu onlara.

“Yatak nedir, onu bir düşün,” dedi Justine. “Uyuduğun yer, en savunmasız olduğun yerdir. Çaresizsindir. Bilinçsizsindir. Bu yüzden, iki insanın aynı mutlak savunmasızlık içinde aynı yatağı paylaşmaları devasa bir güven gösterisidir. Karşındakine sekste olduğundan çok daha farklı bir güven duyman gerekir – ama gücü en az o kadar olmalı.”

“Sam de kendisinin kimseye yaklaşmasına izin vermez,” dedi Lucy, boğazındaki iğnelenmeye karşın yutkunarak. “Çünkü bu onun için çok tehlikeli. Çünkü kardeşleriyle birlikte, onları en çok sevmeleri gereken insanlar tarafından sürekli canları yakılmış.”

Justine başını salladı. “Bize nasıl ilişki kurulacağını annelerimiz, babalarımız öğretir. Bunu onlardan görürüz. Öyle bir şey yaşadktan sonra toparlanmak zor.”

“Belki de Sam’le konuşabilirsin,” diye bir öneride bulundu Zoë, elini Lucy’nin gergin koluna koyarak. “Bazen karşındakini yüzleşmeye ikna edince-”

“Hayır. Onu değiştirmeye ya da düzeltmeye çalışmayacağıma söz verdim kendime. Sam’in kendine özgü sorunları var. Benim de bana özgü...” Justine ona bir kâğıt mendil uzatana kadar Lucy yanağından aşağı akan yaşlardan haberdar değildi. Burnunu çekti, iç geçirdi ve onlara sanat merkezinden gelen ödenekten bahsetti.

“Kabul edeceksin, değil mi?” diye sordu Justine.

“Evet. Alice’in düğününden birkaç gün sonra gidiyorum.”

“Sam’e ne zaman söyleyeceksin?”

“Son ana kadar söylemeyeceğim. Kalan zamanımızı en iyi şekilde değerlendirmek istiyorum. Ona söylediğim zaman bana gitmem gerektiğini söyleyecek, beni özleyeceğini söyleyecek... Ama içten içe çok rahatlayacak. Çünkü o da hissedebiliyor... İlişkimiz değişiyor. Bağlanıyoruz. Ve bunun daha da ilerlemenden durması lazım.”

“Neden?” diye sordu Zoë yumuşak bir sesle.

“Çünkü ikimiz de sonunda benim kalbimin kırılacağını biliyoruz. Bana asla ‘Seni seviyorum,’ diyemeyecek, kalbini asla birine teslim edemeyecek.” Lucy tekrar sümküdü. “O son adım çok kritik. Sam’in girmeye hiç niyetinin olmadığı bir yere çıkıyor ucu.”

“Çok üzgünüm, Lucy,” diye mırıldandı Justine. “Seni böyle mutsuz edeceğini bilsem Sam’le aranızı hiç yapmazdım. Yalnızca biraz eğlenceye ihtiyacın olduğunu düşünmüştüm.”

“Eğlendim zaten,” dedi Lucy dürüstçe, gözlerini silerken.

“Görebiliyorum,” dedi Justine ve Lucy’nin kıkırdamasını sağladı.

O akşamüstü, Lucy atölyesinde çalışırken kapısı çalındı.

Cam kesme aletlerini bir kenara kaldırarak atkuyruğunu düzelttikten sonra Lucy ziyaretçisini görmeye gitti.

Sam elinde karışık çiçeklerden oluşan bir buketle kapının ağzındaydı - turuncu güller, sarı zambaklar, pembe yıldızçiçekleri, gerberalar...

Lucy önce Sam'in gizemli yüzüne, sonra buketle baktı. "Özür için mi?" diye sordu, gülümsememek için kendini tutarak.

"Özür şekeri de var." Sam satinden dikdörtgen bir kutu uzattı. Lucy tarttığında bunun içinde neredeyse bir kilo kaliteli çikolata olduğunu anladı. "Bir de içten bir özür." Lucy'nin yüz ifadesinden cesaret bulan Sam devam etti: "Seninle uyumuş olmamı senin hatan değildi. Sonra üzerinde düşününce zaten bu deneyimin bana bir zarar vermediğini de anladım. Hatta öyle olduğu için mutluyum, çünkü başka türlü sabahları ne kadar güzel olduğunu öğrenemezdim."

Lucy güldü, suratına pembe bir ton geldi. "Sen harika özür diliyorsun, Sam."

"Seni yemeğe çıkarabilir miyim?"

"Hoşuma gider. Ama..."

"Ama...?"

"Biraz düşündüm de... Acaba arkadaşlığımızı artık bazı 'faydalar'dan bağımsız hale mi getirsek? En azından birkaç günlüğüne."

"Elbette." Sam bakışlarını etrafta gezdirdi. Sonra sessizce ekledi: "Nedenini sorabilir miyim?"

Lucy gidip çiçeklerle çikolatayı masaya koydu. "Yalnızca birkaç şeyi yoluna koymaya çalışıyorum. Zamanımı biraz kendime ayırmam lazım. Tabii şimdi akşam yemeği konusunda fikrin değişirse de anlarım."

Her nedense, son cümle Sam'in sinirine dokundu. "Hayır, yemek konusunda fikrim değişmedi. Ben" -Sam duraksadı, doğru kelimeleri kullandığından emin oldu- "seni seksten fazlası için istiyorum."

Lucy ona dönerken yüzü güldü. Bu sıcak ve samimi gülümsemeye Sam'i şaşırttı. "Teşekkür ederim."

Karşı karşıya durdular, birbirlerine pek de dokunmadılar. Lucy ikisinin de aralarında bir şeylerin yolunda olmadığı, bir şeylerin de rayına oturduğu konusunda kafalarının karıştığından şüphelendi.

Sam gözlerini Lucy'ye dikti ve onun ensesindeki tüylerin dikilmesine neden oldu. Yanağında seğiren bir kas hariç, Sam'in yüz hatları ciddi ve sertti. Sessizlik iyice uzayınca Lucy bunu bir şekilde kırmanın yolunu aradı.

"Sana sarılmak istiyorum," dedi Sam kısık bir sesle.

Şaşıran, tenindeki pembeliğin koyulaşmaya başladığının da farkında olan Lucy, gerginlikle güldü. Ama Sam gülümsemiyordu.

Mümkün olan en içten cinsel tecrübeleri paylaşmışlar, birbirlerini giyinip soyunmanın her aşamasında görmüşlerdi... Ama o an, normal bir sarılma konusu büyük bir gerginliğe yol açıyordu. Lucy bir adım yaklaştı. Sam sanki ani bir hareket Lucy'yi korkutup kaçıracakmış gibi, kollarını yavaşça etrafına doladı. Temkinli hareketlerle birbirlerine sokuldular, kıvrımlar kaslara karıştı, uzuvlar birbirlerine uyum sağladı, Lucy'nin kafası her zamanki yeri olan Sam'in omzuna yerleşti.

Tamamen rahatlayan Lucy, her nefesinin, düşüncesinin, kalp atışının onunkine uyum sağladığını, aralarında bir akım oluştuğunu hissetti. Aşkın sadece vücutlar tarafından, cinsel birleşim haricinde ama onunla eşdeğer ve gerçek bir şekilde ifade edilmesi mümkünse, işte onu yaşıyor olmalıydılar. O an. Oracıkta.

Orada, ona sarılmış halde dururken, Lucy zaman algısını yitirdi. Hatta sanki ikisi birlikte zamanın dışına çıkmışlar, birbirlerinin içinde kaybolmuşlar ve bu gizemli durumda yek vücut olmuşlardı. Ama Sam sonunda kendini ondan çekti ve yemek vakti geldiğinde onu alacağını söyledi. Lucy gözleri kapalı halde kafa salladı, kendini ayakta tutabilmek için kapı pervazına tu-

tundu. Sam arkasına bakmadan uzaklaştı, geldiği yolu ayaklarına fazla güvenmeyen birinin dikkatiyle geri yürüdü.

Alan Spellman'ı ödeneği kabul ettiğini bildirmek için aradığında, Lucy ondan bu ilanı Ağustos'un sonuna kadar ertelemesini istedi. Ağustosta Kevin ve Alice evlenmiş olacaktı, Lucy de elindeki projelerin hepsini bitirecekti.

Her gün mesaisinin belirli bir kısmını Rainshadow Yolu'ndaki ev için yaptığı mozaîge ayırıyordu. Bu karışık ve zorlu bir parçaydı, tüm teknik becerilerini kullanmasını gerektiriyordu. Lucy her detayı doğru yapmaya ant içmiş gibiydi. Sam'e duyduğu tüm hisler sanki kesip yerleştirerek görsel bir şiir haline getirdiği camlara akıyor gibiydi. Renkler dünyanın doğal renkleri idi: Eriyip iç içe geçen camlar, ağaç, gökyüzü ve aya katmanlar halinde üç boyutlu bir kalite vermişlerdi.

Cam şekil aldıktan sonra, Lucy pense ve mengene kullanarak kurşun çerçeveyi esnetti. Cam parçaları kurşundan kanallara yerleştirdi, sonra kurşunu etraflarında kesip oturarak pencereyi dikkatle birleştirdi. İç kurşunlama tamamen bittiğinde U şeklindeki çevreölçeri kullanıp dış kenarları bitirecekti. Sonra lehimleme ve su geçirmezlik için çimento uygulaması işleri gelecekti.

Pencere çalışma masasında şekil alırken, Lucy camda tuhaf bir ısınma olduğunun, lehimlenen metalden gelen ısıyla alakası olmayan bir parıltı gördüğünün farkındaydı. Bir akşam, Lucy atölyeyi kapatırken, masanın üstünde yatan, bitmemiş pencereye bir göz atmıştı. Cam içten içe parıldamıştı.

İlişkileri, Sam'in onun dairesinde uyuduğu geceden beri platonik kalmıştı. Platonikti, ama asexual değildi. Sam onu baştan çıkarmak için elinden geleni yapmıştı: bayıltıcı öpücükler, ikisini de tatmin olmamış tutkularından dolayı alevler içinde bırakan anlar... Ama Lucy şu somut gerçeğin farkındaydı ki eğer

Sam'le o sıra sevişirse onu ne kadar sevdiğini ağzından kaçıracaktı. Kelimeler oradaydı, zihninin kenarındaydı, çoğu zaman dudaklarındaydı, söylenmek için umutsuzca bekliyorlardı. Ona Sam'i reddetme gücünü veren tek şey kendini koruma güdüsüydü. Sam onun retlerini başta anlayışla karşılamış olsa da artık kendini durdurmakta zorlandığı açıktı.

“Ne zaman?” diye sormuştu Sam en son yakınlaşmalarından sonra, nefesi Lucy'nin ağzını ısıtırken, gözlerinde tehlikeli bir parıltıyla.

“Bilmiyorum,” demişti Lucy de cılız bir sesle, Sam'in onu okşayan ellerini sırtında ve kalçalarında hissederken. “Kendimden emin olunca.”

“Saana sahip olmama izin ver,” diye fısıldamıştı Sam, alnını onun alnına dayayıp. “İzin ver, seninle bütün gece sevişelim. Tekrar yanında uyanmak istiyorum. Neye ihtiyacın olduğunu söyle yeter, Lucy; yapacağım.”

Sevişmek. Sam daha önce hiç böyle dememişti. Sözcük, Lucy'nin kalbini mengene gibi sıkıştırmıştı. Sam'i sevmenin işkencesi buydu işte – adam yakınlaşmaya gönüllüydü, ama yeterince yakınlaşmaya değildi.

En çok ihtiyaç duyduğu şey –yani Sam'in onu sevmesi- imkânsız olduğu için de Lucy onu bir kez daha reddetti.

Lucy pencereyi Alice'in düğününden iki gün önce bitirdi. Kasaba dışından konuklar gelmişti ve çoğu Roche Limanı'ndaki tatil köyünde ya da Hotel de Haro'daki odalarda kalıyorlardı. Lucy'nin annesiyle babası da o sabah gelmiş, günü Alice ve düğün organizatörüyle geçirmişlerdi. Lucy ertesi gün onlarla öğle yemeği yiyecekti. O akşamsa yemekte Sam ona eşlik edecekti ve Lucy ona Friday Limanı'ndan ayrıldığını söyleyecekti.

Düşünceleri atölye kapısının tıklatılmasıyla bölündü. “Buyrun,” diye seslendi. “Kapı açık.”

Gelen onu şaşırttı: Kevin.

Eski erkek arkadaşı, Lucy'ye mahcup bir sırıtışla bakıyordu. "Luce. Birkaç dakikan var mı?"

Lucy'nin kalbi sıkıştı. Bunun barışmak için, paylaştıkları geçmişin tartışılıp anlaşmazlıkların düzeltilmesi ve böylece Alice'in düğün gününün sorunsuz geçmesi için bir çaba olmamasını umdu. Bu son derece gereksiz olurdu. Tanrı'ya şükürler olsun ki Lucy onu kafasından çıkarmıştı ve eski defterleri açmaya hiç niyeti yoktu.

"Birkaç dakika ayırabilirim," dedi Lucy dikkatlice, "ama biraz meşgulüm. Yani, sen de eminim meşgulsündür – düğün işleri falan."

"Aslında damadın yapacağı fazla bir şey yok. Sadece istedikleri yere istedikleri zaman gidiyorum işte." Kevin her zamanki yakışıklılığındaydı ama bir tuhaf görünüyordu. Yüzünde boş, şaşkın bir ifade vardı – sanki bir şeye takılıp düşen, sonra neye takıldığını görmek için arkasına dönen biri gibiydi.

Kevin ona yaklaşıncaya Lucy kendini boş kâğıt parçalarını ağaç penceresinin üstünde toplarken, bu manzarayı ondan sakınmaya çalışırken buldu. Çalışma masasının yan tarafına gidip oraya dayandı.

"Atel çıkmış," dedi Kevin. "Bacağın nasıl?"

"Çok iyi," dedi Lucy isteksizce. "Yalnız biraz dikkatli olmam lazım. Bir süre fazla yüklenemeyeceğim."

Kevin onu rahatsız edecek kadar yaklaşmıştı ama Lucy de geri gitmek istemiyordu.

Onu incelerken, Lucy bir zamanlar o kadar yakın olduğu bir adamın kendisine nasıl bu kadar yabancı gelebildiğini düşündü. Ona âşık olduğundan o kadar emindi ki... Çok gerçekçi bir yakınlaşmaları olmuştu, tıpkı ipekten çiçekler ya da kübik zirkonun –yapay elmas- gerçeklerini çok benzeyecek şekilde taklit etmesi gibi. Ama ikisinin aşkı bir çeşit tiyatroydu. Aşk sözcükleri ve ritüel haline getirdikleri sıcak zamanlar, alttaki boşluklarını kapatmak için kullandıkları bir yol olmuştu. Kevin'ın Alice'le

daha derin, daha özgün bir ilişki kurduğumu umuyordu, ama şüpheliydi ve bu yüzden Kevin için üzülüyordu.

“Nasılsın?” diye sordu Lucy.

Sesindeki bir şey, Kevin’in omuzlarının düşmesine neden oldu. Derin bir iç çekişten sonra, “Sanki hortuma kapılmış gibiyim. Çiçeklerin rengi, konuklara özel kurdeleli armağanlar, fotoğrafçı, videografiker... Bir sürü saçmalık işte. Bu iş olması gerekenden çok daha karmaşık, delilik resmen. Düğün sonuçta, nedir ki?”

Lucy zorla da olsa gülümsedi. “Bitecek yakında. Rahatlar-sın.”

Kevin onun için tanıdık bir yer olan atölyede volta atmaya başladı. Buradaki dikey cam raflarının kurulmasına o da yardım etmişti. Ama o, atölyede ilerledikçe, Lucy huzursuzlanmaya başladı – Kevin artık buraya ait değildi, burada böyle rahat bir havayla dolaşmaya hakkı yoktu.

“En tuhafı da,” dedi Kevin, biten birkaç abajuru incelerken, “düğün yaklaştıkça, seninle aramızda olanları daha fazla sorgulamaya başlamam.”

Lucy gözlerini kırptırdı. “Seninle... benim mi?”

“Evet.”

“Olan belli: Sen beni aldattın.”

“Biliyorum. Ama bunun nedenini anlamam lazım.”

“Nedeni önemli değil. Her şey bitti. İki gün sonra evleniyorsun.”

“Bence beni birazcık rahat bıraksaydın,” dedi Kevin, “beni Alice’e kaçırtmazdın. Sanırım onunla olan ilişkim benim biraz daha rahat olmaya ihtiyaç duyduğumu gösterme yöntemimdi.”

Lucy’nin gözleri büyüdü. “Kevin, oralara girmeyi hiç istemiyorum.”

Kevin onun yanına geri döndü, öncekinden daha da yaklaştı. “Aramızda eksik bir şeyler olduğunu hissettim,” dedi. “Bunu Alice’te bulabileceğimi düşündüm. Ama son zamanlarda... Seninle her şeye sahip olduğumu, ama fark edemediğimi anladım.”

“Yapma,” dedi Lucy. “Ciddiyim, Kevin. Bir yere varamayacaksın.”

“Seninle hayatımızın fazla oturduğunu düşündüm, her şey sıkıcılaşıyordu. Heyecan istediğimi düşündüm. Tam bir salaktım, Luce. Seninle mutluydum ve bunu elimin tersiyle ittim. Sahip olduğumuz şeyi özledim. Ben-”

“Deli misin sen?” diye çıkıştı Lucy. “Düğünü istemediğinden mi şüpheleniyorsun yani? Onca plandan sonra, konuklar buraya geldikten sonra hem de?”

“Alice’i onunla evlenecek kadar çok sevmiyorum. Hata ediyorum.”

“Ona sözler verdin. Şimdi cayamazsın! Kadınları kendine âşık edip başından atmak senin için özel bir zevk mi?”

“Ben buna zorla itildim. Ne istediğimi bana soran olmadı. Beni mutlu eden şeyi bizzat seçmeye hakkım yok mu?”

“Tanrı aşkına, Kevin... Alice de bana benzer bir şey söylemişti. ‘Ben yalnızca mutlu olmak istiyorum,’ demişti. İkiniz de mutluluğun peşinde koşulacak bir şey olduğunu sanıyorsanız, çocukmuşsunuz da oyuncak istiyormuşsunuz gibi. Ama bu sadece kendinizi memnun etmek yerine etrafınızdakileri de düşünmeye başlamadan olmayacak. Şimdi git buradan, Kevin. Alice’e verdiğin sözün arkasında durman lazım. Sorumsuzluk etme. O zaman mutlu olmak için bir şansın olabilir.”

Kevin’ın somurtuşundan bu tavsiyeyi alaya aldığı belliydi. Sesinde kötücül, bayağı bir ton vardı. “Sen kimsin de uzman kesiliyorsun - o dördüncü sınıf özentisi Sam Nolan’la çıkarken hem de? Alkoliklerin içinden çıkmış, sonu da aynı olacak şarapçı bozuntusu-”

“Git artık buradan,” dedi Lucy çalışma masasının arkasına geçerek. Az önce kendini yerden yere vuran Kevin, şimdi tam zıttı hale geçmişti ve öfkeden kuduruyordu.

“Onu seninle çıkmaya ben ikna ettim. Bu bir komploydu, Luce... Arkasında ben vardım. Bana bir iyilik borcu vardı Nolan’ın. Ona benim telefonumdan senin resmini gösterdim, seni

dışarı çıkarmasını istedim. Fikir Alice'ten çıktı." Kevin o an ham bir çizgi roman karakteri gibi sınıtıyordu. "Senin ortalıkta bizim kurbanımız gibi dolaşmaman için yaptık. Birisiyle çıkmaya başladığın zaman, hayatına devam ettiğin zaman, annen-babanla aramız düzelebilecekti."

"Bana bunu söylemeye mi geldin?" Lucy kafasını iki yana salladı. "Bunu zaten biliyordum, Kevin. Sam bunları bana daha en başında anlatmıştı." Kollarını çalışma masasında ileri uzattı ve parmak uçları camın soğukluğuna değince rahatladı.

"Ama o zaman neden-"

"Önemli değil. Eğer Sam'le aramızda sorun yaratmaya çalışıyorsan, bir yere varamazsın. Düğünden sonra bu adadan gidiyorum. New York'a taşınıyorum."

Kevin'in gözleri büyüdü. "Neden?"

"Sanat bursu kazandım. Yeni bir hayata başlıyorum."

Kevin bu haberi hazmederken gözleri yeni bir heyecanla parıldadı, yüzüne renk geldi. "Ben de geleceğim."

Lucy ifadesizce ona baktı.

"Beni burada tutan bir şey yok," dedi Kevin. "İşimi oraya da taşıyabilirim – peyzaj işini her yerde yapabilirim. Aman Tanrım, Lucy, cevap bu işte! Canını yaktım, biliyorum, sıçıp batırdım, evet, ama her şeyi telafi edeceğim. Yemin ederim. Birlikte yeni bir hayata başlayacağız. Bütün bu saçmalıkları arkamızda bırakacağız."

"Delirmişsin sen," dedi Lucy. Kevin'in davranışı karşısında neye uğradığını şaşırılmıştı, söyleyecek söz bulamıyordu. "Sen... Kevin, sen kız kardeşimle evleniyorsun-"

"Onu sevmiyorum. Ben seni seviyorum. Seni sevmeyi hiç bırakmadım. Senin de benimle aynı duyguları taşıdığını biliyorum, ilişkimizin üzerinden o kadar çok geçmedi. Aramız çok iyiydi. Hatırlatacağım sana, izin ver." Kevin, Lucy'nin yanına geldi ve onun kollarını tuttu.

"Kevin, kes şunu!"

"Ben Alice'le yattım, sen de Sam'le yattın – ödeşтик işte. Her şey geçmişte kaldı. Lucy, beni dinle-"

“Bırak beni.” Öfkesinin ortasında, Lucy etrafındaki camların varlığını güçlü bir şekilde hissediyordu: levhalar, kırık parçalar, boncuklar, seramikler, cam tozları... Ve Lucy saniyenin küçük bir diliminde fark etti ki, iradesinin gücüyle cama istediği şekli verebilirdi. Kafasında bir görüntü oluştu ve ona odaklandı.

Nefes nefese kalan Kevin onu kendisine doğru çekti. “Karşında ben varım, Lucy. Ben. Seni geri istiyorum. Seni-”

Lafı yarıda kesilen Kevin o an boğuk bir sesle küfretti. Lucy sarsılarak, aniden onun elinden kurtuldu.

Kemik titreten bir ciyıklama havayı doldurdu: Küçük, kara bir şey Kevin’ın tepesine doğru atıldı, sonra havada dolanmaya başladı. Bir yarasa. “N’oluyor-” Kevin kollarını kaldırdı ve saldırgan yaratığa doğru savurdu. “Bu nereden çıktı?”

Lucy lehimleme masasına baktı. Pencereye henüz takmadığı iki köşe parçası, iki siyah obsidyan cam parçası, olduğu yerde kıvrıldı, kımıldanmaya başladı. “Hadi,” dedi Lucy ve parçalar hemen masadan havalandılar, Kevin’a saldıran iki yarasa halini aldılar.

Üç yarasa tırtıklı kanatlarıyla havada süzöldüler ve onu atölyenin dışına sürükleyene kadar Kevin’a saldırdılar. Tökezleyip küfrederek dışarı kaçan Kevin’ı yarasalardan iki tanesi takip etti. Üçüncüyse odanın köşesine uçtu ve beton zemine düştü.

Derin bir nefes alarak, Lucy cam kenarına gitti ve pencereyi açtı. Güneş batıyordu, hava artık alacakaranlığa çalıyordu, hava hâlâ günün sıcaklığının ağırlığını taşıyordu.

“Teşekkür ederim,” dedi Lucy, pencerenin başından çekilerek. “Hadi, buradan.” Biraz sonra yerdeki yarasa havalandı, açık pencereden dışarı çıktı ve gökyüzüne karıştı.

YİRMİ

“Yakında toparlanman gerekecek,” dedi Sam, çömelip Alex’in ikinci kattan binanın kubbesine çıkan minik merdiveni tamir edişini izlerken. Alex köhne sahanlığın altındaki her ge-diği kapatmış ve temizlemiş, şimdi de basamakların yüzleriyle çıkıntılarına teker teker dolgu yapmakla meşguldü. İş bittiğinde bu merdivenler bir fili taşıyabilecek güçte olacaktı.

“Neden?” diye sordu Mark, çekici vurmaya keserek.

“Lucy akşam yemeğine geliyor.”

“Bana on dakika ver, bitireyim.”

“Sağ ol.” Sam kardeşine kaşlarını çatarak baktı. Ona ne diye-bileceğini, yardım etmek için ne yapabileceğini düşündü.

Alex o günlerde tuhaf davranışlar içindeydi, gergin bir kedi gibi sinsi sinsi geziniyordu. Sam ve Mark boşanmanın onun üzerinde olumlu bir etkisi olacağını ummuşlardı, ama Alex tam aksine tepetaklak gidiyordu. Cılızdı, hırpani bir görünümü vardı, gözlerinin altındaki yarım çember şeklindeki morluklar yüzünden artık iyice cesede dönmüştü. Neyse ki genetik mirası bu halde bile çok yakışıklı görünmesine yetiyordu. Mark’ın dü-ğününde bir köşede kendi başına içip durmuştu, ama kadınlar yine de onun başından ayrılmamıştı.

“Alex,” dedi Sam, “pis işlere bulaşmıyorsun şu sıralar, değil mi?”

Çekiş tekrar durdu. “Uyuşturucudan bahsediyorsan, hayır.”

“Berbat görünüyorsun.”

“İyiyim ben. Daha iyi olmamıştım.”

Sam şüpheli bir bakış attı. “Duyduğuma sevindim.”

Kapı zilini duyan Sam gelene bakmak için aşağı indi.

Karşısında eve erken gelen Lucy vardı. Sam anında bir şeylerin yolunda olmadığını anladı – Lucy ölüm haberi almış gibi duruyordu. “Lucy?” Sam otomatik olarak ona uzandı; ama Lucy kendini çekti. Ürkmüştü.

Sam afalladı, Lucy’ye panik dolu gözlerle baktı.

Kadının dudakları kuru ve harap duruyordu, sanki uzun süredir ısırmış gibi. Lucy zorla gülümsedi. “Sana bir şey anlatmam lazım. Lütfen araya girme, yoksa bitiremem. Aslında harika bir haber.”

Lucy’nin bu sahte neşesi ve altındaki gizem dikkatini öyle dağıtmıştı ki Sam’in anlatılanları anlayabilmesi çok zordu. Bir sanatçı ödeneği, bir program... New York’ta bir sanat merkezi... Mitchell Sanat Merkezi – Lucy de kabul ediyormuş. Çok prestijli bir ödenekmiş – Lucy’nin hayatı boyunca uğrunda çalıştığı bir fırsat. Lucy muhtemelen oraya gittikten sonra bir daha adaya dönmemiş.

Anlatacakları bitince susup Sam’e bakan Lucy, bir tepki bekledi.

Sam doğru kelimeleri aradı. “Harika bir haber,” diyebilirdi sonunda. “Tebrikler.”

Lucy kafa salladı, yüzüne sanki raptiyelerle tutturulmuş gibi görünen bir gülümseme yerleştirdi. Sam onu kucaklamak için yaklaştı; Lucy de bir an ona izin verecek gibi oldu ama tüm kasları gerilmiş, düğümlenmişti. Sam kollarını mermerden bir heykele dolamış gibi hissetti.

“Reddedemezdim,” dedi Lucy kafasını onun omzuna yaslamış halde. “Böyle bir şans...”

“Evet.” Sam onu bıraktı. “Gitmelisin. Kesinlikle.”

Ona uzun uzun baktı, Lucy’nin oralardan gidiyor olduğu gerçeğini beynine iyice yerleştirmeye çalıştı. Lucy gidiyordu. Bu cümle kafasını uyuşuk, boş bir hisle doldurdu – Sam bunun rahatlatma olduğunu tahmin etti.

Evet. Zamanı gelmişti. İlişkileri de çetrefilli bir hal almaya

başlamıştı zaten. Böyle şeyleri tadında bırakmak en güzeliydi.

“Eğer eşyalarını depoya koyma konusunda yardımına ihtiyacın olursa-” diye lafa girdi Sam.

“Hayır, her şey kontrol altında.” Hâlâ gülümstiyor olsa da Lucy’nin gözleri ıslanmıştı. “Şu andan sonra seni görmezsem, seninle konuşmazsam her şey daha kolay olacak. Temiz bir kırık olsun istiyorum,” diyerek Sam’i serseme çevirdi.

“Alice’in düğünü-”

“Düğün olacağını sanmıyorum. Bu da güzel bir şey, Alice adına. Evlilik birbirlerini seven insanlar için bile zor bir şey. Kevin’la bence zaten hiç şansları yoktu. Sanmıyorum ki-” Lucy lafını yarım bıraktı, titrekle bir nefes verdi.

Lucy karşısında yaşlı gözlerle dikilirken, Sam kendisine yabancı gelen bir hisle çalkalanıyordu – yetişkin hayatı boyunca duyduğu en kötü histi bu. Korkudan daha keskin, kederden daha güçlü, yalnızlıktan daha boş bir şeydi. Göğsüne bir buz kıracağı saplansa muhtemelen böyle hissedeceğini düşündü.

“Seni sevmiyorum,” dedi Lucy titrekle bir gülümsemeye. Sam sessiz kalınca, “Hislerimizin karşılıklı olduğunu söyle,” dedi.

Tanıdık ritüelleri. Sam konuşabilecek hale geldiğinde önce boğazını temizledi. “Ben de seni sevmiyorum.”

Lucy gülümsemeye devam etti ve tatminkâr bir şekilde kafa salladı. “Sözümü tuttum. Kimse incinmedi. Elveda, Sam.” Lucy arkasına döndü ve sağ bacağına dikkat ederek ön basamakları inmeye başladı.

Ön verandada dikilen Sam, Lucy’nin arabasıyla uzaklaşmasını izledi. Panik ve öfke dolu bir şaşkınlık karışımı içini kemiriyordu.

Az önce neler olmuştu öyle?

Yavaş yavaş tekrar eve girdi. Alex ana merdivenin dibinde oturmuş, ayaklarının dibindeki Renfield’ı okşuyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Alex.

Sam onun yanına oturup olan biteni anlatırken kendi sesi

sanki başkasına aitmiş gibi geldi. “Şimdi ne yapayım, bilemiyorum,” dedi kaba bir sesle.

“Onu unut, hayatına devam et,” dedi Alex sıkıcı bir ses tonuyla. “Her zaman yaptığın şey değil mi?”

“Evet. Ama kendimi hiç böyle hissetmemiştim.” Sam saçlarını darmadağın edene kadar karıştırdı. Midesi bulanıyordu. Damarları sanki zehirle dolmuş gibi hissediyordu. Her kası ağrıyordu. “Ben fena oluyorum galiba.”

“Biraz içsen iyi gelir belki.”

“Şimdi başlarsam,” dedi Sam sertçe, “bir daha duramayabilirim. O yüzden bana bir iyilik yap – bir daha önerme bunu.”

Kısa bir sessizlik oldu. “Zaten boktan bir halde olduğun için,” dedi Alex, “sana haber vermem gereken bir şey var.”

“Ne var?”

“Haftaya senin yanma taşınmam lazım.”

“Nasıl yani?”

“Yalnızca birkaç aylığına. Nakde sıkışığım, ev de boşanmadan sonra Darcy’de kaldı. Satmaya çalışıyor, bir an önce çıkmamı istiyor o yüzden.”

“Tanrım...” diye mırıldandı Sam. “Daha Mark’tan yeni kurtuldum.”

Alex rahatsız edici bir bakış attı, gözlerinde dertli bir gölge vardı. “Burada kalmam lazım, Sam. Uzun süreceğini sanmıyorum. Nedenini açıklayamam.” Duraksadı, sonra da hayatında yalnızca birkaç kez kullandığı bir kelime sarf etti: “Lütfen.”

Sam kafa salladı. Gece kadar kara gözbebekleri, kayıp bir ruhun ardına kadar açık gözlerini boş boş dikmesi... Sam bu bakışı son görüşünü hatırladı ve içi ürperdi: Ölmeden hemen önce babası da böyleydi.

Uykusu kaçan Lucy, gecenin büyük kısmını atölyesinde geçirdi, mozaik pencereyi bitirdi. Saatlerin geçtiğini farkına var-

madı, ancak havanın aydınlandığını, Friday Limanı'nın sabah hareketliliği başladığını fark etti. Ağaç penceresi düz ve sabit bir halde parıldıyordu, ama Lucy parmak uçlarıyla ona her dokunduğunda camdan net bir canlılık geldiğini hissediyordu.

Bitkin ama kararlı bir halde, Lucy dairesine yürüdü ve uzun bir duş aldı. Alice'in düğünü ertesi gündü. O gece prova yemeği yapılacaktı. Kevin acaba Alice'le konuştu mu, ondan ayrıldı mı, yoksa şüphelerini kendine mi sakladı diye merak içindeydi.

Lucy aslında bunu önemseyemeyecek kadar yorgundu. Islak saçlarını havluyla sardı, eski ve rahat pijamalarının üstüne kol-suz bir yelek geçirdi, sonra da yatağa kıvrıldı.

Derin bir uykuya dalmak üzereyken telefonu çaldı.

Lucy telefonu eliyle arandı. "Alo?"

"Lucy..." Ahizenin öteki ucundan annesinin kırılgan sesi geliyordu. "Uyuyor muydun? Alice senin yanındadır diye ummuştum."

"Neden benimle olsun?" diye sordu Lucy esnerken, yorgunluktan acıyan gözlerini ovuşturarak.

"Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Kısa süre önce beni aradı. Kevin ortalıkta yok."

"Ortalıkta yok..." diye dalgın dalgın tekrar etti Lucy.

"Bu sabah ilk uçakla gitmiş. Balayıları için aldığımız uçak biletlerini değiştirmiş o pislik – West Palm'a kendi başına gidiyor. Alice histeri krizine girdi. Şu an evlerinde değil, telefonunu da açmıyor. Nerede olduğunu da bilmiyorum, nereye bakacağımı da bilmiyorum. Dışarıdan gelen konuklardan bazıları adaya vardı bile, bugün dahası da gelecek. Çiçekleri, yemeği iptal etmek için de artık çok geç. Ah, şerefsiz herif – bunu yapmak için son ana kadar beklemek zorunda mıydı? Ama önemli olan Alice... Dramatik bir şey yapsın istemiyorum."

Lucy acı çekerek doğruldu ve güçlkle yataktan çıktı. "Ben bulurum onu."

"Baban da seninle gelsin mi? Yapacak bir şey bulabilmek için çıldırıyor."

“Hayır, hayır... Ben yalnız hallederim. Bir şeyler bulunca haber vereceğim.”

Telefonu kapadıktan sonra, Lucy saçlarını atkuyruğu yaptı, üstüne bir kot pantolon bir de tişört geçirip kahve makinesinden kendisine zifiri bir içecek aldı. Aşırı sert bir kahve olmuştu – Lucy ölçüsünü hiç ayarlayamamıştı. Yarıya kadar sulandırdıysa da tadı yumuşatamadı, sonra da ilaç niyetine kafaya dikti.

Telefonu eline alıp Alice’i aradı, telesekretere sesli mesaj bırakmak üzere hazırlandı. Alice telefonu açtığında neredeyse havaya sıçrayacaktı.

“Selam.”

Lucy ağzını açıp kapadı, aynı anda on farklı şey söylemek istedi. Sonunda aniden, “Neredesin?” diyebildi.

“McMillion mozolesi.” Alice’in sesi boğuk geliyordu.

“Orada kal.”

“Kimseyi getirme.”

“Getirmeyeceğim. Sen orada kal.”

“Peki.”

“Söz ver.”

“Söz.”

Afterglow Vista adındaki mozole, adadaki en güzel yerlerden biriydi. Bu yapı Roche Limanı’nın kuzeyindeki ormanın içine yapılmış, son derece başarılı bir kireç ve çimento fabrikasının kurucusu olan John McMillin tarafından bizzat tasarlanmıştı. Devasa sütunları olan mozole, masonizme ait yoğun semboller taşıyordu. Gökyüzüne yükselen sütunlar taştan bir masa ve yedi taş sandalyenin etrafında çember şeklinde dizilmişlerdi. Sütunlardan biri, sekizinci sandalyenin olması gereken yerin hemen arkasında, kasten yarım bırakılmıştı. Yerel dedikodulara göre, yakınlardan gelen ziyaretçi ruhlar gece yarısından sonra masaya kurulurlarmış.

Lucy için ne yazık ki, Afterglow Vista'ya uzanan orman yolu neredeyse bir kilometre uzunluğundaydı. Dikkatle yürüdü, henüz iyileşmiş tendonlarına mümkün olduğunca zarar vermemeye çalıştı. Mezar taşlarından çoğu minik çitlerle çevrili, minik bir mezarlığın içinden geçti ve mozole karşısına çıktı.

Alice esintili basamaklara oturmuştu. Üstünde kot pantolon ve yakasız bir gömlek vardı. Kucağında bir çeşit kabarık beyaz kumaş vardı – tül ya da şifon gibi bir şey.

Lucy kız kardeşi için üzölmek istemiyordu. Ama Alice çok acınası bir haldeydi ve en fazla on iki yaşında gösteriyordu.

Bacağı acımaya başlayan Lucy topallayarak Alice'in yanına geldi, serin taş basamaklara oturdu. Orman sakindi ama sessiz değildi: Hava yaprak hışırtilarıyla, küçük kuşların cıvıltıları ve kanat çırpışlarıyla, böceklerin vızıltılarıyla doluydu.

"O ne?" diye sordu Lucy bir süre sonra, Alice'in kucağındaki beyaz kumaşa bakarak.

"Duvak." Alice tölün bağılı olduğı inci süslü saç bandını gösterdi.

"Güzelmış."

Alice burnunu çekerek ablasına döndü ve küçük bir çocuk gibi Lucy'nin tişörtünün kolunu iki eliyle kavrayıp çekti. "Kevin beni sevmiyor," diye fısıldadı.

"O kimseyi sevmiyor," dedi Lucy, kolunu kız kardeşinin omzuna atarak.

Başka bir acı dolu fısıltı. "Bunu hak ettiğimi düşünüyorsun."

"Hayır."

"Benden nefret ediyorsun."

"Hayır." Lucy alnını onun alnına yaslayabilecek kadar yaklaştı.

"Ben rezalet bir haldeyim."

"Geçecek."

"Neden yaptığımı bilmiyorum. Hiçbirini. Onu senden almamalıydım."

"Alamazdın ki – benim olsaydı kimse alamazdı zaten."

“Çok üzgünüm. Çok... çok üzgünüm.”

“Sorun değil.”

Alice uzun bir süre sessiz kaldı, gözyaşları Lucy’nin gömleğinin koluna akıp durdu. “Hiçbir şey yapamıyordum. Annemle babam... Hiçbir şeyi denememe izin vermediler. Kendimi faydasız hissettim. Sadece hayal kırıklığı yaratıyormuşum gibime geldi.”

“Biz küçükken yani?”

Alice kafa salladı. “Sonra istediğim her şeyin yapılmasına alıştırdım. Bir şey zorlaştığı zaman vazgeçip başkasına bitirttim hep.”

Lucy fark etti ki hem kendisi hem de annesiyle babası, Alice’le ilgilenmek için gösterdikleri her çabada aslında ona işleri kendi kendine beceremeyeceği mesajım vermişlerdi.

“Seni her zaman kışkandım,” diye devam etti Alice, “çünkü istediğin her şeyi yapabiliyordun. Hiçbir şeyden korkmuyorsun. Kimsenin sana bakmasına ihtiyacın yok.”

“Alice,” dedi Lucy, hayatının kontrolüne sahip olmak için annemle babamdan izin almaya ihtiyacın yok. Yapmak istediğin bir şey bul ve ona sımsıkı sarıl. Hatta hemen, yarın başlayabilirsin buna.”

“Sonra da yüzümün üstüne çakılayım,” dedi Alice cansızca.

“Evet. Çakıldıktan sonra kendini yerden kaldıracaksın ve kimsenin yardımını olmadan iki ayağının üstünde duracaksın... ve böylece kendi kendine yetebilmeyi öğreneceksin.”

“Hadi be oradan,” dedi Alice ve Lucy de gülümseyerek ona sarıldı.

YİRMİ BİR

Sam'in bağ işçileri de dahil olmak üzere, kasabadaki herkes Alice'le Kevin'in düğünlerinin iptal olduğunu ve sonuç olarak ayrıldıklarını duymuştu. Herkes bunu konuşuyordu. Sam'in bu dedikoduları dinlemesinin tek amacıysa aradan Lucy'yle ilgili bir şeyler duyabilmektir. Ama onun ismi nadiren zikrediliyordu. Marinn ailesinin her şeye rağmen prova yemeğini verdiğini, ertesi gün de normalde nikâhtan sonra yapılacak daveti gerçekleştirdiklerini duymuştu. Müzikli, yemekli, içkili bir davet olmuştu. Sam ayrıca Marinnlerin Kevin'ı masrafların en azından bir kısmını ödemesi için dava edeceklerini de duymuştu – bu masraflara Kevin'ın tek başına çıktığı tatilin uçak bileti de dahildi.

Lucy bağ evini ziyaret edeli üç gün olmuştu. Mark, Maggie ve Holly balayından henüz dönmüşlerdi. Sam'le Alex de yeni evlerine taşınmalarına yardımcı olmuşlardı. Yeni evli çift, modeli değiştirilmiş, üç odalı, yanında küçük bir gölcük olan bir çiftlik evine taşınmışlardı.

Sam artık dayanamayacak duruma geldiğinde Lucy'yi aradı ve kısa bir mesaj bıraktı, onunla konuşmak istediğini söyledi. Lucy dönüş yapmadı.

Sam artık aklını yitirecek noktaya gelmişti. Yemek yiyemiyordu, uyuyamıyordu. Lucy'yi düşünmemek, onu düşünmekten daha fazla enerji kaybetmesine neden oluyordu.

Mark bu konu hakkında onunla uzun uzun konuşmuştu. "Bu sanat merkezi işi ciddi bir şeye benziyor."

"Aşırı prestijli bir şey."

"Yani reddetmesini isteyemezsin?"

“Hayır. Lucy’den öyle bir fedakârlık yapmasını asla isteyemem. Hatta gittiğine seviniyorum da. İkimiz için de en iyisi.”

Mark ona alaycı bir bakış atmıştı. “Senin için nasıl iyi mesele?”

“Ben kimseye bağlanmam.”

“Neden?”

“Çünkü bağlanamam,” diye terslendi Sam. “Ben senin gibi değilim.”

“Hayır, tıpkı benim gibisin, geri zekâlı. Büyürken yaşadıklarımızın tekrarını görmemek için her şeyinle çabalıyorsun. Sence benim Maggie’ye âşık olduğumu itiraf etmem kolay mı oldu? Ona evlenme teklif etmem falan, ha?”

“Hayır.”

“Ama kolaydı.” Sam afallayınca Mark gülümsedi. “Doğru insanı bulduğunda, Sam, dünyanın en zor şeyi en kolay şeyine dönüşür. Ben de seninle aynı sorunları yaşadım. Nolan ailesinde bundan kaçış yok. Ama şunu söyleyeyim: Onu sevdiğimi söylemeden Maggie’nin peşini bırakmamın imkânı yoktu. Onu yaptıktan sonra da... derin bir nefes alıp kendimi bırakmaktan başka bir seçeneğim yoktu.”

★

Sam’in Lucy’yi görüşünün üzerinden yaklaşık olarak seksen beş buçuk saat geçmişti ki –tabii Sam saymıyordu ya- Rains-hadow Bağ Evi’ne bir kargo geldi. Pikapla gelen birkaç adam, geniş ve düz bir şeyi taşıttan indirip ön basamaklardan yukarı çıkardılar. O sırada bağda olan Sam, oraya ancak adamlar araca tekrar binip uzaklaşmaya başladıklarında varabildi. Holde duran Alex, kutusundan kısmen çıkarılmış nesneye bakıyordu.

Gelen ağaç penceresiydi.

“İçinde bir not var mı?” diye sordu Sam.

“Hayır.”

“Kargocular bir şey söyledi mi?”

“Kurulması çok zor olacakmış, o kadar.” Alex çönelip pencereyi inceledi. “Şuna bak. Çiçekli, Viktorya stılı bir şey beklüyordum. Bunu değil.”

Pencere güçlü, kalın, zarif bir parçaydı. Katman katman camlar, doğal renklerde ve çeşitli şekillerde iç içe geçmişti. Kurşundan yapılmış ağaç gövdesi ve yapraklar, pencereye Sam’in daha önce hiç görmediği bir şekilde dahil edilmişti. Ay, sanki kendi içinden aydınlanıyormuş gibi görünüyordu.

Alex ayağa kalktı ve arka cebindeki telefonunu çıkardı. “Elemanlarımı çağırayım da şunu takmamıza yardım etsinler. Mümkünse bugün.”

“Emin değilim,” dedi Sam.

“Neden emin değilsin?”

“Takılmasını istediğimden emin değilim.”

Alex buna sabırsızca surat buruşturarak karşılık verdi. “Başlatma şimdi... Bu pencere bu eve ait. Evin buna ihtiyacı var. Uzun zaman önce burada tıpkı bunun gibi bir şey varmış.”

Sam kardeşine şaşkın şaşkın baktı. “Sen nereden biliyorsun?”

Alex’in yüzü ifadesizleşti. “Buraya çok yakışır demek istedim sadece.” Sonra uzaklaştı, telefonuna odaklandı. “Ben içine bakarım.”

Lucy’nin doğru ölçü almış olması sayesinde, Alex ve çalışanları boyalı pencereyi olması gereken yerdeki panele düzgünce yerleştirdiler ve kenarlarını silikon dolguyla sabitlediler. Öğleden sonra işin çoğu bitmişti. Yirmi dört saat sonra silikon kurduğunda, kenarlarını ahşapla kaplayarak pencereyi bitireceklerdi.

“Pencereyi kurduk,” diye yazdı Sam, Lucy’ye attığı mesajda. “Gelip görmem lazım.”

Cevap gelmedi.

Sam genellikle uykusundan zor ayılırdı, ama o sabah hemen doğrulmuştu, gözleri ardına kadar açılmıştı. Sinirleri bozuktu, huzursuzdu, bir şeyden fena halde korkuyor gibiydi. Güç adımlarla banyoya girdi, tıraş oldu, duş aldı. Her zaman yaptığı gibi aynaya baktığında, karşısında ona aitmiş gibi gelmeyen, ama tuhaf bir şekilde tanıdık duran, gergin ve tatsız bir yüz gördü. Sonradan fark etti ki bu Alex'in genelde takındığı yüz ifadesiydi.

Üstüne kot pantolon ve bir tişört giydi, sonra kahve içip kahvaltı etmek için mutfığa indi. Ama yolda, ikinci kat sahanlığında boyalı pencereyi gördü ve donakaldı.

Pencere değişmişti. Camdan gökyüzü şimdi pembe ve kayısı rengi bir güneş doğuşu yansıtıyordu, koyu dallar gür yeşil yapraklarla süslüydü. Pencerenin gizli tonları, parlak renkler yansıtmaya başlamıştı. Cam muhteşem renklerle ışıldıyordu, manzara Sam'in gözlerine adeta görsel bir müzik gibi geliyor, içinde en derin içgüdülerin barındığı yere dokunuyordu. Bu pencerenin etkisi güzellikten öte bir şeydi. Sam'in inkar edemeyeceği bir doğruluk türüydü. Sam'in tüm savunmalarını paramparça eden ve ışıksız bir odadan gün ışığına çıkmış gibi gözlerini kırkıştıran bir doğruluktan bu.

Yavaş adımlarla, Sam dışarıya çıktı ve Lucy'nin onun için nasıl bir sihir yaptığına bakmak için sakın bağı adım attı. Büyüyen bitkilerin ve okyanusun tuzu havaya esans katıyordu. Sam'in hislerinin duyarlılığı arttığı için asmalar normalden daha yeşil, toprak daha zengin görünüyordu. Gözlerinin önünde, gökyüzü mavinin öyle ışıltılı bir tonunu yansıtmaya başladı ki gözyaşlarının batmaması için gözlerini kısmak zorunda kaldı. Arazi bir ressam tasarlamışçasına, ideal bir hal almıştı sanki. Sorun şuydu ki Sam'in gözlerinin önündekiler gerçektir: içinde gezebileceğiniz, dokunabileceğiniz bir sanat.

Bağda enteresan bir şeyler oluyordu - doğanın bir gücü ya da bir çeşit sihir; asmaları tabiri caizse bir solunum ilahisiyle canlandıran, sözcüksüz bir dil.

Rüyadaymışçasına, Sam kimsenin tanımlayamadığı asmaya doğru ilerledi. Bitkinin enerjisini daha ona dokunmadan hissedebiliyordu. Gövde ve dallar saçaklanıyor, hayata kavuşuyordu. Köklerin toprağın derinlerine tutunmuş, bitkiyi oraya hiçbir şeyin oynatamayacağı şekilde sabitlemişti; Sam bunu sezebiliyordu. Ellerini yaprakların üstünde gezdirdiğinde asmanın ona fısıldadığını, sırrını tenine aktardığını hissetti. Salkımlarından bir tane mavi-siyah üzüm tanesi alan Sam, dişlerinin arasına koydu ve ısırıldı. Derin ve karmaşık bir tat: Geçmişin acı tatlı sığıklarını hatırlatıyor, sonra da hâlâ uzanamayacağı bir yerde olan şeylerin zengin ve karanlık gizemine karışıyordu.

Yaklaşan bir araba sesi duyduğunda oraya döndü ve Alex'in BMW'sini gördü. Kardeşi eve hiç bu kadar erken gelmezdi. Abisine yaklaşıncamını indiren Alex, "Bırakayım mı?" dedi.

Trans halindeki Sam kafasını iki yana salladı ve devam etmesini işaret etti. Ne olduğunu açıklayamıyordu, sözcükleri bulamıyordu... ve Alex de çok geçmeden fark edecekti.

Sam eve döndüğünde Alex ikinci kat sahanlığındaydı.

O da oraya vardığında kardeşinin bakışlarını pencereye sabitlediğini gördü. Yüzünde bir merak belirtisi yoktu, yalnızca dünyayı kendi ilkel, kalıpsal görüşleriyle değerlendiren bir adamın afallamış gerginliği vardı. Alex mümkün olmayan bir yerde, açıklama bulmaya çalışıyordu – en azından kabul edebileceği bir açıklama yoktu.

"N'aptın sen buna?" diye sordu Alex.

"Hiçbir şey."

"E, nasıl-"

"Bilmiyorum."

İkisi de boyalı cama baktılar. Lucy'nin eseri Sam dışarıdayken değişmeye devam etmişti. Kül rengi ay yok olmuştu, güneş ışığıyla sarhoş olan camdan gökyüzü altın rengi ve mavi tonlara kavuşmuştu. Yapraklar daha da gürleşmişti. Zümrüt yeşili her yeri öyle bir işgal etmişti ki dalların kahverengisi neredeyse hiç görünmeyecekti.

“Ne demek bu şimdi?” diye sordu Alex havaya.

Duyguların gözle görülür hale getirilmesi, demişti Lucy bir defasında boyalı camları için.

Bu, aşkın gözle görülür hale getirilmesi, diye düşündü Sam. Bağ, ev, pencere, asma... Hepsi.

Bu farkındalık o kadar basitti ki çoğu insan bunu sofistike zihinlere hakaret olarak sayıp görmezden gelirdi. Yalnızca içinde mucizelere olan inancını birazcık da olsa muhafaza edebilenler bunu anlardı. Her şeyin arkasındaki sır sevgiydi. Bağları büyüten de, yıldızların arasındaki boşluğu dolduran da, ayaklarının altındaki zemini onaran da sevgiydi. Bunun farkında olup olmamanız önemli değildi. Dünyanın hareketini durduramazdınız, gelgitlere engel olamazdınız, ayın çekiminin önüne geçemezsiniz. Yağmuru dindiremez, güneşin önüne bir perde çekemezsiniz. Ve tek bir insanın kalbi, diğerlerinininkinden daha az bir güce sahip değildi.

Geçmiş Sam’i her zaman bir hapisane hüccresinin parmaklıkları gibi sarmalamıştı ve bir çıkış yolu olduğunu Sam asla anlayamamıştı. Annesiyle babasının günahlarının sonuçlarına katlanmakla kalmamış, bu suçları bir de gönüllü olarak beraberinde taşımıştı. Peki hayatını korkuları, acıları, sırlarıyla ezilerek geçirmek zorunda mıydı? Geçmiş arkasında bırakıp en çok istediği şeye uzanamaz mıydı? Lucy’ye sahip olabilirdi. Onu deliler gibi, neşeye, sınırsızca sevebilirdi.

Yapması gereken tek şey nefesini tutmak ve kendini bırakmaktı.

Kardeşine tek kelime etmeden, Sam alt kata indi ve pikabının anahtarlarını aldı.

Hem daire hem de Lucy’nin atölyesi endişe verici bir karanlığa, durgunluğa gömülmüştü – uzun süre boş kalmış yerlere özgü bir havaları vardı.

Sam'ın göğsüne ve ensesine soğuk bir his oturdu. Onu hızla kasabaya gitmeye iten aciliyet, artık kalbini sıkıştıran çözülmez bir düğüm halini almıştı.

Lucy şimdiden gitmiş olamazdı. Daha çok erkendi.

İçgüdüsel bir şekilde Artist's Point'e giden Sam, Justine'i bulmaya çalıştı. Motele girdiğinde ferahlatıcı kahvaltı kokuları ciğerlerine doldu: un kaplı sıcak ekmekler, çörekler, tütsülenmiş pastırmalar, kızartılmış yumurtalar...

Justine yemek odasındaydı, elinde kirli tabaklarla yemek takımları vardı. Sam'i görünce gülümsedi. "Selam, Sam."

"Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii." Tabakları mutfağa taşıdıktan sonra, Justine onun yanına döndü ve Sam'i kabul alanının köşesindeki bir yere götürdü. "Nasıl gidiyor?"

Sam kafasını sabırsızca iki yana salladı. "Lucy'yi arıyorum. Evinde de değildi, atölyesinde de. Nerede olduğunu belki sen biliyorsundur dedim."

"Lucy, New York'a gitti," dedi Justine.

"Daha çok erken," dedi Sam hemen. "Yarın gidecekti."

"Biliyorum, ama profesörü aradı – bir toplantı ve büyük bir parti olacakmış–"

"Ne zaman gitti?"

"Onu daha yeni havaalanına bıraktım. Sekiz uçağıyla gidiyor."

Sam hemen telefonunu cebinden çıkarıp saate baktı: 19.50. "Sağ ol."

"Sam, şimdi gidip–"

Ama Justine itirazını bitiremeden Sam motelden çıkıp pikabına atlamıştı bile.

Hemen havaalanına doğru gaza bastı, Lucy'yi aradı – hatta ulaşamıyordu. Küfrederek, Sam pikabını yolun kenarına çekti ve mesaj attı:

Gitme.

Sonra pikabı tekrar yola çıkardı ve son hızda ilerlemeye başladı, bir yandan kelime zihninde sonsuz bir döngüye girmişti. Gitme. Gitme. Gitme...

★

Burayı İkinci Dünya Savaşı sırasında kuran savaş pilotunun ismini alan Roy Franklin Havaalanı, Friday Limanı'nın batısındaydı. Hem planlı uçuşlar hem de özel uçuşlar havaalanının tek pistinden gerçekleştiriliyordu. Havaalanı içinde bekleyen yolcular ve konuklar genellikle Ernie's Cafe'de olurlardı, yani pistin hemen bitişiğindeki mavi kahvecide.

Sam pikabını havaalanının girişinde park etti ve koşar adım giriş kapısına yürüdü. Ama içeri girmesine bile fırsat kalmadan, bir Cessna türbininin hırıltısı havada yankılandı. Elini gözlerine siper eden Sam, Seattle'a doğru havalanan sarı-beyaz, dokuz yolculuk uçağa baktı.

Lucy gitmişti.

Uçağın onu kendisinden ayırışım izlemek ona beklediğinden daha büyük bir acı vermişti. Canı öyle yanıyordu ki karanlık bir köşeye çekilmek, hiçbir şey düşünmemek, konuşmamak, hareket bile etmemek istiyordu.

Binaya doğru yaklaşan Sam, kapı pervazına dayandı. Düşüncelerini düzene sokmaya, bundan sonra ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Gözleri yanıyordu. Bir anlığına göz kapaklarını indirdi, yaşların batmaları biraz olsun dindirmesine izin verdi.

Havaalanı kapısı açıldı ve hemen ardından bavul tekerleği tıkırtısı geldi. Bulanık görüşüyle, Sam bir kadının mini silüetini ancak seçebildi ve kalbi durdu. Kadının adını tek nefeste söyledi.

Lucy dönüp ona baktı.

Bir anlığına, Sam onun hayal gücünün bir uydurması olduğunu, onu görme ihtiyacından dolayı ortaya çıkan bir sanrı olduğunu düşündü. Geçen birkaç dakika, ona birkaç ömür kadar uzun gelmişti.

Üç uzun adımda onun yanına varan Sam, Lucy'yi kendine öyle bir çekti ki gücünün etkisiyle ikisi de etraflarında döndü. Lucy'nin tek bir kelime etmesine fırsat vermeden, Sam onun ağzını kendi ağzıyla kapadı, sapı Lucy'nin parmaklarından kurulan bavul takırdayarak kaldırıma düşene kadar onun her kelimesini, her nefesini sömürdü.

Lucy'nin ağzı pes etti ve Sam'inkine tutundu, kolları yükselip boynuna dolandı. Sam'in etrafına öyle bir dolanıyordu ki sanki onun için var olmuştu: mükemmel bir yakınlıkta, ama ondan yine de ayrı bir varlık. Sam onu daha da sertçe, neredeyse vahşice öptü; sonunda Lucy nefes nefese yüzünü ondan kaçırdı. Lucy'nin parmakları Sam'in ensesini okşadı, adeta onu sakinleştirmeye çalıştı.

Sam onun yüzünü titreyen ellerinin arasına aldı. Lucy'nin yanakları ateş rengindeydi, gözleri hayretle bulanmıştı. "Sen neden uçakta değilsin?" diye sordu Sam çatallaşan sesiyle.

Lucy gözlerini kırptırdı. "Sen... mesaj atmışsın."

"Bu yeterli miydi yani?" Kollarını Lucy'ye dolayan Sam boğuk bir sesle, "Tek kelime yüzünden uçaktan mı indin yani?" diye sordu.

Lucy o an Sam'e daha önce kimsenin bakmadığı gibi baktı, gözleri harika bir hassasiyetle parıldıyordu. "Doğru kelimeydi."

"Seni seviyorum," dedi Sam, dudaklarını Lucy'nin dudaklarının üstüne koydu ama öpücüğü kısa kesti, çünkü bir kez daha söylemesi gerekiyordu. "Seni seviyorum."

Lucy'nin titreyen parmakları Sam'in dudaklarının üstüne geldi, nazıkçe okşadı. "Emin misin? Yalnızca seksle ilgili bir şey olmadığından emin misin?"

"Seksle ilgili zaten... Aklınla, ruhunla, gözlerinin rengiyle, teninin kokusuyla sevişmekle ilgili. Senin yatağında uyumak istiyorum. Gece gördüğüm son şey, sabah gördüğüm ilk şey sen ol istiyorum. Seni kimseyi sevebileceğimi düşünmediğim bir şekilde seviyorum."

Lucy'nin gözyaşları sel gibi aktı. "Ben de seni seviyorum, Sam. Seni bırakmak istemedim, ama-"

“Bekle. Önce şunu söyleyeyim: Seni bekleyeceğim. Başka bir seçenek yok benim için. Sonsuza kadar bekleyebilirim. New York’tan vazgeçmene gerek yok. İlişkimizin yürümesi için ne gerekiyorsa yapacağım. Uzun mesafe aramaları, kameralı görüşmeler - her neyse. Hayalinin peşinden koşmanı istiyorum. Benim yüzümden hayallerinden vazgeçmeni, sahip olabileceklerinden daha azını elde etmeni hiç istemiyorum.”

Lucy gözyaşlarının arasından gülümsedi. “Ama sen de benim hayallerimden birisin.”

Sam kollarını ona doladı, yanağını saçlarına yasladı. “Şimdi nereye gittiğin önemli değil,” diye mırıldandı. “N’olursa olsun birlikteyiz. Çift yıldızların uzak yörüngeleri olabilir, ama yine de yerçekimiyle bir arada dururlar.”

Sam’in tişörtüne gömülü dudaklardan boğuk bir gülüş geldi. “İnek aşkı lafları.”

“Alış bunlara,” dedi Sam ve ona sert bir öpücük kondurdu. “Gidip yeni bir bilet almak ister misin?”

Lucy kafasını kararlı bir şekilde iki yana salladı. “Ben burada kalıyorum. Sanat ödeneğini geri çevireceğim. Cam işimi burada da orada yapabileceğim kadar iyi yapabilirim.”

“Hayır, yapamazsın. New York’a gideceksin ve sanatında gelebileceğin en üst noktaya geleceksin. Ben de uçak biletlerine bir servet harcayıp seni mümkün olduğunca çok görmeye geleceğim. Yılın sonunda da buraya dönüp benimle evleneceksin.”

Lucy kafasını kaldırıp yusuvarlak gözlerle Sam’e baktı. “Evleneceğim...” dedi kısık bir sesle.

“Resmi teklif daha sonra gelecek,” dedi Sam. “Yalnızca seni niyetimin ciddiyetinden haberdar etmek istedim.”

“Ama... sen evliliğe inanmazsın...”

“Fikrimi değiştirdim. Mantiğımdaki kusuru buldum. Sana evlenmemenin daha romantik olduğunu söyledim, böylece insanların sadece güzel zamanları birlikte geçirdiklerini düşünüyordum. Ama hatalıydım. Kötü zamanlarda da yan yana durabiliyorsan bir anlamı vardır. İyi günde, kötü günde.”

Lucy onu tekrar öpebilmek için Sam'in kafasını eğdi. Bu öpücük güven ve teslimiyet öpücüğüydü... Şarap, sihir ve yıldızların öpücüğüydü... Sabah havadaki kartalların üzerinde doğarken sevgilinin kollarında, güven içinde uyanmakla, güneşin False Koyu'nun üzerine gümüş kurdeleler saçmasıyla ilgili bir öpüktü bu.

“New York işini sonra konuşuruz,” dedi Lucy dudakları birbirinden ayrıldığında. “Gideceğimden hâlâ emin değilim. Artık buna ihtiyacım olduğundan bile emin değilim. Sanat her yerde sanattır.” O an sanki gizli bir bilgiyi anımsıyormuş gibi gözleri ışıldadı. “Peki şimdi... beni Rainshadow Yolu'na götürür müsün?”

Yanıt olarak, Sam kaldırımındaki bavulu eline aldı, sonra da kolunu Lucy'ye dolayıp onu pikabına doğru götürdü. “Benim için yaptığın o pencereye bir şeyler oldu,” dedi biraz sonra. “Bağ değişiyor. Her şey değişiyor.”

Lucy gülümsedi, hiç şaşırmamış gibiydi. “Anlat bakalım.”

“Gözlerinle görmen lazım.”

Ve Sam onu evine götürdü, birlikte girecekleri sayısız yolun ilkinde saparak.

SON SÖZ

Taksi virajı dönüp False Koyu Yolu'na girdikten sonra Rainshadow Yolu'na yöneldiğinde, Lucy'nin kalbi bir sinekkuşundan daha hızlı atıyordu.

Önceki yıl boyunca New York'la Friday Limanı arasında birçok kez yolculuk yapmıştı ve Sam de onu aynı sıklıkta görmeye gelmişti. Ama bu kez diğerlerinden farklı olan şey, birbirlerine veda etmeyecek olmalarıydı.

Lucy adaya planladığından iki gün erken dönmüştü. Bir yıl boyunca ondan ayrı yaşadktan sonra, Sam'den daha fazla ayrı kalamayacaktı.

Uzun mesafe ilişkisi sanatında artık uzmanlaşmışlardı. Yanlarında sürekli bir takvim vardı, ne zaman telefonda konuşacaklarını, ne zaman ziyarete geleceklerini sürekli planlıyorlardı. Birbirlerine kartlar atıyorlar, e-mailler ve SMS'ler yolluyorlar; kameralı görüşme yapıyorlardı. "Sence yan yanayken bu kadar çok konuşacak mıyız?" diye sormuştu Lucy bir defasında ve Sam'den çapkınca bir yanıt almıştı: "Hayır."

Eğer ayrı yaşarken birlikte değişmek diye bir şey varsa, Lucy bunu başardıklarını düşünüyordu. Uzun mesafe ilişkisini sürdürebilmek için harcadıkları çaba ayrıca şunu fark etmesini sağlamıştı: Çoğu insan, sevdikleriyle geçirdiği zamanın kıymetini bilmiyordu. Onlarla geçirilen o değerli anların hiçbirine paha biçilemezdi.

Mithcell Sanat Merkezi'nin konuk sanatçısı olarak, Lucy diğer sanatçılarla birlikte çalışmış, cam tozunu toz boyayla karıştırıp uygulamak veya karışık ortam parçalarını cam kırıklarıyla

katmanlandırmak gibi konsept teknikler üzerinde durmuştu. Ana işi elbette vitraylı pencereler olmuştu. Doğal motifler kullanılmış ve rengi ışıqla, ışığın kırılmasıyla işleme yolları üzerinde çalışmıştı. Saygın bir sanat eleştirmeni, Lucy'nin işi hakkında, "ışığın ifşası, cam şekillerinin canlandırıcı renkler ve somut bir enerjiyle hayat bulması" yazmıştı. Döneminin sonuna yaklaştığında, Lucy'ye kamu binalarına ve kiliselere özel işler yapması teklif edilmişti – hatta Pasifik Kuzeybatısı Balesi'nin bir prodüksiyonu için tiyatro setleriyle kostümler tasarlaması bile istenmişti ondan.

Bu süre zarfında, Sam'in bağı dönüm başına yarım ton üzüm hedefine onun beklediğinden en az bir yıl önce ulaşabileceği şekilde gelişmişti. Sam, meyve kalitesinin umduğundan çok daha iyi olduğunu söylemişti Lucy'ye. Yazın ilerleyen günlerinde Rainshadow Bağı ilk tesis içi şişeleme işlemini hayata geçirecekti.

"Ne güzel yermiş burası," diye yorum yaptı taksi şoförü, Rainshadow Yolu'na girip turuncu ve altın tonlarında ışıldayan bağı gördüklerinde.

"Evet, öyledir," diye mırıldandı Lucy, günbatımı renkli evin, ışıqla yıkanan kalkan duvarıyla merdiven korkuluklarının, minik gül çalılarının, tomurcuklanmış beyaz ortancaların ve meyvelerle kaplı asma sıralarının manzarasına doya doya bakarken. Okyanus esintisi sağlıklı genç asmaların arasından sızarak arabanın içini tatlı, serin bir havayla dolduruyordu.

Justine veya Zoë'den onu havalaanından almalarını isteyebilecek olmasına rağmen, kimseyle vakit geçirmek istememişti – en kısa zamanda Sam'in yanında olmak istemişti sadece.

Tabii onu beklemediği için Sam evde olmayabilirdi de. Ama taksi eve yaklaşırken, Lucy onun tanıdık silüetini gördü: Birkaç işçisiyle birlikte bağdan dönüyorlardı. Sam taksiyi görüp olduğu yerde kalınca Lucy'nin dudakları bir gülücükle kıvrıldı.

Araç durduğunda Sam yanlarına gelmişti bile. Kapıyı sertçe açan Sam, Lucy'nin tek kelime söylemesine izin vermeden

onu arabadan çıkardı. Kan ter içindeydi, Lucy'nin dudaklarına tutkuyla yapıştığında testosteronla, o erkeksi sıcaklıkla kavruluyordu. Son haftalarda biraz daha kaslanmıştı ve o kadar bronzlaşmıştı ki mavi-yeşil gözleri ürkütücü bir tezat oluşturunuyordu.

“Erken geldin,” dedi Sam, Lucy'nin yanaklarını, çenesini, burnunun ucunu öperek.

“Sakal bırakmışsın,” diye yanıt verdi Lucy de nefessizce gülererek, avucunu onun pürüzlü yüzüne dayayıp.

“Temizlenecektim senin için.”

“Ben yıkarım seni.” Parmak uçlarında durarak Sam'in kulağına doğru, “Uzanamayacağın noktaları bile hallederim,” dedi Lucy.

Sam taksiciye ücreti çabucak ödedikten sonra hemen Lucy'ye tekrar sarıldı. Bir-iki dakika sonra da ona sırttan işçilerine veda etti ve onlara ertesi gün öğlene kadar buraya uğramamalarını söyledi.

Lucy'nin bavulunu eve taşıdıktan sonra, Sam onu elinden tuttu ve üst kata çıkardı. “İki gün erken gelmenin özel bir sebebi var mı?”

“İşleri bitirip toparlanmak sandığımdan daha kısa sürdü. Uçuşumu değiştirmek için havayolu şirketini aradığımda değişim ücreti de almadılar; çünkü onlara acil bir durum olduğunu söyledim.”

“Acil durum?”

“Erkek arkadaşımın ben Friday Limanı'na varır varmaz bana evlenme teklif edeceğine söz verdiğini söyledim.”

“Bu acil durum değil ki,” dedi Sam.

“Acil durum, acil müdahale gerektiren durumlara denir,” diye bilgilendirdi onu Lucy.

Sam ikinci sahanlıkta durdu ve Lucy'yi tekrar öptü.

“Ee, teklif edecek misin yani?” diye bastırdı Lucy.

“Evlilik teklifi mi?” Sam'in onun dudaklarına dokunan dudakları kıvrıldı. “Duş almadan olmaz.”

Sahabın erken saatlerinde, Lucy kafası Sam'in sert, kaslı omzuna dayalı halde, burnu onun açık renkli göğüs kılları tarafından hafifçe gıdıklanarak uyandı. Sam'in sıcak elleri onun teninin üzerinde gezindi, tüylerimi diken diken etti.

"Lucy," diye fısıldadı Sam, "sanırım beni bir daha bırakmana izin vermeyeceğim. Nereye gidersen beni de götürmek zorundasın."

"Bir yere gitmiyorum," diye fısıldayarak yanıt verdi Lucy. Avucunu Sam'in göğsünün ortasına doğru kaydırды. Sabah güneşi nişan yüzüğünün parıltısıyla buluştu ve duvara muhteşem benekler yansıttı. "Nereye ait olduğumu çok iyi biliyorum."

Elinin altında kalbi güçlü, düzenli şekilde atan Sam'e yaslanırken, Lucy birbirlerinden çok uzakta doğmuş iki yıldız gibi olduklarını hissetti – birbirlerinin yörüngesine şans, kader ve hatta aşktan bile kuvvetli bir güçle kapılmışlardı. Bunu tarif edebilecek bir sözcük yoktu, bu hissi... Ama olmalıydı.

Lucy orada mutluluk içinde uzanıp isimsiz harikaları kafasından geçirirken, yakınlardaki bir pencerenin cam levhası ahşap çerçevesinden hafifçe içeri çekildi, kenarları kıvrıldı, yüzeyi ışıltılı bir maviye döndü.

Eğer oralardan geçenler o erken saatte koya doğru bakıyorlardıysa, Rainshadow Yolu'nun sonundaki Viktorya stili beyaz evden gökyüzüne bir kelebek sürüsünün dans ederek yükseldiğini göreceklerdi.